

Czike László

Orbán Viktor szupersztár
történelmi esszégyűjtemény

Vác, 2004. december

A dimenziók megnyílnak

A jelenségek a világegyetemben - így a Földünkön is - egymással egyetemes és kölcsönös összefüggésben, sőt, *meghatározottságban* állanak. Egyaránt érvényes ez a természeti és a társadalmi jelenségekre, hiszen *az ember a természet része*.

Ray Bradbury egyik novellájában 'történik', hogy az időben évmilliókat vissza-utazó őslényvadász-expedíció elővigyázatlan tagja letér a kijelölt ösvényről: noha akaratlanul, de *eltapos egy éjjeli pillangót*. Mikor visszatérnek a saját jelenjükbe, 'mindent változatlanul' találnak, - egy kivétellel: *a korábban lezajlott amerikai elnökválasztás nem az általuk ismert, hanem azzal éppen ellentétes eredményt hozott: a konkurens jelölt lett az elnök*. A lepke elpusztítása visszamenőleg meg-változtatta a múlt egészét, *a módosult történelem* pedig 'egy kissé' megváltozott jelenhez vezetett!

Lehet, hogy egy elővigyázatlan időutazó (vagy a Gondviselés katonája?) a kijelölt ösvényről letérve a múltban *Magyarországon is* eltaposott valamit?!

A társadalmi-politikai változások is objektíve meghatározottak.

Ha mégsem láthatjuk azokat pontosan előre, annak nem az az oka, mintha a vak-véletlen irányítana mindent - *vagyishogy nincsen determináció* -, hanem sokkal inkább az összetevők nagy száma, és kölcsönös egymásra hatásuk bonyolultabb érvényesülése: a végeredmény, az összes hatások eredője *normális agyvelővel vagy komputerrel* már nem számítható ki.

A történelem több példát is produkált, hogy bizonyos *szerencsés (!) csillagzat alatt született ember* a körülmények kedvező (?) összejátszásában *előre meglátta a jövőt*. Például Nostradamus, vagy a szintén francia Jules Verne.

A modern világirodalom legdöbbenetesebb, legaktuálisabb regényciklusa **Isaac Asimov** *Alapítvány-trilógiája* és annak eredeti folytatása. A véget érni nem akaró cselekmény-fűzér vissza-visszatérő főszereplője **Hari Sheldon** (a 'mi' leleplezős, rendszerváltó Tőke Péterünk - alias: Peter Sheldon - tőle kölcsönözte írói álnevét) *a hírneves történész-professzor, az intergalaktikus politikai tanácsadó*, aki a modern szociológiát/politológiát a matematikai/statisztikai vívmányokkal (mint új módszertannal) ötvözte, majd ezt az „Öszvér”(a regényciklus negatív főhősenek a neve)-tudományt - *a pszicho-históriát* - kora politikai problémáinak megoldására, a lehetséges/szükségszerű jövő feltárására alkalmazta, a galaktikus válságkorszak lerövidítése érdekében.

Isaac Asimov műve - modernkori prófécia. Megjósolja, hogy idővel a jövőmondáshoz nem kell majd transzba esni, különböző rituális hókusz-pókuszokat végezni; *‘elég’ lesz, ha valaki okosan, bölcsen, tisztán és becsületesen elemzi a múltat és a jelent, és mintegy modellezi, szimulálja: kiszámítja és megoldja a jövő titkát.*

A próféták kivételesen erős akaratukkal *felfokozzák a képzeletük térerejét*, így képessé válnak a távoli téridőből - *a jövőből* - folyamatosan érkező értelmes jelek érzékelésére, felfogására, dekódolására; a bennük rejlő üzenetek megfejtésére és értelmezésére.

Sándor András a következőket írta a Püskiné 1996-ban megjelent *"A történelem elmezavara"* című könyvének 179. oldalán:

"A nemzeti fasizmusok túlélő maradványai zavarják a globális fasizmusnak ezt a replikálódó (szervesen kiépülő) organizmusát: keresztezik 'a vezetésre eleve elrendelt' globális világ-elit, illetve a kiszolgáló szerepre eleve elrendelt globális embertömeg földgömb-méretű struktúra-eloszlását. Ennek a globális struktúrának a hormonja a pénz, oxigénje pedig az információ. A migráció elősegítése és szorgalmazása a nemzetek széttoldódását (a nemzeti célok el-tüntetését), és egységes, műhold-hipnotizálta kiszolgáló-tömeg létrehozását célozza az összes kontinensen. A 'skinhead'-mozgalom megragadt a fasizmus egy korábbi és időszerűtlen állapotában, és ezzel a merőben új, globális fasizmus számára álcázási lehetőséget ad: ez utóbbi a demokrácia jegyében léphet föl a tegnapi fasizmus ellen. A valóság tehát az, hogy a tudomány és a technika új szintje - a hozzáférés a nukleáris energiához, az elektronika, a szociotechnika és a tudatbefolyásolás ipari méretűvé válása, az űrtechnika, a génsebészet - megsemmisítette a nemzeti létműhelyeket és életvilágokat, valamint a demokráciát, mint társadalmi működési rendszert. Miután az előkészítő fázisok a XX. század első felében a nemzeti társadalmakon belül lezajlottak; a XX. század végére a monetáris folyamatoknak, mint az emberi energiákat globális méretekben összegyűjtő és szétszóró csatornáknak a kizárólagossá tételével globálissá tették a fasizmust, mintegy megvalósítva ezzel Hilferding 'generálkartell' látomását.

Ez a válasz a következő kérdésekre, melyek újra meg újra megfogalmazódnak milliárdnyi emberben: a pusztá vázzá vált demokratikus intézményrendszer keretein belül miért nincsen demokrácia? Miért válik, válhat a demokratikus intézményrendszer erőszak-érvényesítő mechanizmussá? Miért is nem érzi magát otthon az ember a saját hazájában? Miért semmisíti meg a szabadságot éppen a liberalizmus? Miért tűrnek el hosszú évekig (valójában táplálnak) olyan véres háborúkat, mint a közel-keleti, a vietnami és a délszláv? A kor a globális fasizmus kora, - bárminek hazudják is világcsászárokká vált tőzsde-

hiénák. A sajtója és a tömegtájékoztatása emberi jogokról és demokráciáról beszél, amíg hazugságai el nem kopnak. Teljhatalmú tőzsdearisztokráciája (a 'magas intelligencia-hányadosú' világ-elit) minden ellenőrzés nélkül azt tesz az emberiséggel, amit akar. A nemzeteknek, mint kulturális lényeknek és az önrendelkezés alanyainak, kilátása a halál. S az extrém kétségbeesés zsákutcába kergeti őket: az öngyilkos terrorba. A Föld íme az Antikrisztus kezébe adatott, aki az ökológiai katasztrófa felé kormányozza. A politikát, - mint a pelyvát fújja szerteszét a szél. Nincs más lehetőségünk, mint lárvaacunk alatt megőrizve átmenteni a rejtett, mélyben melengetett Krisztus-arcot (az Ember Fiát az embertelenség pokol-bugyraiban), és Isten-eresz alá húzódva várni be az idők teljességét."

Mert (hamarosan) eljön az idők teljessége, a beteljesedés, ami *még mindig nem* a világvége.

Az élettelen-fakó bábokból tavasszal hirtelen gyönyörű pillangók lesznek.

A frissen-kelt pávaszemek részegen csaponganak az áprilisi szélben.

Eljön a karácsonyi újszülött, hogy érettünk beteljesítse keresztáldozatát: *Soros, a Vörös Cégér, a Vörös Ördög, a Róka, a Hálózat, az Aranyborjú* ellen.

A Húsvétkor feltámadó Krisztus üdvözült, pünkösdre teste fenséges pillangóként repül ki *bábjából, a torinói lepelből* - a tekintete szilárd: jóságos, de kőkemény.

Az idők vége felé *minden dolgok is* - feledve és feladva rejtőzködésüket - azzá válnak, amik valójában.

Rabszolganepek támadnak fel: *a Sátán birodalma darabjaira esik szét.*

A gyarló ember gyakran elrejtí valódit arcát, bebábozódik, kódolja írását, sőt, a gondolatait is. Pedig valójában az ezerszínű Világ, az izgalmas Valóság az, ami sorsszerűen kódolt. Tényei dekódolásra, *leleplezésre* várnak.

Sándor András (☒ 1997.) pedig nagyon értette a Világmindenség működési elvét; pontosan tudta, hogy itt, a Földön *Krisztus és Lucifer* kölcsönösen feltételezik egymást.

A halálosan - gyógyíthatatlanul - bűnös ember elkárhozik.

A gyarló emberi lelkek *a bűnbánat és a bűnbocsánat révén*, rövidebb-hosszabb purgatóriumi fogság után, üdvözülhetnek.

A lelkiismeretlen emberek túlvilági sorsa előttem ismeretlen.

Az egyenes gerincű emberek üdvözülése nem diszkrét esemény - mint például a halál -, hanem olyan töretlen folyamat, amely gyakran *már az evilági életükben* fokozatosan végbemegy.

A próféták viszont már eleve üdvözülten jönnek erre a földi világra.

A testi erejüket gyorsan felőrölve, apránként próféciaikba pazarolják.
 A prófécia, a jövendölések lepkék. Szárnyra kelnek, majd elillannak.
 Ha a lepkéket összegyűjtjük, sorba állítjuk: megnyílnak a dimenziók.
 A törésvonalak szélén egyensúlyozva haladunk a pokol egyre mélyülő bugyrában. Kétoldalt elhúznak mellettünk az Apokalipszis lovasai...

Mi, magyarok egyszerre éltük meg *a rendszerváltást* - amit éppen úgy 'spontán' felszabadulásnak hittünk, mint 1945-ben; csak ezúttal *az ideiglenesen 45 éve hazánkban tartózkodó, egykori 'felszabadítók' diktatúrája alól* -, meg a szép új világrend, *a globalizáció Magyarországra 'átterjedését'*, amelynek a valóságos tulajdonságairól, viselkedéséről, okairól és céljairól nagyjából 1995-ig jóformán semmit nem sejtettünk. A néptömegek - mivel nem tudják a kettőt szétválasztani - ma is azt hiszik, hogy *rendszerváltás és globalizáció* egy és ugyanaz a hatás, így az elszegényedésükért, létbiztonságuk elvesztéséért azokat a tényezőket okolják, akik a megelőző szocialista rendszert megdöntötték. Vagyis: a kapitalizmust és a multinacionális cégeket, illetve a velük együttműködő magyar államot, a pénzügyi és politikai elitet. Ezért van, hogy a magyar népnek *legalább a fele* visszasírja a kádárizmus gulyás-kommunizmusát, 'a legvidámabb barakk' sajátos hangulatát -, mert azt hiszik, azt gondolják, hogy az egykori 'jólét', noha spontán el is vészett valahol Lepsénynél, mégis 'kvázi gombnyomásra' bármikor visszaállítható kevés jóindulattal... Pedig az idő kerekét nem lehet visszaforgatni! Akár volt *az a híres, nevezetes Rózsadombi Paktum* - a rendszerváltásunk magyar bölcseinek jegyző-könyve! -, akár nem: a dolgok szigorúan a megegyezés kötött menetrendje szerint történnek... Mindenesetre: vagy 'spontán tudattalanul', szinte sorsszerűen (fátum, karma, katalizma, stb.) megyünk tönkre *már több mint 20 év óta* (vö.: 1982-ben 'léptettek be' minket a Nemzetközi Valutaalapba!), vagy nemzetközi konspiráció 'áldozatai' vagyunk. Vagyis: furcsa 'árukapcsolás' történt itt: az elitünk mintegy felszabadulásként 'adta el nekünk' a rendszerváltást (s vele a multiknak Magyar-országot!); - de a csomagba *tudtunk nélkül*, már jó előre nemcsak a nómenklátúra burzsoáziával való teljes kiegyezést (s vele implicate pl. a 'Bokros-csomagot' is!) kalkulálták bele, hanem az egész globalizációt is, beleértve néhány évvel későbbi belépésünket is az Európai Unióba. Látható, hogy miközben 'a spontán fejlődés' látszatát kelti *a verbális és tényleges mágiával, a médiával, valamint a Mammon pénzével is támogatott, sőt, 'összeházasodott' rendszerváltó elitünk*; - addig egy mindenre kiterjedő átgondolt koncepció, egy komplex terv végrehajtása folyik...

Hogy 1990-ben felszabadultunk a kommunizmus alól, és egyidejűleg 'rendszert is váltottunk', ez egy dolog - hogy 'globalizálnak minket', az pedig egy másik. Nem kellett volna szükségszerűen ide jutnunk, ha nincs globalizáció. Azonban a világ gazdasági, pénzügyi, politikai és kulturális egységesülési folyamatai nélkül *talán sohasem szabadultunk volna fel* 'az effektív kommunista elnyomás' igája

alól. A globalizáció tette ugyanis lehetővé és szükségszerűvé a magyar rendszerváltást is. Azt kell tisztán látni, hogy 1950 óta a történelem csak látszólag mutatta ***az ádáz hidegháború képét két világhatalom (USA és SZU) és világrendszereik között*** - valójában a mélyben már hosszú évtizedek óta az egyre gyorsuló globalizáció, a világ eggyé válása az uralkodó fő irányzat és folyamat. Mivel ez megcáfolhatatlan tény: csak az kérdés, hogy mindez vajon spontán történik-e, vagy 'tervszerűen'?! Más oldalról megközelítve: miközben mi, itt, Magyarországon a kommunizmus szerencsétlen áldozatainak hittük magunkat és *Sándor András író váci börtönbeli szavaival élve: „Vártuk, hogy megjöjjenek a jenkik a csokoládéval!”*, aközben odakint a világ hatalmasat változott. Erről csak azok az 'utazó nagyköveteink' - a katonai hírszerzők s az Aczél és Soros támogatta kultúra kineveltjei, stb. - tudtak, akiket a '80-as években (talán direkt ezzel a céllal) már sűrűn kiengedtek-küldtek a vasfüggöny mögé *a szép új világrendre felkészülő* reformkommunistáink. Arról van nevezetesen szó, hogy a világ észrevétlen egységesülése Nyugat és Kelet fokozatos egybeolvadását, összefonódását eredményezte, miáltal a kapitalizmus és a 'szocializmus' közötti különbségek, ellentmondások összemosódtak. A két 'rendszer' közötti alapvető ellentmondást ***Nyugaton a központi tervezés hiánya, Keleten pedig a magántulajdon (és a pénz) szabadságának a hiánya*** jelentette.

Miután fű alatt (titkosszolgálateik egyeztetése révén) mindkét rendszer belátta 'a másik igazát' - megkezdődhetett a reálfolyamatok politikai összehangolása. Ez a globalizáció lényege! Kelet lemondott 'a szabadságjogok', a tőke korlátozásáról - Nyugat pedig megvalósította a magas fokú tervszerűséget. Ezután 'konszenzusos' alapon együtt hozzáláttak, hogy felszámolják a véletlent az egész világon. Mert a hatalom - különösen a koncentrált! - legfőképpen a spontán meglepetéstől irtózik. A kommunizmusból 'kapitalizmus' - a kapitalizmusból 'kommunizmus' lett... Jól megőrizték, és össze is házasították egymás rossz tulajdonságait. Nyugaton ettől csak egy 'kicsit' lett rosszabb - nálunk: nagyon. A felszabadulásból, a rendszer-váltásból és a globalizációból nekünk csak ez jutott. A 'rendszerváltás' Magyar-országon 1982-ben kezdődött - eleve a későbbi globalizáció, integráció céljával...

Hol rontottuk el? Mit nem vettünk észre? Hol volt 'a fejlődés görbéjének extrém inflexiós pontja', ahol még más irányba is fordulhattunk volna, látva a veszélyt? Ezekre a kérdésekre is keresem a feleletet publicisztikáimban, melyekkel egyszer s' mind visszatekintő történeti elemzést, választ is szeretnék nyújtani és adni arra a legégetőbb alapproblémára, miszerint: ***Mi a fontos ezen a világon, a pénz vagy az ember, az emberi lélek? Kevesek olcsó sikere vagy sokak örök üdvössége?!***

Kezdjük az elemzést, mindjárt az események viharában, a dolgok legközepén!

Orbán Viktor a magyarországi rendszerváltás - kényszerpályán a jövő! - egyetlen kulcsfigurája. Szupranacionális 'építési tervrajz' alapján kinevelt janicsár ő, vagy a világmagyarság legutolsó esélye, reménysége, ***a szakrális király ígérete?***

Hatalom és forradalom

Az istenfélő, a keresztény ember *nem nagyon tud mit kezdeni* a földi hatalommal; nehezen, vagy sehogyan sem igazodik el a politika útvesztőiben. Krisztus országa *nem evilági*, a napi politika pedig nagyon is az: **a hazugság, az ármány, a cselszövés művészete**. A hatalom állandó kísértés egyre nagyobb bűnök elkövetésére.

Idézet Czike László és Sándor András (☒ 1997) levelezéséből:

Czike László (1996. XI. 8.): "Krisztus óta legmodernebb vallás a kereszténység, ám minden egyes ember szuverén joga, ha 'vallásilag más' kíván lenni, vagy ha meg akar maradni az egyistenhitnek egy történelmileg ősi szintjén. De ahhoz senkinek/senkiknek nincsen joga/joguk, hogy egész nemzeteket vagy országokat a liberális hitetlenség mocsarába süllyesszenek, - illetve pénzzel, erőszakkal és agymosással a hitetlenséget tegyék kötelező és intézményes világvallássá. Ez a szellemi terrorizmus = fasizmus!"

Amennyiben hihetünk Czére Bélának; már a waterlooi csata kimenetelét sem a résztvevő népek vagy hadseregek hite, érdeke, igazsága vagy ereje döntötte el, hanem valami egészen más erő. Már a Francia Forradalom sem volt tiszta ügy: sokkal inkább a Sátán felemelkedése, mint az egyén, a népek vagy az Ember kvázi-öntudatra ébredése. Rövid konszolidált időszakok után mindig újra, megerősödve tér vissza a Sátán uralma. Ennek a borzalmas folyamatnak méltó végkimenetele a XX. század története. E században már egészen rövidnek, és egyre rövidebbnek a viszonylag csendes, 'haladónak' tűnő időszakok. A kommunizmus létrejötte és őrülete, a hitleri náciizmus rémtettei: mind teljes egészében a Sátán elképesztő ütemben koncentrálódó hatalmának megnyilvánulásai. A holocausttal is a Sátán Krisztus kereszt-áldozatát, és annak összes valódi eredményét akarta egyszerre megsemmisíteni, ami hajszál híján sikerült is neki. Mindezek után a kettős - valójában egységes - USA-SZU világhatalom látszólag csendes (hideg-háborús) évtizedeiben, a "dialektikus békeharc" leple alatt észrevétlenül újból felnövekedett a Sátán.

A szemünk láttára, mégis láthatatlanul felcseperedett az Antikrisztus, létrejött a pénz kizárólagos rémuralmán alapuló társadalmi rendszer, - beteljesült Orwell rettenetes látomása. Összeomlott a szovjet birodalom, csak azért, hogy az USA irányításával az egész Földön egyeduralmukodóvá válhasson a liberális (!) világkommunizmus. A magyarországi rendszerváltás volt a világesemények fókusza, talán az egyik utolsó esély (lehetett volna), hogy ez a földi világ esetleg teljes egészében mégiscsak elkerülhesse a közeledő Armageddont, az Apokalipszist. Az SZDSZ kétségtelenül 'rendszeridegen párt' a politikában. De szerintem választói érdekeit képviseli - a kozmopolita világpartét. A magyar választók minimum 10-15 százaléka ugyanis a kozmopolitizmusban, a világkormány

korlátlan magyar-országi uralmának megvalósulásában érdekelt. Nehezen is írom ezt le: de való-színűleg sokkal erősebbek, mint mi, nemzetiek. Mit lehet tenni?! Kollaborálni, besáncolni, vagy harcolni utolsó leheletünkig: vállalva az esetleges 'értelmetlen' mártíromságot. Krisztus felvilágosított bennünket, hogy **országa nem e világról való**, valamint hangsúlyozta az élet szentségét. Sohasem mondta, hogy mindenki köteles lenne követni az Ő keresztáldozatát, pláne nem bízta az emberiséget a kollektív öngyilkosságra. A Sátánt az egyén csak a horrorfilmekben győzheti le; valójában a Sátán egyedüli méltó ellenfele az Isten. Ha istenes életet élünk, Isten bennünk lakik és nem engedi belénk költözni a Sátánt, védekezni tehát képesek vagyunk. De a Sátánt transzcendens értelemben megtámadni és legyőzni egyedül Isten képes, ez az Ő privilégiuma. Más dolog az Antikrisztussal dacolni; - ővele talán érdemes és lehetséges. Súlyos dolgok ezek, mindenki a lelkiismerete szerint dönti el, konkrétan mit csinál. Túl sokat nem lehet ugrálni. Képtelenség békében együtt élni a multinacionális cégekkel, a multikultúrával, a másság-kultusszal, a Coca-Colával, az AIDS-szel, a Hit Gyülekezetével, az Internettel s eközben meg-próbálkozni kirekeszteni életünkéből a világpénzt, a világkormányt és mindenütt hangyaként nyüzsgő ügynökeket."

Sándor András (1997. I. 17.): "Az elkeseredésed érthető, de nem célszerű. Kb. 1942-től Magyarországon minden tisztességes írónak tömve voltak a fiókjai. Ezt itt meg kell szokni, vagy meg kell szökni, - de ma már ez sem lehetséges, mert nincsen 'szabad világ'. Az egész világ fogoly. Én is azon veszem észre magam, hogy mindinkább egy saját belső szabad világot teremtek magamnak és baktatok kifelé a nagy Babilonból, holott ezt az apokaliptikus felszólítást a kifutásra még 1994-ben sem tartottam aktuálisnak. Tegnap este láttuk a Honfoglalást. Vegyes érzelmeim vannak. Kamerával festett, nagyon szép mozgó freskó, de meglátszik, hogy nem volt pénz elég statisztára, és így ötven magyar hajtotta végre az egész honfoglalást. Kár volt Árpádot egy taljánnal játszani, aki, ha megfeszül, sem tud magyar lenni. (Miért is tudna?) Zenei struktúrája nem pentaton, és így nem korhű. Feleségem a szememre hányja, miért keresek csomót a kákán. De hát ez olyan káka, mely tele van csomóval, legfeljebb úgy tehetek, mintha sima lenne. Mindazonáltal nem lehet eléggé hálásnak lenni a készítőinek, Isten áldja meg őket. Megtették, amit csak tudtak. Bethlen Gábor módjára kell politizálni. Ha a magyar túléléshez épp törökön keresztül visz az út: Isten neki, fejedelemmé választatom magam a török katonák gyűrűjében, csak én tudom, hogy sohasem a szultánt fogom szolgálni (de hadd higgye)."

Czike László (1997. I. 31.): "Amit Bethlenről mondasz, az nagyon érdekes és mélyen igaz - egyesekre. Ez lelkialkat, személyiség, valamint idegi tűrőképesség kérdése - legfőképpen jó gyomor kell(het) hozzá. De nem hiszem, hogy én képes lennék effajta intellektuális/taktikai kettősjátéokra. Sohasem tudnám hitelesen elő-adni, hogy sztárolom és híven szolgálom az - esetleg Orbán Viktor nevű -

fiók-diktátort, miközben valójában másként gondolkodom, más célok mozgatnak, és talán egyébként sem hiszek az egészben. Az a baj, hogy én alapjában véve nem hiszek sem a monarchiában, sem a demokráciában, sem a liberalizmusban, - de persze anarchista sem vagyok. Egyedül Jézus Krisztusban hiszek, az Ő országa azonban nem e világról való. Csak végszükség esetén születnek olyan uralkodók, akik **nemesek és népiek is egyszerre**, akik tudván-tudják, hogy uralkodásuk leg-fontosabb célja az ország első embereként is Isten szolgálata. Sajnos, Mátyások ritkán születnek. A jelen Magyarországnak igazi nagy kérdése éppen ez: vég-szükség áll-e fenn? Mert ha igen - a helyzet nagyon így fest! -, akkor kell egy Mátyás, és ezért lesz is egy Mátyás. Isten - Deus ex machina - nem irányítja közvetlenül a világtörténelem folyását, viszont konvergencia-re tervezte az egészet! Az emberi társadalom fejlődésében - mint ahogy már a koacervátum-cseppben is ott szunnyad a radiális energia: az Élet! (Chardin) - a meghatározó törvény-szerűség a közeledés Jézus Krisztushoz, Istenhez, a kollektív üdvözüléshez. Na-mármost lehet, hogy túl hirtelen és merész logikai absztrakció, de én kizártnak tartom, hogy Isten általában is lemondjon a nemzetek sokféleségéről, konkrétan a magyarságról. **Francis Fukuyama nem volt egészen hülye**, amikor azt írta, hogy a liberális demokráciák megvalósult világhódításával véget ér(t) az emberi történelem. De nem tudta, hogy mit írt le! Az emberi történelem első szakasza Krisztus megszületéséig tartott. A második szakasz - a Fukuyama történelme - Krisztus újabb eljöveteléig tarthat. **A liberális demokrácia dominánssá válása, megvalósult világuralma szükségszerűen az egyközpontú, centrális hatalmú, egységes világállam kialakulásához vezet**, amely elkerülhetetlenül a népek, a nemzetek olvasztótégelye lesz. Ez ellen lehet, és kell is küzdeni - Isten nekünk talán éppen ezt szabta próbatételül! -, ám a tendencia végérvényes. Aki a zúgó-habzó áradatban kapálózva-evickélve érzi-hallja a közelgő zuhatag (a vízesés) moráját; tudja, hogy nincs kiút, és ezért kétségbeesésében káromkodik, szidni kezdi Istent, majd a felesleges rugdalózás erőfeszítéseitől kimerülve eszméletét veszíti - annak hite kevés, az **a Biblia szavaival élve kicsinyhitű**. Amikor minden remény elveszni látszik, amikor minden küzdelem reménytelennek tűnik, amikor az Antikrisztus hatalma delelőre hág és a nemzetek már feloldódni látszanak a Coca-Cola olvasztótégelyében, **amikor a Fukuyama történelme véget ér**: akkor másodszor is eljön Jézus Krisztus.

A feladatunk éppen az, hogy "egy újkori Mátyással" az élünkön megmentjük a magyarságot, hogy az még létezzen, amikor **Krisztus eljön ítélni eleveneket és holtakat**. Még nem egészen értem, hogy ez az egész miért fontos, de tudom, hogy igazam van. Talán azért, mert **az üdvözülés misztikus hierarchiájában** valami módon külön-külön is létezik az egyéni, a páros, a családi, a nemzeti, valamint a kollektív emberiségi üdvözülés is."

Sándor András (1997. III. 12.): "A szétesésre hajlamos magyarok önmaguk közül sohase' tudtak királyt választani. Az Árpád-ház még az állami lét előttről eredt. Kihalt, azután Nápolyba mentek királyért. Aztán Luxemburgba. Akkor választottak egy erdélyi populistát, azt is megbánták és rögtön mentek Lengyel-országba királyért, azután Bécsbe (mert Zápolya nevetséges volt). Avval be is vásároltunk, - a Habsburgokra ráment az ország. (Európa lézengő ritteiről, Otto von Habsburgról mindig a Deák Ferenc beköpiése jut eszembe: 'Aki nek a szél lefűtta a kalapját, az nem tud olyan méltóságteljesen futni utána, hogy nevetségessé ne válják.') Az az Isten különös kegyelme, hogy 1989-ben Soros annyira nagyvonalú nem volt, hogy hazatelepült volna (nem adva föl newyorki lakását sem), elnökké választatván magát (egy prezidenciális rendszerben): ide a rozsdás bökött, hogy a magyarok lelkesen megválasztották volna, akár ózon-pajzsra is emelvén. Fő, hogy nem hazulról való, és nem kell megpukkadni az irigységtől: mért ő, mért nem én. Az a baj, hogy ezt már a Moszad is tudja. Úgy játszik velünk a Moszad, mint most itt az előszobában Picur, jó öreg Mirci komám fia, a rózsaszínű gumigolyóval. Beleszámítja a Világbankot is, annál is inkább, mert ott is van 'kácá'-ja."

Czike László (1997. III. 16.): "Ne haragudj, de egy kicsit vitatkoznom kell Veled! Nem hiszem ugyanis, hogy a magyarok önmaguk közül sohasem tudtak királyt választani. Inkább azt gondolom, hogy a magyarság - mint hagyományos pusztai nép - hosszú évszázadokon át problémamentesen és kiválóan megoldotta a saját vezéreinek folyamatos utánpótlását, ami a kárpátmedencei letelepedést követően sokkal nehezebbé vált, hiszen megváltozott, új követelményekhez, módszerekhez kellett igazítani a nép vezetését. Fel kellett építeni az európai feltételeknek meg-felelő államot, melynek megteremtésében, működtetésében a magyar nemzetnek és vezetőinek nem volt tapasztalata. Ezzel együtt a magyarság a természetes ki-választódás révén olyan királyokat és vezetőket termelt ki magából, mint pl.: Szent István, IV. Béla, Szent László, Hunyadi János, Mátyás király, Rákóczi fejedelem, Széchenyi István, Kossuth Lajos, Deák Ferenc és Nagy Imre, stb. Hunyadi Mátyást kifejezetten közvetlenül a magyar nép választotta királyává, és egyáltalán nem választott rosszul. A tréfát értem, de Sorost szerintem soha nem emeltük volna ózonpajzsra!"

Sándor András (1997. III. 19.): "Fiatalon pl. Fekete Gyula is, én is komolyan hittünk a kollektivitás elsőbbségében az emberi csoportkultúrában. Mi abban nőttünk fel, hogy 'énekelje el a keresztyén gyülekezet' (református liturgia), és nem abban, hogy 'énekeljétek el, keresztyén atyámfiak'. A két szélsőség a köz-gazdasági szférában egy gúzsba kötött, börtönbe zárt nép belső impulzusait fejezi ki. Mikor pedig a márianosztrai, meg a váci fegyházban ültünk, minden zárkában két párt volt: az egyik szerint ki kell törnünk és ezzel fellármáznunk a világot, - a másik szerint mennél hamarosabb amnesztiára kell játszanunk. Volt még egy vágyálom: 'jönnek a jenkik a csokoládéval'."

Czike László (1997. III. 16.): "Ez a koalíció már régóta láthatóan - ulti-nyelven - betlit játszik, legfőbb célja, hogy a 'korgó gyomrok forradalma' kirobbanásának időpontját áttolja a következő ciklusra. Torgyán és az FKgP kiválóan alkalmas a bűnbak szerepére, néhány hónap után hatalmasat bukhatnak, és így a vállukon elviszik **a spontán népfelkelés balhéjának** teljes ódiúmát. Ezért aztán ha Orbán Viktornak van egy csöpp esze, sohasem lép koalícióba az FKgP-vel. Ha mégis, akkor együtt buknak: és szinte azonnal visszatér a kommunizmus, ahogy szokott. Ezek a valódi realitások, illetve a valós veszélyek. Két megalapozatlan, zavaros, irreális - sőt, ellentétes! - gazdaságpolitikai koncepcióból semmilyen vegyítési arányban nem lehet egy jót összeötvözni."

Sándor András (1997. III. 19.): "Már az Egri Dohánygyárban megmondtam: Kádárék arra játszanak, hogy az utánuk következő garnitúra vigye el a balhét. Nos, Antallal el is vitették. Most másodszor akarják megcsinálni ezt a bamba magyarokkal. Aknamező-telepítés ostoba magyarok számára, akiknek mindent megér, hogy 'egy nyáron át táncoljanak'. Én megint csak azt mondom: királyt választani maga közül a Gens Hungarica sohasem tudott. Az viszont igaz, hogy a kivételes pillanatokban (pl. honfoglalás, török invázió, német invázió, forradalom, modernizálódás-polgári átalakulás) kinőttek a nemzetből hivatott vezetők. Nagy Imre, sajnós, nem az volt. Őt a körülmények sodorták oda, jóindulatú volt, de nem vezér. Az volt viszont Hunyadi János, Zrínyi, Kossuth. Igazán hiteles könyv 1956 történetéről nincs. Ha mindet elolvasod, amit róla írtak, összerakhatsz magadban egy képet."

Sándor András (1997. IV. 10.): Stumpf István azt mondta Csurkáról a Magyar Nemzetben, hogy a számára olyan, mintha a kis csapatával, egy nemzetiszínű zászlóval csak állna a barikádon és tüzelne, miközben a globális pénzmaffia tankjai már körülvették a barikádot. Mindig 48-as voltam, s több negatívumát soroltam magamban 67-nek, mint pozitívumát. (...) A 48-asság egyfajta alkat. Csurka is 48-as, csak ő türelmetlenebb, mint én (noha én sem vagyok éppen a türelmesség emlékműve). Az is lehet, hogy anakronisztikusak vagyunk, de 60 éven túl az ember már nem tud gyökeresen megváltozni. Vannak persze vénlányok, akik idősecskén is vőlegényváró menyasszonyok. No de itt nem is arról van szó, hogy lehet-e kiegyezni két erőnek, amely nem bír egymással. 67-ben két keresztény társadalomról volt szó (tehát azonos neveltetésűekről), amelyek közül az egyik fölényben volt, de mégsem akkorában, hogy lemondhatott volna a másiknak a támogatásáról, nála erősebb ellenfelekkel szemben. Most más a helyzet. Az egyik meg akarja ölni a másikat, amely ki van szolgáltatva neki."

Czike László (1997. IV. 13.): "Abban tökéletesen igazad van, a megalázottság egy bizonyos fokán túl - vagyis 'bármilyen áron' - bizony már nem érdemes élni sem."

Aki teljesen elveszíti az önbecsülését, az undorító véglényként éli le hátralévő életét. Ilyenkor mindig a Spartacus jut eszembe, akiben a megfelelő pillanatban azonnal 'feltámadt' a téli álmat szunyókáló emberi önérzet. **A várva várt megfelelő pillanat eljöttéig** csak a biológiai élnivágás, az alvó életösztön működött a látszólag reménytelen jövőjű rabszolgában. A hangsúly a 'megfelelő' szón van. A mostani pillanat nem megfelelő. Gyakran idézik Antall József híres mondását: **'Tetszettek volna forradalmat csinálni!'**. Békés polgárok ugye nem akarhatnak forradalmat. Antall József beteg-cinikus hangsúlya a 'tetszettek volna' kitételen lehetett: ugyanis, ha nem tetszettek, akkor most már tessék tisztességesen végigcsinálni az ún. 'békés rendszerváltást'. És, mivelhogy nem tetszettek - hiszen az urak a forradalom lehetőségétől is finnyásan elfordultak! -, hát tessenek végérvényesen letenni róla. Ez az! A megfelelő pillanat tovaszállt, akár egy szabad madár... Nem hiszem hát, hogy tévednék: Antall 'profi' volt, Csurka csupán jószándékú, ám önfejű 'amatőr'. Antall nyilván 'ki volt képezve' arra, hogyan kell ügyesen manőverezve elkerülni a forradalmat, - Csurkának forradalom-csináló 'képzettsége' nincsen. Határozottan az a véleményem, hogy **a forradalmakat a történelemben minden esetben művileg gerjesztik**, vagy 'menet közben' ülnek a nyakára (pl.: Lenin, Kun Béla, Szamuely, Rákosi), folyamatosan manipulálják és irányítják (mint: Robespierre és Danton), majd a végén szépen el-és vérbefojtják (lásd: Windischgraetz, Haynau vagy Kádár). Jézus volt a történelem egyetlen forradalmára, akinek a forradalma **közvetlenül nem fakasztotta sűrűn ember-társai véré**t, 'csupán a sajátját' ontotta az Isten báránya, érettiünk, emberekért. Embervért ontani senkinek nem állhat jogában, mégoly' magasztos célokért sem. A forradalmár többnyire **ártatlan ezrek véré**t áldozza fel a saját maga által el-képzelt eszméért, ám az ideái vajmi ritkán igazolódhatnak. Egy rabszolga-népnek 'történelmi joga' (akár még évszázadokon át is) jóhiszeműen 'bárgyúnak' lenni/ maradni, senkinek sincs joga önkényesen, önhatalmúlag vagy rossz időpontban forradalomba vinni őt! Bármely nemzet alapvető feladata - joga és kötelessége - át-és túlélni a történelem viharait. Nem juthat el Istenéhez az a nemzet, amelyet éppen nyughatatlansága miatt irtanak ki. A rabszolgaság 'jobb', mint a halál. A magyar tipikus rabszolganép, mert nem tud uralkodni másokon, hisz még saját magán sem (kiemelés: Tőled). Nem az a kérdés, hogy rabszolgák maradjunk-e, hanem az, hogy: ki alatt, és milyen körülmények között?"

Sándor András (1997. IV. 17.): "Örülök, hogy jó szándékúnak látod Csurkát. Ez most már szélteben így van (ezt már csak a leghisztérikusabb judeo-nácik vonják kétségbe, akik az akasztását követelik egy halálbüntetést nem ismerő országban, no meg Surján, a derék keresztény); most már csak amatőr, kortévesztő, sajnálatra méltó hibbant. Ez már haladás. Lehet, hogy Antall 'profi' volt (ámbar ezt kétlem), de igaza Csurkának volt, az amatőrnek. A politikában az amatőrök tisztességes emberek, míg a profik szélhámosok. 'Mondjátok meg annak a rókának!' - üzenete Jézus Heródesnek. Majd amikor megítéltetik egy-

szer a kor, a kortévesztők fognak igaznak találtatni, mert a kor Isten-, ember- és életellenes volt. Ha pedig így van, akkor mi sem természetesebb, mint megtagadni az Isten-, ember- és életellenes kort. Ne haragudjál, de a forradalom nem azonos a vérontó lázadással. A valóságos forradalmak nem mások, mint az ugrásszerű bekövetkezései egy gyökeres változásnak, amely a régi rendszer burkában megért. Vérontást mindig csak a régi rendszer kedvezményezettjei kezdeményeznek (bécsi kamarilla, Gerő, Zsukov, stb.). Kétségtelen, nálunk most nincs forradalmi helyzet, csak elkeseredés és rossz esetben törés-zúzásra való hajlam, türelemvesztésből eredőleg. Ez nagyon rossz lenne. No persze, könnyű nekem. Akkor válna el az ízé a májtól, ha most lennék 50 éves!"

Részlet Sándor András önéletrajzából

"1956. október 23-ikán az Írószövetségben voltam, délután a Bem téren, este a Parlamentnél, aztán jelen voltam a Sztálin szobor ledöntésénél is. Újpentelén részt vettem a forradalmi tüntetés előkészítésében, majd a tömeg megválasztott a Budapestre induló küldöttség vezetőjének. Budapesten pedig tagja lettem az értelmiségi forradalmi bizottságnak és az Országos Nemzeti Bizottságnak.

Püski Sándor elnökletével egy 'Magyarok' című lap indítását terveztük. Nagy Imrétől azonban el voltunk szigetelve, mert őt csak olyanok vették körül, mint Vásárhelyi Miklós, Erdős Péter, Méray Tibor, a párt 'liberális szárnya' és aktív cionisták. Ők elszigetelték Nagy Imrét a valóságos forradalomtól, s így a cselekvésében megbénították.

1956. november 4-ikén hajnalban, az ágyúdörgésben, a szélsöpörte és kihalt, üres Kossuth Lajos utcán rohantam a Belgrád-rakpartra, az Országos Nemzeti Bizottságba (ez a ház ma a Független Kisgazdapárt székháza) - ma már nem az -; a kapu zárva volt. Ott álltam egyedül a viharos szélben, az ágyúdörgésben - mögöttem a Duna és a Gellérthegy. Elvégeztetett."

Miniszterelnöki mozaikkép

Kiből lehet miniszterelnök, - kiből nem?

Milyen legyen, milyen lehet az új miniszterelnök személyisége?

1.

Gazdaságtörténeti visszatekintés

Az "adósságcsapda-korszak" 1982 táján kezdődött; - előzményei, okai viszont az 1968-as ún. "új gazdasági mechanizmus" bevezetésében gyökereznek. Ez idő tájt döntöttek ugyanis "nagyjaink" a kommunizmus liberalizálásáról (ami persze fából vaskarika), és máig ez a legnagyobb eszmei és gyakorlati dilemma, amiben ma is élünk: *a megvalósult "emberarcú" szocializmus.*

1968-ban megkezdődött a nemzetgazdaság liberalizálása, amely lényegében az állammonopolista-szocialista gazdálkodási kötöttségek részbeni és fokozatos fel-oldásával a központi gazdaságirányítás *direkt lehetőségét* rombolta szét, - anélkül azonban, hogy a kapitalista szabad versenyes piac előnyös hatásai erőteljesebben, illetve meghatározóan érvényesülhettek volna.

Az izmosodó „*liberális akarat*” lassanként szétfeszítette a szocialista diktatúra gazdasági-pénzügyi korlátait. Mivel azonban a liberális pozícióharc - némi egyszerűsítéssel persze - *a kvázi-nemzeti kommunista diktátorok és a kozmopolita bankárok között* sokáig ‘közel erőegyensúlyban’ folyt le: az átalakulás (1968-tól 1989-ig kialakult) látszólag igen stabil struktúrája végeredményében **egy torz és öszvér képződmény** lett. Ez a világon egyedülálló "kísérlet" (paktum-projekt) egy olyan gazdasági-pénzügyi rendszert eredményezett, amely eleinte a szocializmus virtuális és valódi vívmányait (1968-1975), **majd egyre inkább csak a hátrányait** a kapitalizmus valamennyi lehetséges negatívumával ötvözte össze, annak lényegi előnyös tulajdonságai nélkül. Még napjainkban is ennek a levét isszuk...

1971-1972-től egyre erősödő ütemben beindult az infláció, amely évi 4-5 %-ról 1996-ra évi 30 % fölé nőtt, minek egyenes következménye többek között a bank-kamatok 38-44 %-os, elviselhetetlen mértéke is.

1968-1975. között korábban soha nem látott mértékben nőtt a termelékenység, a termelés, az export (és az import), a beruházások, a GDP, és átlag évi 8-10 %-kal nőttek a reálbérek is, miközben folyamatosan jelentősen bővült és növekedett a szociális juttatások és ellátások köre és mértéke egyaránt.

1976-tól beindult egy azóta is rejtélyes folyamat, az ún. "cserearány-romlás". Ez a komplex fikció-kitaláció (netán propaganda-fogás is?) lényegében azt fejezte ki, hogy *hiába nőtt a termelékenység Magyarországon*, a magyar árukat a világ-piacon mindig *relatíve csak egyre alacsonyabb áron* sikerült értékesíteni, aminek következtében *az export folyamatosan le, az import pedig felértékelődött.*

Mivel ez a folyamat tartósan és visszafordíthatatlanul zajlott, **1978 és 1981 között felborult Magyarország külkereskedelmi, és ezzel fizetési mérlege** - "valakik" felhúzták az adósság-csapda rúgóját...

1977-től megkezdődött a reálbérek stagnálása, majd folyamatos és szakadatlan csökkenése, ami az első szakaszban (1977-1986.) átlagosan évente 4-5 %-ot tett ki; a személyi jövedelemadó (és az ÁFA) bevezetése után (1988-tól) viszont már évi 8-10 %-os mértéket ért el.

1982. körül fokozódó gyorsulással megindult Magyarország eladósodása.

A fizetési mérleg és a költségvetés növekvő deficitje következtében *az állam bel-földön is* kezdett eladósodni a bankoknak, külföldön pedig - a Magyar Nemzeti Bank közvetítésével felvett hitelek miatt - *elsősorban a Világbanknak*, a Nemzet-közi Valutaalapba (IMF-be) történt belépésünket követően.

1982-1989-ig Magyarország bruttó külső adóssága elérte a 20 milliárd USD-t.

Az adósság-csapda bekattant. Az állam ettől kezdve már a kamatok törlesztésére veszi fel az újabb hiteleket.

A rendszerváltás (1990) a nemzetgazdaságban **valóságos kataklizmát** idézett elő. **1996-ban a külső adósság 35 milliárd USD-ra nőtt**; - miközben a GDP jó, ha elérte az 1989. évi szint 60-70 %-át. A belföldi fogyasztás folyamatosan tovább csökkent, a beruházások (a hitelek és befektetések) pedig a termelő ágazatokban 3 évre (1993-1996) gyakorlatilag megszűntek.

Az állami vagyon magánosítása a spontán privatizációval kezdődött, kb. 1988. táján. A privatizálható társadalmi vagyon értéke hozzávetőleg 6000 Mrd forint (60-70 Mrd USD-ra) volt becsülhető 1990-ben, mikortól a privatizáció a tudatos, intézményes, központilag vezényelt állami tevékenység rangjára emelkedett. A cél a külső államadósság privatizációs bevételből történő visszafizetése volt.

1993. végéig lezajlott az állami vagyon több, mint a felének a magánosítása; - ennek ellenére a külső és belső államadósság folyamatosan tovább nőtt.

1994-ben a privatizáció intézményes (ÁVÜ) költsége már meghaladta a vagyon-értékesítés árbevételét (!).

1995-ben felgyorsult az állami vagyon - főként közszolgáltatók portfóliójának - értékesítése: a még privatizálható vagyon összértékben mintegy 6-800 milliárd forintba csökkent. 1996. után várhatóan csupán néhány bank, illetve a pusztán föld (!) értékesítése képezheti majd még privatizáció tárgyát. Az államadósság viszont várhatóan mindezek után is feltartóztathatatlanul tovább nő.

A különféle társadalombiztosítási (egészségügyi, népesedéspolitikai, szociális) szolgáltatások köre és mértéke az 1975-1976. évek tehető csúcspontján és óta folyamatosan csökkent - annak ellenére, hogy a társadalombiztosítási költség lényegében minden jövedelmet 50-55 %-os járulékkal, "kvázi-adóval" terhelt.

A Bokros-csomag óta már különösen élesen kirajzolódott a társadalombiztosítási járulékok valójában adó-jellege, pedig a magyar társadalombiztosítás világszerte példátlan mértékű költségéért a biztosított már jóformán semmilyen színvonalas szolgáltatást nem kap cserébe.

Ilyen állapotban készül az államadósság visszafizetésére, a maradék vagyona eladására, vagy valami soha be nem következő csodára, önmagától elinduló konjunktúrára (és/vagy újabb megváltó Bokros-csomagokra?) várva a magyar gazdaság és a nép; illetve esedékes éves adóbevallása kitöltésére, újabb négy-évenkénti szabad választásra, balsorsa jobbra fordulására az egyszerű magyar állampolgár...

2.

A gazdasági-társadalmi helyzet és a miniszterelnök

A politikai hatalom meghatározó személyisége és egyszemélyi vezetője Magyarországon hagyományosan a kormány feje, a miniszterelnök. Minden történelmi korszak "megtalálja a maga számára" a megfelelő személyiségű miniszterelnököt, aki az idők szavára hallgat. A korszak kiválasztja a megfelelő embert, - majd elő-írja a számára, hogy *mit tehet meg, és mit nem*. Olykor viszont fordítva történik: a meghatározó személyiség megváltoztatja a kort és korszakváltást idéz elő.

A válság egy rendkívüli állapot; - így a válság-korszak rendkívüli személyiségű miniszterelnököt "teremt elő", illetőleg követel a helyzet megoldására.

Bizonyos értelemben "lehangoló" lehet az a történelmi helyzetelemzés, amelyet az alábbiakban részletesen kifejtünk, - azonban meg kell ismernünk a valódi össze-függéseket...

Magyarországot 1982-től az adósság-csapdába való 'bekényszerítése' általános válságba sodorta. Amikor már a gazdaságunk minden ereje, munkájának minden gyümölcse egy korábbi, nem legitim rendszer (kommunista diktatúra) által felvett hitelek, és azok kamatainak törlesztésére fordítódik, amikor *már minden más cél csak másodlagos értékűvé silányul* fizetőképességünk látszatának megőrzésével szemben, - akkor *az ország végzetes betegségben szenved és közeledik a teljes összeomlás.* A beteg szervezet az összes maradék energiáját összeszedve, erejét megfeszítve küzd a halálos kór, *a mindent felfaló adósság-daganat* ellen, amely végül alakatlan, bűzös masszává bomlasztja és dagasztja a valamikor még teljes összhangban működő egészséges sejtek telepeit, a finom hangolású szervezetet...

Az 1970-es évek vége felé Magyarországon - bármilyen meglepő is! - egyfajta sajátosan virágzó szubkultúra létezett. Nem látszat és nem illúzió: viszonylagos, ám valóságos jólét volt. A növekedés alapjait dinamikusan javuló termelékenység teremtette meg, mely a reálbér, az életszínvonal emelését is lehetővé tette.

Azután egyszer csak - mintegy "gombnyomásra"! - minden ellenünk és az ellen-kezőjére fordult! *Külkereskedelmi cserearányaink romlani kezdtek*, - a világpiaci árárányok ettől kezdve csak a magyar gazdaság növekvő hátrányára változtak...

Minden árfolyamváltozás is csak a magyar fizetési mérleget rongthatta; - pénzügyi tranzakcióink, hitelfelvételeink rendre balul ütöttek ki, bankáraink mind egyszerre csődöt mondtak...

Először még ***a világméretű olajár-robbanás*** (az 1970-es évek végén) "előre kiszámíthatatlan" árhatásai gyűrűztek be hozzánk, majd pedig már a nyersolaj és származékainak "váratlan" árcsökkenése (1980-as évek) okozott előre nem látott károkat... ***A lényeg: minden külpiazi változás - függetlenül annak irányától! - azonnali, kivédhetetlen és nagy összegű károkat okozott Magyarországnak.***

Miáltal természetesen állandóan nőtt a gazdaság hiteligenye, amelyet az amúgy is éppen jótékonykodni vágyó nyugati hitelezőink korlátlanul ki is elégítettek...

Eladósodtunk; - a jólétnek pedig mindenestül egycsapásra vége lett.

Történt mindez úgy, hogy a magyar gazdaságban, belül semmi sem változott, nem romlott el! Mintha csak a magyar munka értéke, a "magyar részvény árfolyama" érthetetlenül-sorsszerűen és nagy hirtelen elkezdett volna zuhanni egy misztikus-átláthatatlan nemzetközi tőzsdén! ***Mintha csak a magyar gazdaságot 'egyetlen borgőzös éjszakán' mindenestül elkártyázta volna valaki;***

anélkül, hogy a benne élők ebből valamit is észrevettek, megértettek volna! Később persze elmesélték nekik...

Cserearány-romlás!

Világpiaci olajár-robbanás!

Nemzetközi tőzsde!

Valutaárfolyam-spekulációk, nyíltpiaci tőke-és hitel tranzakciók!

Világbank és Nemzetközi Valutaalap!

Adósság-csapda!!!

1989-1990.: R E N D S Z E R - V Á L T O Z Á S !

Lett egy csomó politikai pártunk, - az addigi **EGYPÁRT** helyett.
De a lényegét tekintve mi változott?

Az adósságcsapda-korszak (1982-től) kormányai rendre mind ugyanazt csinálják, - *"kezelik" az adósságot*. A helyzet folyamatosan romlik: az életkörülmények már szinte mindenki számára elviselhetetlenek, mintha csak minden megújulási vágy és energiatartalék elveszett és elfogyott volna. Az országból pedig *ellentételezés nélkül, parttalanul árad kifelé* az 'értéktelenné' vált magyar munka, az export-termékek özöne, a kamatok, a pénz (forint és valuta), a természeti ritkaságok, az arany, a kulturális és szellemi értékek, az okos emberek, a szép lányok: egyszóval minden, ami él és mozog, illetve minden, ami csak mozdítható.

Befelé pedig nem jön más, csak a rengeteg import bővli, a hamis százdollárosok, a népbútító és család-tönkretevő liberális eszmék, az ostoba és primitív reklámok, a kulturális és mesterséges szemét, a környezetszennyező technológiák, a kóbor és a karvaly tőke, a McDonald's, a NATO és az IFOR, a rave és a techno (zene), a kábítószeres és a kábítás, a multilevel system, a blőd műhold-adások, az ukrán, az orosz, és a ki tudja még milyen maffia, stb.

A valódi termelőtőke, a stratégiai befektetők nem jönnek, mert Magyarországon jelenleg csak a rablótőkének, az *egy pillanat alatti haszonszerzésnek* van esélye és "értelme".

Nemsokára tehát nem marad itt semmi más, csak a puszta föld.

(Persze; pl. akváriumot is így szoktak tisztítani: kiemelik belőle, ami használható, megtartható, ép és egészséges, s még értékes, - azután fertőtlenítik, kiürítik, majd folyó víz alatt jól kimossák az egészet...)

Az adósságcsapda-korszakban bármely párt kormányának bármelyik miniszterelnöke mindig kényszerpályán mozgott - mindegyik ugyanazt csinálta -, *de nem csak a mozgástér beszűkülése miatt*, hanem szubjektív (személyiségi) okokból is.

A korszak legutóbbi jelentősebb miniszterelnökei (Grósz Károly, Németh Miklós, Antall József és Horn Gyula) *mindenekelőtt a hatalmat szerették megragadni és gyakorolni*; - más és más értelemben ugyan, de egyformán *kiválasztottnak hitték magukat*. Hivatalukat 'küldetésnek' tekintették, és ebben nem is tévedtek...

A magyar nemzet szolgálatához azonban nem rendelkeztek elég hittel, erővel, bölcsességgel és alázattal; - azt gondolták: ők *eleve felkent pásztorként* terelgetik az egyszerű népet az ismeretlen Kánaán felé. De a legnagyobb baj talán az volt, hogy nem ismerték fel az örvény gyorsuló szívó hatását, a közeli zuhatag hangját; így a fokozódó válság megoldására *nem rendelkezhettek megfelelő koncepcióval*.

Nem volt semmilyen használható koncepciójuk.

Ezért jutottunk el mára már majdnem a tévút legvégére.

Más megközelítésben: végleg véget kell vetnünk az "öröklött" és önhitt miniszter-elnöki paternalizmusnak!

Néhány példa, mire is gondolok:

- **Grósz** a saját uralma egyetlen (rettegett, fenyegető és nem kívánatos) kvázi-alternatívájaként a „*fehér terror*” rémlátomását vázolta fel; - ő már nem él, és még csak vörös terror sincsen, nemhogy fehér.
- **Németh** miniszterelnöksége vége felé is felröppent valamiféle rejtélyes sajtóhír egy „*készülő merénylet*” állítólagos leleplezéséről, amiről aztán többet soha-sem lehetett megtudni. (Egyébként Németh volt a legkevésbé paternalista - de nem is volt kifejezetten "küldetéses" miniszterelnök.)
- **Antall** lélekben 15 millió magyar miniszterelnöke kívánt volna lenni, továbbá "keresztény Magyarországot akart", mivel „csak annak van jövője”, - politikai örökségét pedig *állítólag Orbán Viktorra* hagyta. Ezzel szemben Antall meghalt, az országhatárokon belül még mindig csak 10,5 millióan vagyunk, viszont Magyarország közel ezer éve keresztény, és egy ideig talán még az is

marad. *A politikai örökség viszont elillant*, mint a kámfor. Mindenki másként értelmezi.

- **Horn** 'kezde' egy "kvázi-merénylet"-ként is előadott rejtélyes autóbalesettel, ami szemernyi sem csökkentette életerejét és/vagy fanatikus küldetéstudatát. Azóta privatizációs stabilizációjával, Bokros-csomagjaival, sőt *a NATO által vezet (meg) minket Európa felé*, amelynek egyébként a *kelet-közepén* élünk... Rendületlenül hiszi is, hogy megoldja az ország dolgait.

Mesterséges aggodalomkeltés, hangzatos blöffök, fontoskodó-riadt öntömjénezés és paternalizálás helyett végre határozott koncepcióra, azt megalkotó, *és meg is valósító miniszterelnökre* lenne szükség, aki segítene az országnak mindenestül *kikecmeregni az adósság-csapdából*, - sőt, véget vetne az 1982. óta rendületlenül folytatódó mélyrepülésnek: megmutatná az utat a valós és tartós konjunktúra felé.

3.

Forradalom és adósság, - a miniszterelnök személyisége

A legveszélyesebb társadalmi földcsuszamlás a valóban 'spontán' forradalom lenne, amelyet nem manipulatív céllal robbantanának ki: a korgó gyomrok, az éhes nép forradalma.

Irányított forradalom kirobbantásának veszélye Magyarországon jelenleg nem áll fenn. A manipulált forradalom (vagyis puccs) ugyanis - burkoltan vagy nyíltan - mindig valamilyen diktatúra bevezetését és hatalomra juttatását szolgálja.

Pillanatnyilag közvetlenül sem fasiszta, sem kommunista diktatúra kialakulásától nem kell félnünk.

Egyébként is: ami 1987. és 1991. között Magyarországon lezajlott, az a lényegét tekintve *csendes, vértelen, manipulált forradalom volt* (vö. pl.: *MSZMP MSZP-vé alakulása, köztársaság kikiáltása, spontán privatizáció, MDF-SZDSZ paktum, taxis-blokád, stb.*), - amelynek a megvívásából az "elit" szándékosan kifelejtette a néptömegeket, "nehogy bajt okozzanak". Elég volt, ha szavaznak...

Létre is jött a legmodernebb álcázott diktatúra: *a pénz és a média diktatúrája*. A bankok és a média által pénzelt, sztárolt elitpolitikusok tobzódnak a vagyonban és a pénzben, a hatalomban, miközben a nép *mindenből kirekesztve* nyomorog.

A *restrikció* lényege, hogy a (kis)vállalkozók sem kapnak hitelt, - így rövidesen *mindenki rabszolgává válik*, aki nem a szűk körű elit tagja. Ezzel párhuzamosan

az átlagfogyasztás a fizikai létminimumra csökken, éppen úgy, mint a rabszolgáké az ókori Rómában.

Fasizmus nem lesz, a kommunizmus egy darabig még nem jön vissza; - pénz- és média-diktatúra viszont sajnos van.

El kellene kerülnünk a korgó gyomrok forradalmát is, mert az nem old meg semmit, ellenben újabb irtózatot (ember)vesztésekhez is vezethet.

Ugyanakkor országos "televíziós kísérletet" folytatnak velünk, amelynek lényege az egyszerű nép "oktánszámának megállapítása". Mikor a korgó gyomrok milliói már nem bírják tovább elviselni a "restrikciós kompressziót" - bekövetkezhet az explózió... Hülye egy kísérlet - játék a tűzzel -, annyi szent! Mintha a koncepció nélküli miniszterelnökök tehetetlenségükben mindig csak arra játszanának, hogy a végső kollapszus ***soha ne az ő parlamenti ciklusukban*** következzen be, hanem a restrikciós-kompressziós bomba lehetőleg épp az ellenzék kezében robbanjon fel!

Amikor a ***Németh-kormány*** 1989-ben rádöbbsen arra, hogy 20,5 milliárd USD adósság terheli az elődei lelkét, úgy 'megijedt', hogy azonnal több pártra szakadt, MSZP-vé alakult, pluralista lett, kiírta a szabad parlamenti választásokat, átadta a hatalmat (az adóssággal együtt!!!), - majd ***a nómenklatúra spontán privatizációs zsákmányával a zsebében legott ellenzékbe ("gazdasági illegalitásba") vonult...***

Hadd robbanjon mások kezében a kibiztosított kézigránát, hadd kattanjon mások kezén az adósság-bilincs...

Az ***Antall-kormány*** is egy-két év alatt (1990-1992.) belátta teljes tehetetlenségét, sőt, miután már megértette a privatizációs bevételek elégtelenségét, - az adósság-kezelés terén direkt ***tehetetlenkedésre rendezkedett be*** (lásd: Kupa-program, mint posztoszocialista "nesze semmi, fogd meg jól!"). Ugyanakkor ***a magára hagyott nemzetgazdaság*** épp ezekben az években kezdett egy kicsit magához térni...

Jelentősebb hitelekhez, befektetésekhez ugyan most sem nagyon juthatott, de leg-alább az állandó újabb elvonások, megszorítások réme éppen nem fenyegette...

Némi óvatos növekedés is megindulni látszott.

Ám 1993-1994-ben már nem történt semmi új, a privatizáció is megállt.

Ez a kormány is 'jól megúsza': sem az állam adósságát nem csökkentette, sem a nemzeti működő tőkénket ***teljes egészében*** el nem kótyavetyélte, sem komplex államháztartási reformot nem kezdeményezett. Patt...

A **Horn-kormány** azután nagyon hamar bebizonyította, hogy a gazdaság és a nép restriktív kompresszió-tűrése minden várakozást felülmúl! Minden gazdálkodó szervezet, vállalkozó és egyéb adóalany (ember) szép engedelmesen besimult az adóprés, illetve az általános "*béke feneke alá*"; - az egetverő megszorítások és a mindenfajta pénzügyi atrocitások ellen még csak nem is nagyon tiltakozott senki.

A borúlátás, a kilátástalanság és a depresszió viszont már mindent beborít.

Nem csoda, hiszen az alkotmányértő Bokros-csomagok béka-perspektívájában az átlagpolgár is már-már elhiszi: az ország mielőbbi 'talpra állásához' ***sok kicsi fogtömés vagy foghúzás*** jellegű dilemma helyes megoldásán át vezet az út.

Nosza, áldozzuk fel a teljes fogsorunkat az államadósság visszafizetéséért!

A **Horn-kormány** így abszolút sikeres két évet tudhat maga mögött, hiszen a fél-időben a teljes pénzügyi és politikai összeomlás réme ismét csak az ellenzéket, a *nemzeti oldalt* fenyegeti majd inkább.

Az igazi tét az, hogy végül is ***éppen kinek a térfelén lesz a labda, amikor a bili teljes tartalma kiborul.*** Félő, hogy az *idétlen politikai egy-érintőzés* már a vége felé közeledik, mert az edény már színültig megtelt...

Nehogy az ártatlanokra boruljon, midőn egyszer csak kidűl!

Az államadósság (35 milliárd USD) körül valami nagy disznóságnak kell lenni, ha ennyire nem mer hozzányúlni senki, immár 10-15 év óta!

Gondoljuk csak el:

- A szocializmus 45 éven át fennen hirdette, hogy ***a társadalmi tulajdon (TT) egyformán mindenkié.*** A privatizáláskor aztán '*társadalmi részvény sehol*', - a magánosítható nemzeti vagyon (1990-ben kb. 60 milliárd USD) egyharmadát szétvitték a kommunisták, kétharmada jórészt ismeretlen külföldi cégeké lett.
- ***Az államadósságot*** (1990-ben kb. 20,5 milliárd USD) ***néhány tucat rövidlátó szocialista politikus és dörzsölt kozmopolita bankár "hozta össze", mégis a teljes nemzetet terheli a visszafizetési kötelezettség!*** (A hiteleket mind tudtunk nélkül - sőt, titokban - vették fel, megalomániás és improduktív beruházásokra, tehát *legkevésbé sem ránk, a népre* költötték; - visszafizetni azokat kamatostul mégis mindannyiunknak kell.)
- ***Az 1990. és 1996. közötti időszakban lényegében "tovatűnt" a privatizálható nemzeti vagyon, az egyszerű állampolgárok milliói ma is vagyontalanok, sőt nincstelenek, - ugyanakkor a külső államadósság már 35 milliárd USD.***

Se pénz, se posztó; sem vagyon, sem állami fizetés; sem stabil állam, sem virágzó magángazdaság; sem az egyéni vállalkozás létbiztonsága, sem állami

társadalom-biztosítás. Sem egészség, sem gazdagság - sem erkölcs, sem kultúra...

Az adósság-állomány ma sem "publikus", - *részletes mibenlétét* még mindig sűrű homály fedi, a hitelszerződéseket és azok teljesítését titokzatosság övezi. Vajon meddig még, és főleg miért?! Mindez kísértetiesen hasonlít a fogyasztó számára ismeretlen és megismerhetetlen tarifákkal összeállított *új típusú villanyszámlák* kalkulációjához. Vajon ezek az egyoldalúan, sunyi erőszakkal ránk hárított újabb és újabb, teljesíthetetlen fizetési kötelezettségek, ***ezek a népnymorító, kifosztó diktátumok jelentenék számunkra a hőn áhított demokratikus jogállamot, rá-adásul a civilizált Európába vezető eufórikus diadalmenetet?***

Józan ésszel persze nem is gondolhatjuk, hogy ez az *áldemokratikus gyászmenet* mintegy szándékosan a lakosság tönkretételét célozná. Inkább talán arról lehetne szó, hogy akkora szemétdombot kellene egyszerre eltakarítani, amely mint feladat meghaladja a vezető politikusaink lelkierejét, bátorságát, szakértelmét és nemzet-szeretetét.

Nem az a fő baj, hogy a mindenkori kormányok, miniszterelnökök - legyenek bármely politikai párt képviselői is - 15 éve, mintha folyamatosan a nemzetünk érdekei ellen cselekednének (!), hanem még sokkal inkább az, hogy valójában nem tettek, nem tesznek a nemzetért semmit.

Pártállásától függetlenül; - milyen is legyen Magyarország soron következő, leendő új miniszterelnökének a személyisége?!

- ***Önálló, teljesen új, átfogó gazdaságpolitikai koncepcióval kell rendelkeznie,*** amelyet ő dolgoz(tat) ki, és amelynek eredményességében maradéktalanul hisz. Amelynek a véghezvitelét mindennél fontosabbnak tekinti, és amelynek a meg-valósítására szenteli egész hátralévő életét. (Mert a végrehajtáshoz 4 év kevés, viszont ***a helyes utat végre meg kell találni***, arra rá kell térni. A kezdő lépések megtétele tehát - a feladat nagysága miatt - élethivatás.)
- ***A gazdaságpolitika megalkotásában a legjobb szakértőnek kell lennie, nem taktikusnak, hanem stratégának; - lévén a feladat nem miniszteri, hanem miniszterelnöki.*** Ellenkező, illetve minden más esetben jégre vihetik a tanácsadói - mint tették ezt Antall Józseffel, vagy Horn Gyulával egyaránt.
- ***Oly karizmatikus személyiségnek kell lennie,*** aki gondolatmenetével, példamutatásával, egyéniségének az egész pozitív kisugárzásával, tett-erejével képes magával ragadni a legszélesebb néptömegeket. Nem lesz könnyű a becsapott nép bizalmát elnyerni, visszaszerezni.

- ***Olyan áldozatkész, küldetési embernek kell lennie***, aki mélyen hisz vezetői elhivatottságában, és kész egész életét feltenni a hatalmas feladat megoldására. Olyan nagy formátumú politikusnak kell lennie, aki mentes alantas ösztönöktől, minden kisszerűségtől, hatalomvágytól, kisebbségi komplexusoktól. Sikeres embernek kell lennie, aki ismeri és szereti a győzelmet, - ámde zokszó nélkül, szépen tud veszíteni is, ha minden kötél szakad.
- ***Határozott nemzeti öntudattal kell rendelkeznie, plebejus beállítottsággal.*** Az elithez tartozás felsőbbrendűségének gondolati csapdájában vergődő önhitt, önző ember erre a feladatra eleve alkalmatlan.
- ***Egész nemzetben kell gondolkodnia.*** Aki bármilyen ember-csoportot - akárha még csak gondolatban is! - 'kirekeszt' a nemzet testéből, az csupán kicsinyes önmagáról mond ítéletet. Az elérendő célunk az egész magyar nemzet kollektív boldogulása. ***Legyen családszerető. A család a nemzet erkölcsi és gazdasági alapja.***
- ***Nyílt, nyitott és közvetlen személyiségnek kell lennie, akinek alaptónusa a megengedés, és nem a tiltás.*** Az embereket, a vállalkozókat most hagyni kell dolgozni, termelni és kereskedni; ÉLNI KELL HAGYNI MINDENKIT! - csak a bűnözést kell korlátozni.
- ***Fiatalnak, erősnek, tettei késznek, egészségesnek és/de bölcsnek kell lennie.*** Öreg, gyenge, melankolikus, lassú, szentimentális, szenilis, vagy éppen *beteg ember könnyebben köt elvtelen (SZDSZ-) paktumokat.* A bölcs - bár a hitében megingathatatlan - kompromisszumra kész, és tudja, hogy ***a kis téteket el lehet veszíteni, megnyerni a nagyokat kell.***
- ***Istenben, hazában, becsületben, az emberben és az élet értelmében mélyen hívő, erkölcsös embernek kell lennie***, - akitől eredendően és egyaránt idegen mindenféle trükközés, blöffölés, demagógia, egyhelyben járás, taktikázgatás, politikai praktika, mellébeszélés-köntörfalazás, hazug ígéretés és álszent ige-hirdetés.
- ***Látó embernek kell lennie***, aki majd előre látja a legfontosabb folyamatok és cselekmények végkimenetelét, *aki látja a jobb jövőt, és vállalja is annak meg-teremtését*; aki felvállalja a népvezér cseppet sem hálás szerepét. Késznek kell lennie akár „*az Isten báránya (Agnus Dei) áldozati szerepkör*” betöltésére is.

Amennyiben az új miniszterelnök a fentiekben leírt követelményeknek megfelel, a személyisége jól ötvözi a 10 pontban körvonalazott tulajdonságokat, úgy Magyar-országot kivezetheti ***az adósságcsapda-korszakból***, anélkül is, hogy előbb túlélni kényszerüljünk ***a korgó gyomrok forradalmát***, ami pedig a nemzethalál vízióját vetítheti előre. Ha az új miniszterelnök nem ilyen lesz, vagy ne adj' Isten későn érkezik, úgy még nehezebb időknek nézünk elébe, vagyis: ***térdre, imához...!***

Jó lenne végre egy olyan csendes, "jó irányban manipulált", eredményes össznépi forradalom, amit az egész nemzet lelkesen a magáénak érezhetne előtte, alatta, és utána, - végkifejletében is. Jó lenne egy önálló, határozott, okos és erős miniszter-elnök, akinek tiszta és egyenes a tekintete.

Gőgös, és/vagy sanda tekintetűek, - kérjük, ne jelentkezzenek!

Nyílt levél Orbán Viktorhoz

a Demokratában 1996. május 2-ikán megjelent interjúhoz kapcsolódóan

"Minden népnek van valamifajta közös nevezője, a homo sapiens mint nevező pedig kevés, amikor van egy több mint ezeréves közös magyar történelmünk."

Mottó: *"Egy ellenzéki összefogással meg lehetne fordítani az erőviszonyokat, enélkül azonban nehezen képzelhető el." (Idézet Orbán Viktortól)*

Kedves Orbán Viktor!

A Varga Domokos György szerkesztésében a Demokratában közzétett interjúd új reményeket ébresztett bennem a magyar nemzet jövőjét illetően is.

Számodra "a választás" 1994-ben váratlan eredménnyel zárult. Bölccsé kellett válnod egy politikai szétválás, majd a választási vereség tanulságainak levonása által, - emellett hünek kellett maradnod önmagadhoz.

A Janus-arcú szövetségesen, az "apa-komplexuson" sikerrel túlléptél. Az egykori kormánypárt széthullása óta *a középén* hatalmas űr tátong, amelyet betölteni ma könnyebb lehet. Nem terhel atyáid vétke; viszont tiéd az örökség, és a boldogabb jövő. ***Harmadszor már senki nem léphet semmilyen lépésre.***

A potenciális miniszterelnök-jelöltek - a hatvanévesek - "amortizációja"

1996. február 29-ikén arról írtam a Demokratában, hogy Magyarország eljövendő miniszterelnökének a személyisége objektíve determinált. Indirekt szelekcióval próbáltam gondolatban kikövetkeztetni az új miniszterelnök lehetséges személyét. Sorba vettem a 'jelölteket', személyes tulajdonságaikat egybevettem az általam körvonalazott *etalonnal*: és nem örültem az eredménynek. *A mércém bizony túl szigorúnak bizonyult!*

Később megértettem, hogy munka-hipotézisemben volt a hiba: *februárban még a tökéletes miniszterelnököt kerestem, aki személyesen nem létezhet. Májusra - a Demokrata segítségével - megtaláltam a szükségszerű miniszterelnököt.*

1998. új miniszterelnöke csak jelenleg is elismert politikus lehet. A hátralévő 2 év során a legprofibb párt sem lehet képes vadonatúj miniszterelnököt felépíteni, - így csak a meglévő "készletből" gazdálkodhatunk.

Februártól májusig sok mindennek kellett történnie ahhoz, hogy megvilágosodjék a jövő. Ahhoz, hogy a szilaj (nehézkes, de bátor és igazságszerető) magyarság a 24. órában mégis eszméletre térhessen, - *a teljes történelmi múltnak és az összes délibábszerű reménynek össze kellett omlania.*

A reformkommunizmus bukása után *milliók utolsó illúziójának* bizonyult még az MSZP is, - az SZDSZ pedig elveszítette ártatlanságát. Kimutatta a foga fehérjét, mert *koalícióra lépett a volt kommunistákkal*, majd azonnal az ujja köré csavarta őket. 1996-ban bekövetkezett az MDF felbomlása, majd kérészéletű média-siker után *mintha* elvirágzott volna a Kiszgazdapárt is...

Az eszmék eróziója konkrét személyekben és konkrét személyek által zajlik. Az ellenfelek *elfogyasztották egymást*, eszméik pedig rendre lejáratódtak.

A "hatvanévesek" a kilencvenes években sorra amortizálódtak:

- **Pozsgay Imrét**, a nagy népi szocialistát végleg pályán kívülre lökte volt pártja, valamint a 'négy-igenes' népszavazás, pedig jobb sorsra lett volna érdemes.
- **Antall József**, a rendszerváltás miniszterelnöke dolga-végezetlenül meghalt.
- **Boross Péter, Für Lajos** a választási vereség után megszenvedte még az MDF agóniáját, - a pártjuk mostanra mellékszereplővé vált.
- **Szabó Iván** 'felfedezte' magában a liberálist és **Szabad Györggyel** együtt létre-hozta az azonosíthatatlan tömegbázisú és politikai töltésű MDNP-t.

Három "hatvanas" még keményen tartja magát a ringben:

- **Horn Gyula** még javában uralkodik, - és "stabilizál".
- **Csurka István** keményen vádol és füstölög.
- **Torgyán József** is ereje teljében érvel, vitatkozik és pöröl.

A "hatvanasok" mindegyike rendelkezik kiváló személyes tulajdonságokkal, ezért mindegyiküknek jutott is valamilyen sajátos-fontos szerep a rendszerváltásban, Magyarország átalakulásában. De ugyanakkor - mint egy átmeneti kor átmeneti személyiségeinek - egyiküknek sem adatott meg az igazán nagy államférfi vala-mennyi jellemvonásának összessége. *Egyikükből ez hiányzott, - a másikkból az.* A hatvanasok *egy rossz korszakban születtek*, néhányan rossz lóra tettek egy mélységesen gonosz korban, - mások viszont úgy öregedtek meg, hogy sosem engedték őket a tűz közelébe. Életrajzukon imitt-amott gyanítható és/vagy valódi szeplők éktelenkednek, a fejükben zavar és bizonytalanság uralkodik, a lelkükben elkeseredés és bús önmarcangolás. Nem egy esetben ellentmondásos, köpönyeg-forgató életutak.

Ez egy komplett generáció, amely életének a legerősebb cselekvő évtizedeit egy örökké fennmaradónak látszó, ám mindenestül hazug rendszerben volt kénytelen leélni. Az álság és a képmutatás sajnos beleivódott még a legjobbakba is...

A "hatvanasok" sokszínű személyiségei fontosak mégis: *a közvetlen előzményei lettek az oroszlánszívűnek, a valódi győzőnek.*

A jövő nem a hatvanéveseké, - ezért is siettetik az eseményeket olyannyira. Ez az utolsó lehetőségük. 1998-ban azonban már győzhet az új generáció.

Az új miniszterelnök-jelölt nem vétkes a múltban, nem adósa senkinek, nem fut versenyt az idővel. Nem gyanúsítható semmivel, nincs büntudata, - *tehát nem kér, hanem egyszerűen elveszi, ami az övé.*

Az élet választása az egyetlen racionális döntés

A nép a négy "szabad" év tapasztalatai alapján kiábrándult a kapitalizmusból, és újra csak olthatatlan vágyat érzett a háromhatvanas szilárd, valamint a háromkilencvenes folyékony kenyér iránt. 1994-ben a választók még visszaszavazták a hatalomba a szocialistákat: *a kivétel válhatott látszólagos politológiai törvényszerűséggé.* Innen ered az uralkodó tévhit, miszerint Magyarországon a választók mindig a számukra szimpatikus párt(ok)ra szavaznak. Ez nem így van! Némelyik párt tudatában volt (mind pl. az MDF 1990-ben), vagy van (mint pl. a FIDESZ egyfolytában) annak, hogy az egyszerű választó a párt vezetőjével azonosítja a pártot. Ha sikerül *rokonszenves arcú, jól fogyasztható (hiteles) beszédű, egyenes és tiszta tekintetű* vezetőt (Antall József, Orbán Viktor) találni, - az önmagában fél győzelem. Mindegy ugyanis, hogy egy párt mit hirdet magáról, mit képvisel a valóságban, honnan jött és hová megy, vagy mit is akar egyáltalán, - *perdöntő jelentőségű viszont, hogy a párt vezetőjeként milyen arc jelenik meg az út menti óriásplakátokon, de legfőképpen a televízióban és az újságokban.*

Az emberek jól tudják, hogy a párt vezetője - a győzelme esetén - *az ország első embere*, a miniszterelnöke lesz. Ennek a mai Magyarországon majdnem akkora a jelentősége, mint volt valamikor - vagy van még ma is? - Oroszországban annak, hogy éppen ki a cár. *A nép nem buta!* Az ország is mindig kicsit olyanná válik, amilyen az aktuális miniszterelnök lelkivilága...

A politika a hatalom művészete. A realpolitikus mindig a valóság talaján alkossa meg a saját koncepcióját (a hatalom megszerzésének stratégiáját, valamint megőrzésének taktikáját), - tehát sohasem a vágyaiból, vagy pláne az ábrándjaiból induljon ki, hanem mindig abból, hogy mi van, és valójában mi várható.

1990-ben az évtizedeken át elnyomott nép még szabadságról és függetlenségről ábrándozott, ezért győzhetett az MDF. 1994-ben a rohamosan szegényedő nép háromhatvanas kenyérről ábrándozott, ezért nyerhette a választásokat az MSZP. Az 'ábrándozó' nép kétszer is csúnyán tévedett, mert az ábrándokat sárba taposó *amatőrök kezébe* adta a hatalmat. 1990. óta a magyar politikában csak egyetlen professzionális szervezet működik - amelyik a hatalmat egyre növekvő mértékben birtokolja és koncentrálja -, az SZDSZ! A magyarázat: a profi politikus mindig pontosan tudja, mi a célja, - tudniillik: *megszerezni és megtartani a hatalmat.*

Az SZDSZ tudja, hogy *az élet mindig a győztest igazolja*, - ezért nem csinál(t) lelkiismereti problémát abból, hogy kivel és hogyan szerzi majd meg a hatalmat. Minden idegszálával csak arra koncentrál, hogy megtartsa azt, és kiépítse saját, maradandó infrastruktúráját.

Az élet azért igazolja mindig a győztest, mert a megnyert csaták után elsősorban *a győztes marad 'életben'*, - a győztes párt tehát maga az élet, a jövő egyetlen letéteményese. Választani kizárólag csak a győztest, a virulót, az élő lehet. Ki az a bolond, aki *önként és dalolva* inkább a politikai halált választaná?! A vereség választása az öngyilkossággal, vagyis az értelmetlen mártíromsággal egyenlő. Aki politizál, - bizonyos mértéken túl ne moralizáljon, de főképp ne ábrándozzék! A *túl sok moralizálás* a politikában azt jelenti: "bizonytalan vagyok abban, hogy valóban győzni akarok-e", - illetve: "nem is tudom, mit kezdenék a hatalommal?!"

Az *ábrándozás* főleg azt jelenti, hogy a politikus megvalósíthatónak vél valamit, aminek a véghezvitele lehetetlenség. Az élet könyörtelen: a túlzott moralizálást és/vagy az ábrándozást vereséggel, a politikai halállal bünteti...

Lehetőleg igyekezzünk életben maradni, - próbáljunk meg győzni.

A fentiek alapján a miniszterelnök-jelöltek többsége "könnyűnek találhatik", mert kiderül róluk: *moralizálók vagy ábrándozók.*

Horn Gyula nagy taktikus. Nincs sem jövőképe, sem bármilyen megvalósítható koncepciója, csupán szorgalmasan intézi a napi közügyeket. Azonban a hatalom megtartásában bizonyosan nagy mester! Az SZDSZ-nek viszont a hatalom és a vagyon egésze kell, tehát *lesz itt még ingyen cirkusz!*

Horn Gyula nagy ábrándozó! Arról ábrándozik, hogy:

- Kommunistából lett "szocialistaként" megvalósítja a szociális piacgazdaságot, az emberarcú kapitalizmust. (A "szociális"-ról már lemondott.) Ami helyette valójában épül: *az állammonopolista feketegazdaság.*
- Felvesznek bennünket az Európai Únióba, valamint a NATO-ba. Még nagyobb ábránd, hogy azt hiszi: a felvétel jó lenne nekünk. Naivitás azt képzelni, hogy NATO-felvételünket *az oroszok* eltűrnék. (Én voltam naív! - *a szerző.*)
- Az adósság-állomány növekedése, a nép további elnyomorodása, a gazdaság folyamatos zsugorodása a kormánya által hozott intézkedésekkel megállítható. *Nem állítható meg.* Az infláció nem csökken, a forint tovább romlik, a nemzeti vagyon elfogy, az árak az égis nőnek, a külföldi termelőtőke nem jön, a fizetési mérleg nem stabilizálódik. Minden "igyekezete" ellenére egyre terebélyesedik a feketegazdaság.
- Az SZDSZ kitart mellette, a nép az 1998-as választásokon újra az MSZP-re és reá szavaz, a külföldi kapcsolatok is segítenek majd megóvni hatalmát. *Nem! Az SZDSZ le fog lépni a süllyedő hajóról, a nép többé nem szavaz az MSZP-re, a külföldi kapcsolatok pedig egy csapásra elenyésznek.* (Tévedtem! - *Cz. L.*)
- Az MSZP egysége fennmarad és ez elég az SZDSZ "féken tartására", továbbá a nemzeti ellenzék sohasem áll össze egységes választási ellenféllé. *Tévedés! Az MSZP a sokasodó kudarcok nyomán több részre fog szétesni, az SZDSZ*

sokkal erősebb és egységesebb az MSZP-nél, - *a nemzeti ellenzék pedig majd az utolsó pillanatban mégiscsak összeszerveződik.* ('Fél' siker! - Cz. L.)

Lezsák Sándor nagy moralizáló és ábrándozó, - mint politikus *abszolút amatőr.* A hatalom megszerzése és gyakorlása a számára a legnagyobb *misztérium*, másrészt súlyos *személyes felelősségvállalási és etikai probléma.* A költőt műveiből lehet megismerni. Az „*Atilla, Isten kardja*” rock-opera verseiből (a történelem-szemléletéből és jellemrajzaiból) mindez jól kiolvasható.

A Magyar Demokrata Fórum nevű 'átmeneti politikai szerveződés' sem volt több romantikus 'össz-nemzeti ábrándnál', amelyből mára csupán néhány szép emlék maradt, - ezeknek *tétova politikai örököse* Lezsák Sándor...

Giczy György a maga kereszténydemokrata mozgásterében *reálpolitikus*, - pártja lehetőségeit jól mérte fel, amikor úgy döntött, hogy elsődleges célja az egységes és önálló arculatú KDNP felépítése. A mai magyar politikában azonban *farkas-törvények uralkodnak*; - Magyarország hatalmi és vagyoni újrafelosztása pedig a legkülönbébb ragadozók által folyamatosan zajlik, a Parlament éppúgy kicsinyes marakodások színtere, mint akármelyik még állami többségi tulajdonú bank (pl.: OKHB), vagy gazdálkodó részvénytársaság (pl.: MOL Rt., Hungarocamion Rt.). A kereszténydemokrácia nálunk a farkasok (s egyéb ragadozók) által szüntelenül üldözött és tizedelt jámbor-ájtatos bárányok naív ábrándja csupán...

Giczy György hivatalból *moralista is.* Krisztus mondta: "*Az én országom nem e világról való*". A földi-politikai hatalom egy valódi kereszténydemokrata kezében *önmagában is súlyos morális dilemma.*

Csurka István kiváló drámaíró (volt), a saját maga által felépített világban (ami a konstruktív fantázia és a valóság egy sajátos keveréke) *reálpolitikus.* Diplomáciai érzéke nincs, tehát kifejezetten *rossz reálpolitikus. Született ábrándozó*, amikor szentül hiszi, hogy a multinacionális és szupranacionális cégek magyarországi tér-hódítása visszafordítható, - mi több: Magyarország számára létezhet valamiféle *egyezményes harmadik út.*

Az átalakuló Magyarországra *a mindenfajta tőke egyformán rabolni jött*, a nemzeti vagyon, a működő tőke a "privatizáció" során mindenestül odaveszett, - sőt, már a termőföld jó része is csak papíron a miénk. *Ez a kapitalizmus.* Csurka legfőbb tévedése, miszerint Magyarországot - e tekintetben most tök mindegy, hogy kik - épp' napjainkban gyarmatosítják. Nem! *Magyarország politikailag legalább 50, gazdasági szempontból meg legalább 15 éve gyarmat; kétségtelen viszont, hogy a multi-kultúra hatalomátvétele mindössze 6-8 éve kezdődött és még a mai napig is tart.* Nemzeti vagyonunkat "elkobozták" a kommunista államadósság fejében, úgy, hogy a vagyon eltűnt, az adósság pedig közel megduplázódott. Vagyonunk, függetlenségünk ellopása után *most likvidálják a*

nemzeti kultúránkat is. Mind-ennek az eredendő oka Magyarország tudatos eladásítása, amely folyamat lassan "eredményesen" lezárul... Ez már nem a csapda, hanem a végleges ketrec! Az a baj, hogy nincstelenek vagyunk, - az a bizonyos harmadik út pedig nem létezik. Össznépivé gerjesztett ábrándok kergetése morálisan is erősen kifogásolható.

Torgyán József dr. az átalakulás-korszak "fene-gyereke", furcsa népies humorú és intelligenciájú, magányos politikusa. Csurka Istvánhoz hasonló annyiban, hogy szinte mindenkivel (Antallal, Hornnal, stb.) állandó harcban áll(t), bírálja Orbán Viktort is. Sőt, - Csurkával is rivalizál. A személyisége nem tűr ellentmondást. A hatalom megszerzése és gyakorlása tekintetében nincsenek illúziói és skrupulusai. *Nem ábrándozó típus: mint ilyen, Lezsák Sándor szöges ellentéte.*

Torgyán József 1 álló órán át képes egyetlen összefüggő körmondatban beszélni, azután elkezdti önmagát sűrűn ismételni, majd "elveti a súlykot". Mostanáig bírta türelemmel, nemrégiben azonban kibuggyant belőle: "*álliberális férgek*". Ez a ki-jelentés reá és a pártjára egyaránt végzetesnek bizonyult. Azonnal besorolták őt "a szélsőjobb" képviselői közé, közvetlenül Csurka István mellé, - akivel viszont egyáltalán *nem is szövetségesek!* (Nem csoda ez, hisz Csurka egy *science-fiction világ* stratégiája, - Torgyán pedig egy nagyon is *földhözragadt világ*, a kiscgazdák szófacsaró ügyvédje.) Torgyánra igaz: *a sajtó adta, - a sajtó elvette...* A liberális újságírók olymértékben feldühödtek, hogy felhagytak a már korábban megkezdett sztárcsinálással, és legott új médium (Orbán Viktor) után néztek. Torgyán József és a Kiscgazdapárt népszerűsége a legkülönbözőbb "Sanda Ipsék" szerint "vissza-csökkent" a 6 évvel ezelőtti, 15 % körüli kiinduló szintre. *A jó ég tudja, mi itt az igazság?!*

Pető Iván Magyarország miniszterelnöke lehet, ha az SZDSZ megnyeri az 1998. évi választásokat. Ez akkor válhat lehetségessé, ha az MSZP-kormány - nem túl látványosan, de - megbukik, és az MSZP több részre szétesve hitelét veszíti. Az SZDSZ-nek tehát ki kellene lépnie a reménytelen jövőjű koalícióból. Másfelől az SZDSZ csak úgy nyerhetne, ha az egységes nemzeti ellenzék létrejöttét sikerül megakadályoznia. Ha az MSZP felbomlik, a nemzeti ellenzék pedig össze sem szerveződik, - az SZDSZ már 18-20 %-kal (ez mindenkori maximális lehetősége) is győztes lehet. Tekintettel arra, hogy "az MSZP vélhetőleg elintézi saját magát"; az SZDSZ minden erejét a két legerősebb potenciális ellenfél, *a Kiscgazdapárt és Orbán Viktor ellen* összpontosíthatja. A nemzeti ellenzék eggyé szerveződésének egyik lehetséges centruma ugyanis a Kiscgazdapárt, a maga várható 15-20 %-os szavazati arányával, vagy/és *Orbán Viktor személyes vonzereje*. Az már tragédia lenne az SZDSZ számára, ha a nemzeti ellenzék úgy állhatna össze a Kiscgazda-párt és Orbán Viktor (mint *egyezményes miniszterelnök-jelölt*) vezényletével, hogy már a széteső MSZP népi-nemzeti

szárnyát is maga mögött tudhatja. *A játék nyilvánvalóan arra megy ki, hogy a nemzeti ellenzék semmilyen irányítással ne jöhessen létre, az MSZP pedig csak az utolsó pillanatban hulljon 'eredeti össze-tevőire' - mindez az SZDSZ prominens érdeke.* Győzelmük esetén Pető már valószínűleg *nem Kuncze Gábort* jelölné miniszterelnöknek, hanem - a háttérből elő-léptetve - saját magát. Vagyis a 'szürke eminenciás' Pető *nem moralizál és nem ábrándozik, - tehát komoly esélyes.*

Németh Miklós vagy Nagy Sándor akkor jöhet szóba miniszterelnökként, ha az MSZP történetében a Horn-korszak után a párt katasztrofális szétesése nélkül érne véget. Ez ugye előre megtervezett és következetesen végrehajtott generáció-váltást feltételez az MSZP vezetésében, ami valószínűtlen. *Horn Gyula és Vitányi Iván* önként nem adják át a hatalmat. Németh és Nagy - nagytapasztalatú köz-gazdászok. Viszont egyikük sem karizmatikus egyéniség, mindkettőjüket az egy-kori állampárt jogelőd (az MSZMP) nevelte 'nagygyá'. Az MSZP (mint szociális organizmus) esetleg 'megérzi' a széthullásának veszélyét, és 'segítségért' előbb-utóbb - mint a bomló pártot újra integrálni hivatott, népszerű személyiségekhez - *Némethhez és/vagy Nagyhoz* fordul. Mivel egyikük sem kifejezetten moralizáló vagy ábrándozó típus, - a hívásnak eleget is tennének...

Orbán Viktor alkalmasságát, választási esélyeit - személyes tulajdonságait „*az etalonnal*” összevetve - *saját kijelentéseiből* próbálom megítélni. Orbán Viktor realista, nem kerget ábrándokat, - az erkölcsisége pedig minimum annyi, hogy hű lesz legbenső önmagához, ami egy politikus esetében nem kevés. Mármost hogy egyáltalán van - *a politikai karrierétől független* - legbenső önmaga...

Orbán Viktor miniszterelnöki alkalmassága az etalon 10 pontja alapján

1.

Önálló, új, átfogó gazdaságpolitikai koncepció megléte, kidolgoz(tat)ása

Orbán Viktor ügyvéd; a legfontosabb gazdaságpolitikai kérdések lehetséges meg-oldásait alapvetően a FIDESZ szakértői révén ismeri. Szakértői azonban *liberális beállítottságúak*. Orbán lényeglátását dicséri, hogy a magyar gazdasági helyzet kulcsösszefüggésének *a külső eladósodás kontra privatizáció* kérdéskörét tekinti. Hátrányosnak tartja (hiányolja), hogy *máig nem jött létre egy tőkeerős nemzeti burzsoázia*, - így a külfölddel szembeni politikai kiszolgáltatottságunk is tovább nőtt. A külföldi nagytőke beavatkozása a magyar politikába elsősorban *a tömeg-tájékoztatás birtoklásán keresztül* valósul meg. *"A világ eseményeinek történéseit különböző pénzügyi csoportok is befolyásolják."* Magyarországnak nincs olyan ipar-és privatizációs politikája, amely biztosíthatná a nemzetállam önvédelmét a külső érdekű befolyással szemben.

Átfogó koncepcióra, nemzeti stratégiára lenne mielőbb szükségünk: *"A nemzeti stratégia azért szükséges, hogy a nemzeti érdekeket érvényesíteni lehessen egy bonyolult, és valóban szűk csoportok által is jelentősen befolyásolt világban."*

Node mi a kiszolgáltatottságunk oka, Viktor? ***Az adósság. Az adósnak nem lehet önálló véleménye, önvédelme, önérdekű politikája, és nem lehet szakértői vagy nemzeti öntudata sem!*** (Lásd pl.: a Demokrata április 4-iki számában megjelent írásomat: *"Egy előre gyártott életforma"* címmel.)

2.

A gazdaságpolitika megalkotásában legyen a legjobb szakértő

Az adósság kezelését illetően Orbán Viktor támaszkodik a FIDESZ szakértőinek számítási eredményeire, miszerint:

"Ma rendszeresen fizetni az adósságot; - több gazdasági haszonnal és kevesebb kárral jár, mint ezt megtagadni". Ez tévedés! 1982. óta a kamatokra vesszük fel az egyre újabb hiteleket, tehát nem is az adósságot fizetjük vissza, hanem annak nagykeservesen csak a kamatait. Kizárt dolog, hogy az adósság-kezelésnek ez a másfél évtizede *"begyakorolt módja"* számunkra kedvező lenne! Akkor ugyanis az adósság-állomány csökkent, a GDP pedig nőtt volna. Ha a hiteleket produktív beruházásokra fordítjuk, - a befektetések hozama a GDP-t növelte volna, amely növekményből az adósság egy részét mindig törleszthettük volna. Mindezeknek azonban már úgy 15 éve éppen az ellenkezője történik: *a felvett hiteleknek nincs hozamuk, az adósság egyre nő; - 8-10 éve pedig már a GDP is folyamatosan csökken.* Nem az a baj vajon, hogy a FIDESZ szakértői ugyanabból a *restrikciós emlőből* szívták magukba a pénzügyi ismereteket, mint az MSZP, vagy az SZDSZ szakértői?! A magyar adósság bizony *régen* túlnőtt az *"egyszerű kezelgethetőség"* határain, képtelenség azt állítani, hogy egyfajta operatív-preventív méricskéléssel a probléma megoldható! A növekvő, halmozódó adósság növekvő kamatfizetési kötelezettséget von maga után, amit csökkenő nemzetgazdasági teljesítmények (GDP) mellett *csak újabb és újabb hitelek felvételével* lehet áthidalni. A külföldi tőke elmúlt évekbeli fokozott beáramlása egyébként is döntően *a privatizációs bevételekkel* állt összefüggésben, amely forrás pedig hamarosan végleg elapad. Ráadásul, ha a beáramló készpénztőkét *"egy az egyben"* csak adósságszolgálatra fordítjuk, akkor elkótyavetyéljük a nemzeti vagyont, feléljük a jövőt, és igaz lehet ugyan, hogy az adott évi kamatfizetési problémát *'megúszhatjuk'*; - erőforrásaink, tartalékaink, lehetőségeink viszont tovább zsugorodnak. *A szakértők álláspontja tehát kifejezetten cinikus...*

Hajózni márpedig szükséges. (*Navigare necesse est.*) Országunk hajója állítólag megnyugtató sebességgel halad a viharos tengeren az Európai Unió nevű Kánaán-kontinens felé... Csakhogy egyre nő a ballaszt súlya, a felesleges (adósság-)teher, ami lassanként minden hasznos rakományt kiszorít a hajóról! A

fedélzeten térdig áll a víz, a lakosság *alkotó munka helyett* öncélú vízmeregetéssel foglalkozik, a kormány(os) a ballaszt helyett a hasznos tárgyak (a hazai termékek) tömegét (=export), sőt már az arany-kincseket (=működő tőke) hajigálja kétségbeesetten a tengerbe az elmerülés közvetlen veszélyének elhárítása céljából. Az Európai Unió partja viszont ködbe vész (sokak szerint nem is arra van), az iránytűt *már mások sem* találják, - tehát lényegében *találomra hajózunk*.

Csupán három dolog kétséges: *odaérünk-e még elmerülés előtt, hova érünk oda, - illetve kik, és hányan?* Ami viszont bizonyos: *mindannyian gatyá nélkül...*

Viktor!, - jégre visznek a szakértőid, mint Antall Józsefet, vagy Horn Gyulát!

3.

Legyen karizmatikus, tömegeket magával ragadó személyiség

Orbán Viktor karizmatikus személyiség. Már látható, milyen lesz 40-45 évesen. Tudatosan hü *legbenső, magyar öntudatú, magyar önazonosságú* önmagához... Kérdés, hogy a tömegeket képes-e magával ragadni, és *mi vár bennünket vele az út legvégén?* Nem tudható biztosan, hogy számára mennyire fontos a becsapott nép bizalmának újra elnyerése. A népet *ő még (!)* ugyan nem csapta be (kevés politikusunk dicsekedhet ezzel!), - de a tömegeket újra bízni valakiben *neki kell megtanítania*. Nagy kérdés Orbán Viktor egész politikai alapállása. Amennyiben azt képzelem, hogy semmi extra, *ez itten egy hétköznapi közép-kelet európai poszt-kommunista jogállam, félúton az Unió felé*, amelyben már természetes jogánál és ügyességénél fogva is *ő és elit-csapata* fog 1998-tól tökéletes euro-bürokráciát csinálni, - úgy nagyot téved! Ennél a magyar helyzet *kicsit sokkal bonyolultabb*.

Nevezetesen: *éppen hogy a széles tömegek, a nép* - ironikusan: "kezelhetősége" - jelenti a legfontosabb politikai és gazdaságpolitikai problémát. Nem az itt ugyanis a legfőbb dilemma, hogy jó kormány vagy rossz kormány, jobbra-e vagy balra, itt a tőke, hol a tőke, magyar-e vagy más, - hanem az, *hogy hamarosan az egész nép éhen hal vagy megfagy*, hacsak nem tesz valaki gyorsan valami nagyon jót! A helyzet roppantul kényelmetlen, nép nélkül minden egyszerűbb lenne: *fényegetve nehéz politizálni...*

Orbán Viktor egyre népszerűbb politikus. Az SZDSZ-es körök ma már kételkedve tekintenek rá - diktátornak, meggondolatlannak, köpönyegforgatónak, s újabban nem túl okosnak is nevezik -, ám a nép (és benne az értelmiség) 80 %-a számára azonban *Orbán személye jelenti 6-7 éve az utolsó titkos reménységet*.

Jó lenne bizonyosnak lenni abban, hogy számára a magyar nép épp olyan fontos, mint viszont. *Ehhez áldozatkésznek is kell mutatkoznia, ki kell nyílnia, - vagyis személyesen egyre többet kell kockáztatnia. „Saját érdekében fel kell adnia a saját érdekét!”* - amint ezt Sándor András író szellemesen megfogalmazta volt...

"A kormány politikájában nem érvényesül az a felismerés sem, hogy a magyar népességfogyás drámai méreteket öltött, és ha a folyamat nem áll meg, ennek

súlyos gazdasági és társadalmi következményei lesznek. Ellenfeleinkről pedig akik "tudják, merik és teszik", akár dicsérőleg is megkockáztatom, hogy semmit nem tesznek megfontolatlanul."

4.

Áldozatkész, küldetéses, nagyformátumú embernek kell lennie

Orbán Viktor *küldetéses ember*, bár - ő maga mondta - még nem bizonyos ebben. Márpedig küldetéses, kit annak rendelt a Gondviselés. Orbán küldetéses mivoltát nagyjából mostantól kezdve lehet és kell is felismerni; legfőképpen abból, hogy a személyisége akarva-akaratlan *politikai vonzáscentrummá vált*, mert - miként a hatalmas kozmikus tömegek gravitációs erőterében görbül a téridő - *határozottan gyorsulva görbül körülötte a társadalmi erőter...*

Mielőtt bárki azt hinné, hogy pl. Ezékiel próféta vagy Nostradamus nyomdokain haladva látomásaim támadtak; megmagyarázom, mire is gondolok. *Orbán Viktor magára maradt, és ez nem lehet véletlen! („Saját társadalmi közegében sem kompatibilis.”* - mondta róla szintén Sándor András.) Egész eddigi szereplése *egyfajta pozitív kiválasztódás története*: Orbán Viktor személyisége folyamatosan tisztulva megszabadul sallangjaitól és a korábbi tévedéseitől, tehát *exkluzivitása egyre fokozódik*, - másfelől a társadalmi erőter mintha kitárulkozna előtte, hogy azután *a megfelelő időpontban pajzsként köré görbülve megóvjá, majd felemelje őt*. A történet fontosabb mérföldkövei az alábbiak:

- Orbán 1989-ben - Nagy Imre temetésén - elmondja híres-hírhedt beszédét.
- A liberális FIDESZ - "Listen to your heart!" - viszonylag jól szerepel az 1990-es választáson.
- "Hazudik a Kormány!" - kiáltja Orbán a Parlamentben Antall Józsefnek.
- Antall meghal, de politikai örökségét halálos ágyán Orbán Viktorra hagyja.
- Orbán belső ellenzéke (Fodor Gábor, Ungár Klára, stb.) távozik az SZDSZ-be; a FIDESZ leszakad az SZDSZ-ről és el is távolodik korábbi szövetségesétől.
- A FIDESZ a belső és külső irányváltás után alaposan "leszerepel" az 1994-es választáson (a volt liberális választói *már*, - a konzervatív nemzetiek *még* nem szavaztak rá).
- Orbán az MSZP-SZDSZ koalícióról: *"Ami összetartozik, az most összenő."*
- A FIDESZ *polgári szövetséget* igyekszik összekovácsolni az MDF-fel és a KDNP-vel, - de a kísérletei (akkor még!) nem vezetnek átütő eredményre.
- Az MDF kettéválk, megalakul az MDNP - majdnem ez történik a KDNP-vel is -; a maradék MDF elhatárolódik az MDNP-től és a MIÉP-től, de nem keres kapcsolatot a Kisgazdapárttal sem.
- Az MDF egyre csak veszít fogyó jelentőségéből; majd ominózus március 14-iki beszédjét követően Torgyán József és a Kisgazdapárt népszerűsége mélypontra zuhan.
- A FIDESZ népszerűsége újra felnövekvőben van; - Orbán "pengét vált" Horn Gyulával (farmer/pufajka), a sajtóban SZDSZ-ellenes kijelentéseket tesz, - *az SZDSZ viszont hallgat*.

Vegyük észre, hogy a "jobboldal" (MDF, MDNP, KDNP, FKgP, stb.) jelentősége folyamatosan zsugorodik, - e pártokat egyfolytában a szétesés és a politikai halál réme fenyegeti. Képtelenek a belső viszonyaikat rendezni, mint ahogy képtelenek egymással - beleértve: a Kiszgazdapárttal, illetve a MIÉP-pel - összefogni is...

Nem lehet nem észrevennünk, hogy még 'a népszerű' Kiszgazdapárt is kicsúszott egy banánhéjon a "jobbszélre", miközben a MIÉP-pel együtt egymást túlharsogva szidják *úgy általában a liberálisokat*, ám mégis közöttük egyetértés ezenkívül semmi másban.

Észre kell vennünk továbbá azt is, hogy miközben a "jobb-közép" reménytelenül szétmorzsolódott, a pártjai atomjaikra estek szét, és így *a nemzeti gondolat ma látszólag megosztottabb, mint valaha volt*; - Orbán Viktor és a nemzeti-liberális FIDESZ népszerűsége (az SZDSZ rémületére) csendesen-biztosan, állandóan nő. A szemfüles és pragmatikus Orbán Viktor azonnal észrevette, amint a társadalmi erőter kinyílt előtte, és - mint egykor a FORMA 1-es autóversenyeken rendre, az utánózhatatlan Ayrton Senna - gondolkodás nélkül bebújt a részbe. Legalábbis el-gondolkodtató, de még inkább döbbenetesen sorsszerű változat lenne, ha végül *a liberális FIDESZ válhatna a nemzeti gondolat meghatározó vonzás-centrumává*. Lehet, hogy Orbán Viktor válhat Deák Ferenc politikájának (kiegyezés) egyedüli letéteményesévé, örökösévé, - és ez esetleg *történelmi szükségszerűség*?!

Orbán Viktor *áldozatkész*, mert felvállalta "a részbe-bújás" személyes kockázatát. Nyilván elhivatott, mert különben inkább ügyvéd lenne, mintsem *miniszterelnök-várományos*. Hogy nagy formátumú-e? Majd kiderül 1998-tól. Biztosan tudjuk ellenben, hogy Orbán Viktor mentes a mindenfajta kisszerűségtől, illetve nincs kisebbségi komplexusa sem. Sikeres ember, aki ismeri és szereti a győzelmet. *Ám megmutatta, hogy emelt fővel tud veszíteni is*. Ma már talán azt is tudja, hogy *akkor még korai lett volna győznie...*

5.

Nemzeti öntudattal és plebejus beállítottsággal kell rendelkeznie

Orbán Viktor nemzeti öntudatról tesz tanúbizonyságot: "*Megnézhetjük, hogy az SZDSZ kultúr-kormányzata mit is tett a magyar kultúrával, és hogyan próbálja elterelni a másság fedőnevű kampányával a figyelmünket mindazokról az igazi problémákról, amelyek a magyarság önismeretéhez és önazonosság-tudatához kapcsolódnak.*" Vagy: "*Valamifajta magyarázatát kellene azért adni, hogy ha tudják, hogy mit tesznek, akkor miért merik megtenni.*" Szükségesnek tartja megjegyezni: "*Elfogulatlan szemlélő soha nem vonhatta kétségbe a FIDESZ nemzeti elkötelezettségét.*" Tudja, hogy a hazai működő tőke tulajdonlási aránya politikai kulcskérdés lesz: "*... A Magyarország gazdasági életét befolyásoló stratégiai döntések tekintélyes része a határon kívülre került... A kiszolgáltatottságunk ma nagyobb a kíváncsnál... Nem mindegy, hogy van-e az országnak olyan, a haza*

iránt elkötelezett, a gondjait megértő, átértő tőkeerős vállalkozói rétege, amely mozog ugyan a világpiacon, de a számára Magyarország nem csupán egy telephely lesz, hanem a hazája... Nagyon lényeges, hogy a Magyarország sorsát meghatározó tulajdonosok között milyen számban találhatunk olyan gondolkodású tőkéseket, akik kötődnek is ehhez az országhoz... Egy nemzeti elkötelezettségű tulajdonos nem érzi úgy jól magát a saját országában, hogy neki jól megy, de az országnak egyre rosszabbul." Orbán Viktor plebejus beállítottságára is utal: "... Magyarországon sajnos nem az a demokrácia van kialakulóban, amit Nyugat-Európából megismertünk. A homlokzat ugyan demokratikus intézményrendszert mutat, ámde a homlokzat mögötti élet már merőben különbözik a nyugat-európai demokráciák működésétől. Ma nagyon komoly kérdés, hogy vajon egy maffia-gazdaság irányába mozdulunk-e el, vagy pedig egy nyugat-európai, a verseny áldásos hatásait is érvényesíteni tudó piacgazdaság irányába. Egyre erősödik a félelmem, hogy a maffia-gazdaság felé. Magyarországon a középréteg erőtlén, a mostani kormánypolitika pedig a további gyengítését tűzte ki célul. Vagyis a mai magyar politika nem a középréteg védelmét szolgálja a mindenkori nagytőkével, s annak terjeszkedésével szemben, hanem megfordítva: a magyar politikát egyre erőteljesebben kebelezi be a nagytőke." A nemzeti piac és a kulturális értékek védelmében szól: "Ha megnézzük, hogy Magyarország a saját piacának védelme vagy a saját nemzeti gazdasági érdekeinek védelmében milyen lépéseket tesz, és ezt összevetjük a nyugati államok lépéseivel, akkor Magyarország nemhogy nem nacionalista, hanem egy önmagát egyenesen kiszolgáltatató ország képét mutatja. Egyetlen európai integrációval foglalkozó tanácskozáson sem történik más, mint hogy a résztvevők az ún. együttműködés keretein belül különböző retorikákkal, de saját nemzeti érdekeiket képviselik... A világ-gazdaságba kétféle módon lehet integrálódni. Az egyik, hogy megpróbáljuk megőrizni önmagunkból mindazt, ami bennünket utánozhatatlanná tesz, tehát nemzeti karaktert ad nekünk. Miközben elfogadjuk azt a gazdasági parancsot, hogy integrálódni és együttműködni kell; keressük meg annak útját-módját, hogy közösségeinket, értékeinket, kultúránkat megőrizzük, valamint gazdasági érdekeinket érvényesítsük. Aztán van egy másik megközelítés, amely szerint ennek nincs jelentősége; - integrálódni kell, aztán lesz, ami lesz." A nép sorsa iránti aggodalmát fejezi ki: "Ha a rendszerváltásnak nem a politikai intézményi, hanem az emberi dimenzióját nézzük, akkor a mérleg rendkívül elkeserítő. Az igazán nagy bajaink nem feltétlenül a makrogazdasági mutatókban öltenek testet, hanem inkább az emberi élet alacsony minőségében... Drámai módon romlanak a népegészségügyi és a halálozási adataink; - és ezzel összefüggésben egyre súlyosbodik a népességfogyás régi problémája. Érdekes módon ennek megoldására a miniszterelnök úrnak még egy ötletre sem futotta."

6.

Egész nemzetben kell gondolkodnia, - legyen családszerető

Orbán Viktor egész nemzetben gondolkodik: "Szerintem a FIDESZ-ről s személy szerint rólam is lecsúsznak azok az ideológiai támadások, amelyek az MDF-et megfogták, ráragadtak, és amelyektől mind a mai napig nehezen tud szabadulni. A FIDESZ-re azt mondani, hogy antiszemita, vagy énrám azt mondani, hogy rasszista, ez a választópolgárok 95 %-ának az ajkára kétkedő mosolyt csalna. Mi mindig világossá tettük fenntartásainkat mindenfajta túlzó radikalizmussal szemben. Szinte bármilyen nyilvános szereplésünkben ezeket a kényes kérdéseket szokatlan őszinteséggel vethetjük fel, mert életkorunknál, életutunknál fogva, nyíltságunk és tényekhez való ragaszkodásunk miatt bennünket aligha lehet meg-bélyegezni." Orbán Viktor családpárti, és nem csupán azért, mert (ekkor még!) háromszoros gyakorló (és persze aggódó!) családapa: "Ez a gazdaságpolitika egyre kiszolgáltatottabbá teszi a magyar gazdaságot a külvilágnak. Az olyan hagyományos közösségeket, mint a család, gyengíti, szétveri... Hajlok arra az állításra, hogy az SZDSZ és részben az MSZP bizonyos vezetőrétegének fejében olyan társadalomkép él, melyben a hagyományos közösségeknek nincs szerepük. Sőt, teherként is jelentenek. Számukra egy modern társadalom a hagyományos közösségeitől megfosztott társadalmat is jelenti, és ezt kívánatosnak, vagy leg-alább is elfogadhatónak tartják. Egy ilyen társadalmat könnyebb manipulálni, könnyebb uralni... Az ember felteheti a kérdést, hogy az SZDSZ-ben és az MSZP egy részében vajon ugyanolyan fontosnak tartják-e a hagyományos közösségeket - pl. a felekezeteiket, a családot és a nemzetet -, mint amilyen fontos szerepet mi tulajdonítunk ezeknek egy jövőbeli Magyarország víziójában? Csak az a válasz következtethető ki, hogy nem." Majd azután: "Ugyanakkor az SZDSZ és az MSZP közötti gazdaságpolitikai vitákban sem a társadalompolitikai kérdések játszanak szerepet, mint például a magyar családok jövője. Egy olyannyira veszélyeztetett közösségben, mint a magyarság, a gazdaságpolitikában érvényesíteni kellene a demográfiai megfontolásokat. A két kormányzó párt között ezzel szemben nem társadalompolitikai vagy ezzel összefüggő gazdaságpolitikai viták, hanem sokkal inkább csak érdekcsoportok közötti pozícióharcok folynak." A nemzet jövője védelmében: "A kormány politikájának nincs szellemi tartalma, következés-képpen jövőképe sem. Nem egyszerűen hiányzik, de büszkéek is rá, hogy nincs... A politika nem más, mint egy meghatározott közösség, - ez esetben a magyarság érdekében és megbízásából végzett közszolgálat. Márpedig az, hogy ez a nép honnan jön, hol tart és merre megy - fontos kérdések. Szerintem nem lenne szabad úgy kormányozni, hogy a kormányzók nem tudják megmondani, mi az a szellemi tartalom, aminek jegyében kormányoznak, és mi az a jövő, amely felé irányítani szeretnék az ország hajóját."

Orbán Viktor ellenfelei bírálatával mondta el nekünk saját elvi álláspontját.

7.

Nyílt, nyitott és közvetlen személyiségnek kell lennie, akinek az alaptónusa a megengedés, és nem a tiltás

Orbán Viktort a közvélemény és közvetlen ismerősei, valamint a politikus-társai ilyen személyiségnek ismerik, - *hiszen ő valóban szabadelvű*. Minden reményünk meglehet rá, hogy megvalósítandó gazdaságpolitikájában is 'liberális' lesz, vagyis hagyja az embereket, a vállalkozókat dolgozni, termelni, kereskedni és élni...

8.

Fiatalnak, erősnek, tette késznek, egészségesnek és bölcsnek kell lennie

Orbán Viktor a fentieknek megfelel. Bízunk kell benne, hogy továbbra is *bölcs* marad. Reméljük, hogy majd okos, tisztességes és nyilvános megállapodásokat, egyezségeket, valamint nyíltan vállalható, megfontolt kompromisszumokat köt, - *de titkos kényszer-paktumokat soha*.

9.

Istenben, hazában, becsületben, az emberben és az élet értelmében mélyen hívő, erkölcsös embernek kell lennie

Az interjúból megismert Orbán Viktor épp ilyen. A lelke mélyén hagyományosan istenhívő, - *legfeljebb mint liberális, különösképpen nem kérkedik ezzel...*

10.

Látó embernek kell lennie, aki látja a jobb jövőt és vállalja a népe vezér egy cseppet sem hálás szerepét

Orbán Viktor elég fantáziadús ember: minden probléma nélkül el tud képzelni a jelenleginél sokkal jobb magyar jövőt is, hiszen *a mai magyar jelentől - velem és sokunkkal együtt - okkal-joggal irtózik*. Hogy a népe vezér szerepét mennyire kell vállalnia, - majd kiderül...

Az elemző esélylatolgatás rövid összegzése

Jelen tanulmányomban bizonyítani igyekeztem, hogy:

- Eddig még ismeretlen miniszterelnök-jelölt felbukkanása és/vagy felépítése az 1998-as választásokig már nem lehetséges, tehát:
- A már ismert potenciális jelöltek valamelyike lehet csak "a befutó".
- Generáció-váltás következik, tehát a hatvanévesek egyike sem győzhet.
- Marginalizálódó pártok középszerű-szürke vezéreiből nem lesz miniszterelnök.
- Horn Gyula vagy Torgyán József esetleges győzelme nem túl valószínű.
- A nemzeti oldal legfőbb vetélytársa Pető Iván és az SZDSZ.
- A nemzeti oldal legkésőbb az utolsó pillanatban mégis csak összehajlik.
- A nemzeti oldal szervezett vezető ereje vélhetőleg a Kiszegapárt lehet.
- Az összevont nemzeti ellenzék elvileg megnyerheti a következő választást.
- A nemzeti oldal egyezményes miniszterelnök-jelöltje *Orbán Viktor lehet*, és:

- *Orbán Viktor meg is felel* a miniszterelnök-jelölti követelményeknek.

Orbán Viktorral szemben mindössze az alábbi kifogásokat támaszthattuk:

- Ügyvéd, nem közigazdász - így "kénytelen elfogadni" szakértőinek álláspontját, illetve saját koncepciót csak tanácsadói segítségével képes kialakítani.
- Szakértői több alapvető kérdésben (pl. adósság-kezelés) tévednek, így Orbán Viktor megfelelő nézeteinek egy része is téves.
- Noha Magyarország mai szomorú helyzetének a diagnózisát jól állítja fel, nincs komplett, rendszerszerűen is összefüggő, konzisztens elképzelése a javasolt terápiára - konkrétan: *még nincs véglegesen kidolgozott komplex gazdasági stratégiája*.
- Gondolkodási alapállása *nemzeti-liberális*, ami bizonyos konzervatív körökben az önellentmondás gyanúját ébreszti, bizalmatlanságot kelt.

Orbán Viktor talán nem mindenben tökéletes, viszont ma *az egyetlen lehetséges. Emellett tiszta és egyenes a tekintete.*

Kedves Viktor!

Köszönöm, ha meghallgattál!

A Torgyánok fejedelme

A lehetséges miniszterelnök személyéről szóló vita folytatása

Kivételes lehetőség volt a számomra, hogy néhány hónapja szenvedélyes és tartalmas vitát indíthattam a jelenkori magyar politika kulcskérdéséről: *ki lehet Magyarország következő, újabb miniszterelnöke, ki lesz az Agnus Dei Hungaricus*, - aki a bődületesre nőtt csódtömeg (azóta a közélet már az egymás után kipattanó korrupciós botrányoktól is hangos!) felszámolását elvállalja és meg is oldja?!

A Demokrata valódi függetlenségét és demokratizmusát dicséri, hogy a vita nyilvánosságot kap. Hadd lásson a nép minél világosabban! Ha kimaradt is a vagyonosztogatásból, a "privatizáció"-ból, - hadd válják legalább az ország szellemi tőkéjének részvényesévé: ha áttételesen, de mégis - a miniszterelnök személye kiválasztásának aktív részesévé!

Bencsik András hol *szupersztárnak*, hol *a mesék királyfijának* nevezte *Orbán Viktort*. Mint aki egyre inkább nagy formátumúnak tűnik ugyan, - ám korántsem biztos, hogy ténylegesen is az...

Sohasem állítottam, hogy *Orbán Viktor* tökéletesen megfelel az általam korábban felállított *miniszterelnöki etalon* követelményeinek. Vitaindító írásom így nem is a vágyálmaim 'kivetítése' volt, hanem *a műfaját tekintve: a politológiai prófécia kísérlete*.

Én *nem javasoltam, hanem „megjósoltam”*, hogy *Orbán Viktor* lesz a nemzeti ellenzék egyezményes miniszterelnök-jelöltje. A mai ismereteink alapján ugyanis egyszerűen nem is lehet más. E vélekedésemet azóta a vitában résztvevő hozzá-szólások többsége is igazolta.

Mert ha netán mégsem, ***úgy Pető Iván lesz a miniszterelnök***.

A társadalmi-politikai változások objektíve meghatározottak. Ha mégsem látjuk őket pontosan előre, annak nem az az oka, mintha csak a vak véletlen irányítana mindent - *vagyis hogy nincs determináció* -, hanem sokkal inkább az összetevők nagy száma s kölcsönös egymásra hatásuk bonyolult érvényesülése, amiért a vég-eredmény, az összes hatások eredője - *normális agyvelővel, vagy komputerrel* - már ki sem számítható.

A történelemben több hiteles példa volt már arra, hogy bizonyos *szerencsés (?) csillagzat alatt született ember* a dolgok kedvező (?) együttállásában - egy adott szituációban, vagy vonatkozásban - *előre meglátta a jövőt*.

A modern világirodalom egyik legdöbbenetesebb egyszer s' mind legaktuálisabb regény-ciklusa ***Isaac Asimov Alapítvány-trilógiája*** és annak összes folytatásai. A véget érni nem akaró cselekmény-fűzér állandóan vissza-visszatérő főszereplője *Hari Sheldon*, *pszicho-histórikus*, aki a modern szociológiát (politológiát?!) az újabb matematikai vívmányokkal (valószínűség-számítással, függvény-analízissel, matematikai-statisztikával, mint módszertannal) ötvözte és

ezt az új („Öszvér”-) tudományt - *a pszicho-históriát* - kora politikai problémáinak modellezésére és megoldására, a lehetséges jövő feltárására és ‘szimulálására’ alkalmazta, hogy a galaktikus válság-korszakot minél jobban ‘lerövidíthesse’...

Isaac Asimov műve prófécia. Megjövendöli, hogy idővel a jövő-mondáshoz már nem kell transzba esni, vagy különböző rituális hókusz-pókuszokat végezni; - *elég, ha valaki okosan, bölcsen, tisztán és becsületesen, tudományos igénnyel elemzi a múltat és a jelent, illetve modellezi, kiszámítja és megoldja a jövő titkát.*

Isten bocsássa meg bűnös lelkemnek, hogy *kevélységemben erre vállalkoztam!*

A vita folytatására szánt dolgozatomat azért is címeztem ilyen hivalkodóan, hogy felhívjam a figyelmet bizonyos *perdöntő identitás-zavarokra, sőt viselkedésbeli ellentmondásokra, továbbá látszólagos és/vagy valódi eszmei-politikai, illetőleg személyi-és/vagy párt-"összeférhetetlenségekre"*.

Én tehát nem a FIDESZ választási győzelmét (*ami pedig azóta szintén egyre valószínűbb!*) „jósoltam meg”, - hanem "csakis" Orbán Viktor miniszterelnök-jelöltségét. *Orbán ma már kialakult, szilárd-homogén személyiség, progresszív politikai erő; - sőt, a FIDESZ is egyre inkább azzá válhat.* Előbbire nézve friss bizonyíték pl. Orbán nemzeti elkötelezettségű parlamenti hozzászólása a román-magyar alapszerződéshez, valamint a gazdaságpolitika kérdésköréhez; - utóbbira pedig egyrészt a Tocsik-ügy technikailag tökéletesen kivitelezett "kirobbantása", másrészt a FIDESZ szakmailag rendkívül gyorsan fejlődő, tudatos és eredményes munkamegosztással végzett, egyre színvonalasabb parlamenti team-munkája.

A legutóbbi napok egyik érdekes fejleménye, hogy *Pető Iván* aljasnak minősítette Orbán Viktor azon megnyilatkozását, miszerint: *"a kormánykoalíciót a kádári megtorlások korának eszmeisége"* kapcsolja egybe. Ezek után *Bauer Tamás* a Parlamentben - *a költségvetés vitája kapcsán* - egyenesen odáig merészkedett, hogy a FIDESZ-t *nemliberális pártnak* minősítette, és a vezetőit azzal "vádolta" meg, hogy *a Kiszgazdapárt és a FIDESZ választási koalícióját (!) készítik elő...*

Kizárt dolog, hogy - az SZDSZ által - már *a Kiszgazdapárt leányvállalatának* kiáltott FIDESZ valójában az SZDSZ fiók-érdekeltsége lenne. Ez lehetetlen!

A tömeges néptámogatás azonban mégis, növekvő mértékben - *a Kiszgazdapárté.*

Elismerem, valóban furcsa politológiai jövődőlés; furcsa politikai-győzelmi kon-stelláció lenne: **Orbán Viktor és a Kiszgazdapárt!** *Ám mégis: a realitásokból ez következtethető ki, mint "kvázi-objektív" számítási eredmény; - furcsaság pedig lesz még több is...*

Tehát a 'tudomány' mai állása szerint "egy egyezményes" Orbán Viktor és a Kiszápadapárt lehet együtt befutó, - Torgyán József és a FIDESZ viszont nem...

Aki előző írásomat figyelmesen (újra) elolvassa, láthatja: *nem állítottam Torgyán Józsefről, hogy "belülről vezérelt" vagy álmokergető lenne.* A nemzeti oldalon, Orbán Viktor mellett - *csak róla* nem állítottam ezt! Torgyán "működése" sokkal inkább kívülről, a környezete és a publikuma által vezéreltnek tűnik; - mindig azt nyújtja, amit a közönsége *szerinte éppen vár tőle.* Ám ebben is - *időnként jócskán elszámítja magát.* A valódi fejedelmek nem ilyenek, - *Torgyán (kiváló kvalitásai ellenére) inkább show-man, vagy egyenesen clown-típus.*

Érdemes egy pillantást vetnünk a közelmúltra. Torgyán intellektusa - mint másod-harmad-hegedűs - *egyszerűen eltörpült Antall József karizmatikus személyisége mellett.* A parlamenti közvetítéseket nézve - ma látszólag Horn Gyula, Kuncze Gábor és *mindenki más törpül el a vidám-furfangos ügyvéd ízes szellemessége mellett.* Néhány éve a fölényes Antall József valamilyen jól időzített borítékokkal tartotta sakkbán két rakoncátlankodó ellenlábasát: *Torgyánt és Csurkát;* - ma pedig napirend előtti felszólalásaival épp Torgyán tartja rettegésben a kormány-koalíciót; a nagyobb nemzeti ünnepek előtt pedig Csurka a fővárosban, a nagy-gyűléseivel a *Demszkyt...*

Milyen érdekes! Antall József miniszterelnökként *elfeledkezett potom 20 milliárd USD kommunista örökségű államadósság töröltetéséről.* Ennek minden kínját máig is nyögjük... Torgyán József - ügyvédként - *az 'átkos' rendszerben kereste meg a rózsadombi villája árát, - pártjával együtt nem is nagyon vett részt a Horn-villával kapcsolatos tiltakozásokban.* Antall mint igazi szövetségest, sosem vette komolyan, *maholnap viszont miniszterelnök-várományos lehet.* Nem valószínű, hogy - a művét korai halála miatt befejezni nem tudó - Antall *a mai folytatással egyetértene.* Csurka István pedig nagyon régen, - *aláírt valamit.* Antall alatt "el-szabotált" egy privatizációs ÁVÜ-filmforgatókönyvet (28,8 millióért), - 1992-ben azonban írt egy 'falrengető' tanulmányt, ami akkora 'tetszést' aratott *Debreczeni József és az SZDSZ köreiben,* hogy azonnal kirekesztették őt, és száműzték az MDF-ből, a Parlamentből, mindenhol *egyenesen a Hősök terére, és/vagy a Kossuth térre.* Pártja nemrég az épülő Horn-villa előtt tüntetett a Remetehegyen, *maga viszont sikertelenül kínált megegyezést és fűziót a rózsadombi remetének...*

Lehet, hogy a nemzeti ellenzék egysége csak úgy jön végül létre, ha minden, ma még létező, amúgy stabilnak látszó csoportosulás, párt előbb atomjaira esik szét?! Az egység megteremtéséhez azonban *nagyformátumú államférfi* szükségeltetik...

Súlyos identitás-zavarokat látok Torgyán, illetve a Kiszápadapárt kapcsolataiban, működésében, valamint önértékelésében is. Látom ugyanis *Torgyán Józsefet és Cseh Máriát a Parlamentben még napirend előtt,* G. Nagy Iliánné Maczó Ágnest alkotmány-szövegezés közben, és duzzogva a szakértők zavaros, túlzottan

önálló megnyilatkozásai miatt; sőt, a Kisgazdapárt tanácsadóit: *Tímár Györgyöt, Pokol Bélát, Szabadi Bélát*, és látom az FKgP hatalmas, egyre növekvő létszámú *nincs-telen paraszti és lesüllyedt kispolgári* tagságát is. Látom még a porostörténelmi levegőjű, félig-kihalt duna-parti kísértet-kastély felé igyekezni *dr. Schamschula Györgyöt*, a nagy magyar autópályaépítő-minisztert...

Azután látom *ugyanőt* néhány hét múlva sietősen távozni, - *ugyanonnan*. Torgyán helyettesesül vette maga mellé, - majd szinte azonnal menesztette is. Nem furcsa..?

Meglepő, hogy *a Tocsik-ügy* közvetlen történései és feltárt tényei eddig látszólag nem sok kárt tettek a regnáló koalícióban; - de vélt vagy valódi eszmei analógiái, bizonyos személyi konzekvenciái komoly rombolást okoztak a nemzeti ellenzék táborában. A Schamschula-féle homályos sikerdíj-ügy (*mostantól minden siker-díjas ügylet mögött korrupciót kell gyanítanunk?!*) miatt vagy kapcsán Torgyán ismét csak érdemi segítőtárs nélkül maradt, és meggyengült a Nemzeti Szövetség vezetése is; - sőt, a *Latorcai-Giczey párharc* következtében esetleg felgyorsult a Kereszténydemokrata Néppárt kettészakadása is...

Kiválások, elhatárolódások, kizárások, kilépések, felbomlások, szakadások és szakítások, szétesés (tisztulási folyamatok?!) minden mennyiségben, - *fúciónak, illetve közeledésnek, vagy pláne egységnek viszont nyoma sincsen...!*

Ma Magyarországon *nemcsak polgárság nincs*, hanem *bizony még a kisgazdák is hiányoznak!* Jelentős létszámban egyszerűen nincsenek kisgazdák. Kisgazdákon ugyanis önálló, sikeres mezőgazdasági vállalkozókat, *a magyar farmereket* kéne értenünk, akik alig vannak... Kiknek az érdekeit képviseli a történelmi Független Kisgazdapárt?! *Csak nem a vagyontalan, földnélküli, munkanélküli és nincstelen agrárproletárokat, az épphogy vegetáló vidéki kispolgárokat?!* Mindezek után sajnos nem látok semmilyen megvalósítható koncepciót sem; - ugyanakkor *a jó szándék felé vezető út egyelőre csak csupa Pokollal, Szabadival van kikövezve*. Tagadni tudnak csak, - állítani nem...

Torgyán József és a Kisgazdapárt társadalmi bázisa a legizgalmasabb kérdések egyike, amit csak széleskörű tapasztalatok megszerzésével, és/vagy politológiai felmérések, *közvélemény-kutatások* alapján lehetséges beazonosítani. A probléma az, hogy Torgyán (és az FKgP) egyre növekvő szavazótábor, szimpatizánsainak széles tömege *ugyanazokból, a mára már hatalmasra duzzadt, reménytelenül el-szegényedett és nincstelen (több milliós!) rétegekből ered, illetve táplálkozik, - akik 1994-ben, a szociális gondoskodás visszanyerésének reményében, újra a Magyar Szocialista Pártra szavaztak!*

A Demokrata az egyetlen olyan sajtó-orgánus, amelyik hétről-hétre empirikusan regisztrálja a döbbenetes politológiai tény, hogy *a közvéleménykutatások alapján hazánkban már hosszabb ideje (!) Horn Gyula és Torgyán József egyszerre a két legnépszerűbb s a két legnépszerűtlenebb*

politikus is egyben, miközben a pártok népszerűségi listáját fej-fej mellett vezeti hol az MSZP, hol az FKgP! Az eb ott van elhantolva, hogy a FKgP népszerűsége 1994. óta - a potenciális rászavazók lélekszámában mérve - épp annyit növekedett, amennyivel a Magyar Szocialista Párté csökkent...

Nincsen ebben semmi csodálatos! Az FKgP és az MSZP potenciális szavazóinak aránya ma külön-külön nagyjából egyformán 18-22 %, együtt kb. 40 %, - ami épp annyi (10+30), amennyi 1994-ben is volt. *Az MSZP a nincstelen nép csalódása következtében az elmúlt 2 év során nagyjából 10 százalék-pontnyi szavazatot el-veszített, ami hiánytalanul átvándorolt a parlamentben jól odamondogató FKgP-hez (Torgyánhoz).* Régi római-birodalmi "politikai-vezetői" tapasztalat, hogy *a népek kenyérre és/vagy cirkuszra van szüksége.* Vagyis: a népet etetni és/vagy szórakoztatni szükséges, *hogy nehozz forradalmat csináljon!* A római császárok nyilván tapasztalatból tudták, hogy *a kenyér, vagy annak egy bizonyos hányada - ideig-óráig - cirkusszal is helyettesíthető!* A remélt 'kenyeret' 1994. óta a Horn-kormány egyáltalán nem biztosítja, - *kap viszont a televízió-néző nép a kenyér helyett cirkuszt, Torgyán Józseftől!*

Tudnunk kell, hogy *sem az MSZP, sem az FKgP szavazóbázisának meghatározó többsége nem a városi emberek közül, és főleg nem az értelmiségből kerül ki, - hanem a vidéki, elsősorban az agrár és kistelepülési lakosság köréből.* A városi proletariátusnak, a kispénzű alkalmazottaknak egy nem túl széles rétege - főként néhány évvel ezelőtt - még MSZP-szimpatizáns volt, de ugyanez a réteg éppúgy vonzódik *Torgyán József* szellemiségéhez is. Mert ez a lényeg: *a két párt tömegbázisa teljesen azonos, az azonos rétegeken belül abszolút szabad az átjárás; - a kenyér ígérete és a cirkusz hőbörgése egymásra szabadon átválthatók. Olcsó és demagóg - egyben ideiglenes, és nagyon bizonytalan! - konvertibilitás ez, ami gyakran egyazon személyen belül érvényesül vagy borul fel, és vezethet belső identitás-zavarokhoz is...*

A magyar nép szeret(ne) jókat enni és jókat nevetni - egyszerre. Az infarktusnak és a depresszióknak nem a kiadós és ízletes táplálkozás a fő előidézője, hanem *az állandó feszültség, a nincstelenség, a kilátástalanság és a létbizonytalanság.* A látszólagos titok megfejtéséhez ismerni kell a magyar lélek zegzugait. Az egyszerű nép fiai - ha már úgysem lakhatnak jól - *legalább jót röhögnek az egészen! És Torgyán József bemondásain nagyon jókat lehet nevetni...*

Mindezeket Torgyán József tudva tudja, és tudatosan alkalmazza is; - népies bölcsességét tekintve a parlamentben abszolút egyeduralkodó.

A népi bölcsesség Budapest betonbunkerében élve - nem lenne megszerezhető!

Negyvenéves fővárosi élet után, a nép között nyitott szemmel járva - már sokkal inkább. A leírt helyzet az MSZP és az FKgP alapvető identitás-zavara...

Az MSZP régen nem baloldali párt - pedig jogelődje, az MSZMP részben az volt! *Tevékenységeben szinte az anarchizmusig felelőtlenül liberális és antiszociális.* A gulyáskommunizmus látszólagos és valós vívmányait az utódpárt régen romba-döntötte, és *a kapitalizmus helyett az állammonopolista feketegazdaságot építi. Ez nem pusztán agyrém, hanem dupla politikai skizofrénia!*

Következménye az lesz, hogy a közel teljes tömegbázis lassan átáll az FKgP-hoz.

Az FKgP nem igazi baloldali párt, azoktól kifejezetten távol áll; - sőt, mereven el is határolódik tőlük. Torgyán József nagy ívű szónoklataiból bármilyen vonatkozásban nehéz lezárni és kerek koncepcióra következtetni; - mindenesetre kevés konkrét elképzeléséből *egy radikálisan 'jobboldali', egyszemélyi-populiztikus diktatúra jövőképe rajzolódik ki.* Torgyán átfogóan és részletesen (zárt logikai összefüggés-rendszerben) soha nem beszél a nemzeti stratégiáról, a gazdaság-politikáról, a liberális piac és a szociális védőháló viszonyáról, az állam pénzügyi szerepvállalásáról, az állami költségvetés és adórendszer reformjáról, a nemzet-közi gazdasági integrációról, a külső államadósságról és a privatizációról, az inflációról és/vagy a restrikciónál. Pedig hát a mindezekről alkotott "gömbölyű" véleményéből lehetne következtetni arra, *hogy ismert tömegbázisa, potenciális szavazói számára konkrétan milyen életfeltételeket, és javuló megélhetést kíván megteremteni választási győzelme esetén.* Torgyán megnyilatkozásaiból jelenleg megfejtethetetlen, hogy csupán szavazó-táborának a valós rétegződését nem ismeri, és ezért nem tudja eldönteni, hogy kinek mit is ígérjen, - *vagy egyáltalán nincs is semmilyen koncepciója?!* Pedig Torgyán és az FKgP tömegbázisát valójában az ország legszegényebb és legkilátástalanabb egzisztenciájú rétegei alkotják, akiket *csak igazán baloldali, plebejus identitású politikával lehetne valóban megnyerni, majd a választási győzelem után "ki is elégíteni"...*

Lehet, hogy Torgyán pontosan tudja: a kortes-hadjárat során - éppen az MSZP-vel azonos tömegbázisa miatt! - *nem operálhat ugyanazokkal a pozitív választási blöffökkel, mint korábban az MSZP,* mert akkor teljesen hitelét veszítené. Azon- kívül: vajon miből ígérjen bármit is?! Vagy: ígérjen földosztást?! De, ha győz: mit fog adni, és kinek? *Amit az MSZP adott a parasztoknak, a földműveseknek: a nagy semmit?! Őutána is, újból csak a csalódás következik?*

Torgyán és a Kisgazdapárt azonos-e azzal, aminek hirdeti magát, azonosul-e a választóival, képes-e progresszív jövőképet mutatni a kisgazdáknak, a föld-munkásoknak, a munkanélküli zselléreknek, a koldusszegény mezőgazdasági kispolgároknak? Vajon az-e, akinek és aminek hisszük?!

A fentiekből viszont következik az is, hogy *a további pártoknak* (MDF, KDNP, FIDESZ, SZDSZ, MIÉP, MDNP, stb.) felesleges is a szavazótáboruk ugrásszerű bővülésében reménykedniük, mert semmi esélyük nincs arra, hogy szavazatokat

raboljanak a csökkenő népszerűségű MSZP-től, amikor *a szocialisták szavazat-vesztése szinte hiánytalanul az FKgP szavazat-nyereségeként jelenik meg!*

Eddig összesen három "szövetségi és/vagy fúziós kísérlet" ismeretes:

- Az FKgP kezdeményezésére a *Nemzeti Szövetség Magyarorszáért Egyesület*, amely laza együttműködés az FKgP, az MDF és a KDNP egyes részei között; - vezetői: *Balaton Péter, Hasznos Miklós, és volt Schamschula György.*
- A FIDESZ propozíciójára a *Polgári Szövetség*, amely a FIDESZ, az MDF és a KDNP között máig nem jött létre, - viszont bármikor mégis létrejöhet.
- A MIÉP (Csurka István) indítványára a MIÉP és az FKgP között, amely fúziós javaslatot Torgyán József nemrégiben mereven és kategorikusan elutasította.

Nem érthető, hogy a *Nemzeti Szövetség* miért olyan laza még mindig. Talán azért, mert az MDF és a KDNP éppúgy meg akarja őrizni önállóságát és függetlenségét *az FKgP-vel szemben*, - akárcsak az FKgP *a MIÉP-pel szemben*. Az lehet a gond, hogy *Lezsák és Giczy éppúgy nem fogadják el a Nemzeti Szövetségben Torgyán József esetleges személyes vezető szerepét, mint a Polgári Szövetségben Orbán Viktorét.* A kulcskérdés mindig ugyanaz: ***melyik párt vezetője legyen a szövetség vagy a fúzió vezetője, tehát a potenciális miniszterelnök-jelölt.***

A nemzeti töltésű pártok vezetőinek többsége nem tud elszakadni a hét-nyolc éve kialakult párt-struktúrától, és/vagy csak saját személyében tud gondolkodni. *Meg-rögzöttség, szemellenzősség, rövidlátás, szűklátókörűség, korlátoztság és mono-mániás egoizmus ez. Lehetséges, hogy most Bencsik Andrásnak van igaza, és nekünk nem ügyvédre vagy közgazdászra, hanem tényleg pszichiáterre és/vagy katonatisztre lesz szükségünk...!*

Az MDF szétesését *nem a FIDESZ "akna-munkája"*, nem is az SZDSZ-vezette "ellenséges" liberális sajtó, a taxis-blokád, a Demokratikus Charta, sőt, a spontán privatizáció, az MSZP-s nómenklátúra-burzsoázia, vagy az Antall József korai halála által okozott általános tanácstalanság idézte elő, - *hanem az MDF-ben, mint tömeg-mozgalomból kialakult tömeg-pártban folyamatosan működő eszmei erózió, a kontraszelekció folytán növekvő személyes torzsalkodás, az önzés és a széthúzás, a kicsinyes ellenérdekek szabad érvényesítése, valamint nem utolsó sorban az eredeti ügy elárulása egyesek részéről.* Mindezek együttes követ-kezményeként az MDF fokozatosan elveszítette eredeti identitását, legismertebb vezetői elszigetelődtek (Csoóri Sándor), meghaltak (Antall József, Csengey Dénes), kizárták őket (Csurka István), kiléptek (Schamschula György), vagy új pártot alapítottak (Szabad György, Szabó Iván, Kónya Imre, Kulin Ferenc). A tömegpárt 'borzalmas tagságáról' is érdemes ejteni néhány szót. *Először is:* a spontán privatizáció mámore 1991-től átragadt az MDF-es vezetők és a kliensek egy részére, akik a volt MSZMP-s funkcionáriusokkal karöltve, vígan vettek részt az állami vagyon

szétturkálásában. *Másodszor*: mindez nem csoda, - egyesek szinte az MSZMP-s tagkönyvüket lóbálva érkeztek az MDF-be... *Harmadszor*: éppen az a tömegpárt-jelleg legnagyobb hátulütője, hogy a mennyiség a minőség rovására megy. A tagok nagy része vagyont, állást, beosztást, hitelt, pénzt és hatalmat várt az MDF-tagságától; amint azt - a hűség jutalmaként - a korábbi MSZMP-tagsága során megszokta... Amikor az MDF hatalma végül is odalett: a csupán *érdekből jött emberek tömege* hagyta azonnal cserben a pártot. Az MDF jelenleg nem képvisel semmi különlegeset vagy jellegzetest, - karakterét, tömeg-bázisát, vezetőinek jelentős részét elveszítette. *Hosszú évekig tart majd, amíg ez a párt újra megerősödve képes lehet kialakítani a saját arculatát.* Az MDF-fel szemben a MIÉP 1998-ban *egészen bizonyosan* bejut a parlamentbe. Szűk réteg-bázisának érdekeit bátran, egyenesen, következetesen, - tehát hitelesen képviseli. *A MIÉP-esek a dühüket, az indulataikat, elkeseredésüket nem szégyellik, hanem nyíltan viselik; - ám az MDF-esek és az MDNP-sek lelkifurdalásból eltitkolják, lenyelik, így a krónikus gyomorfekély összes tünete s tudata kiül az arcukra, ami időnként szánalmas látvány.* Más vonatkozásban: a MIÉP vezetői ahhoz hasonlót sem mondanak (nem is gondolnak) százezer ember előtt, hogy: **"liberális dög-keselyűk, ál-liberális férgek rágják a nemzet testét"**. Ez a kijelentés - ha a tartalmát "megpróbáljuk" megfejteni és konkretizálni - nyilvánvalóan *durva ki-rekesztési törekvés*, általánosságban pedig *olcsó és demagóg blöff*. Lehet, hogy néhányan "jót röhögtek" ezen, - ámde *a józan többség* hovatarozástól függetlenül csak fintorgott, vagy kifejezetten szégyenkezett...

A demokrácia nem egy idealizált, konfliktusok és szélsőségek nélküli társadalom, amelyben "a jó" (*a nosztalgikus MDF*) fokozatosan ismét egyeduralkodóvá válik (*mindenki a jó MDF-re szavaz*), - "a gonosz", az állandó "bajkeverő" (*az SZDSZ, a FIDESZ, a MIÉP*) pedig "igazodik", vagy elbukik...

A pártok csupán választóik, szimpatizánsaik érdekeit igyekeznek képviselni.

Az élet nem mese, amely beteg-öreg jó királyokról és tékozló királyfiakról szól.

A politikusok jelleme nem egyszerűen fekete vagy fehér. A magam részéről egy olyan *színes világban* hiszek, illetve reménykedem, amely tele van ugyan megoldásra váró konfliktusokkal és harcokkal - melyek megoldódnak, de rögtön újak keletkeznek -, de amelyben *semmilyen jelentős rész-érték* (erény, ember, nemzet, kisebbség) *nem vész el*, mindig újabb értékek jönnek létre, miáltal az *össz-érték mennyisége egyre növekszik*, így a világ egyre színesebbé és értékesebbé válik. Ebben a remélt, eljövendő világban:

- ***Lehet és szabad esetenként még Csurka Istvánnak is igazat adni.***
- ***Lehet és szabad a MIÉP pozitívumairól beszélni és írni, - nem csupán az SZDSZ, hanem akár az MDF és az FKgP ellenében is.***
- ***Lehet és szabad Orbán Viktor nemzeti elkötelezettségével és karizmájával, miniszterelnök-jelöltségével kalkulálni akkor is, hogyha még nem teljesen kiforrott, viszont végérvényesen (?) liberális...***

- ***Lehet és szabad az SZDSZ-t profi pártnak, valamint Pető Ivánt - a saját érdek-körében! - realpolitikusként tartani és nevezni, akkor is, ha egyébként ösztönösen és tudatosan egyaránt nem álmodunk róla, illetve vele.***

Én sem tartom reális alternatívának azt a megoldást, miszerint türelmesen várjunk addig, *amíg egy újabb Antall József, közvetlenül az 1998. évi választásokat megelőzően, teljes fegyverzetben elénk nem ugrik.* Ez a "spontán előugrás" még egyszer nem fordulhat elő, - *másrészt mi minden származott abból is...!*

Az alapkérdés: ki lehet a nemzeti oldalon a miniszterelnök-jelölt, *aki a képviselő- választáson majd legyőzheti a másik oldal legesélyesebb jelöltjét, Pető Ivánt?*

Másfél évvel a parlamenti választások előtt még nem lehet mindent lefutottnak tekinteni, az viszont egyértelmű, hogy *a jelenlegi párt-és személyiségi felállás és szerkezet, továbbá a fennálló hatalmi viszonyok* döntően meghatározzák a közeli és a távolabbi jövő nagypolitikai struktúráját. Elvben elképzelhető merőben új (?) egyezményes ellenzéki miniszterelnök-jelöltek - *például: Demeter Ervin, Pusztai Erzsébet, Giczy Görgy, stb.* - felbukkanása is. Bárki "ugorna" is azonban újként elénk - *minden tekintetben behozhatatlan lenne a hátránya.* A két fő esélyes - és egyben rivális! - *Torgyán József és Orbán Viktor.*

Tisztában vagyok vele, hogy az efféle személyi esélylatolgatást *épp az érintettek* kedvelik a legkevésbé. Tudatában vagyok, hogy bármely politikai személyiség előtérbe helyezése mások hátrányára, *komoly gazdasági, lobby-, párt-, személyi-, illetve szimpátia-érdekeket* sért. A legfőbb és így a legszentebb érdek azonban *a magyar nép, a nemzet érdeke,* következésképpen az esélylatolgatás és a kettejük közötti objektív különbségtétel elemi kötelességünk!

Alapvető emberi és állampolgári jogunk, hogy megértsük: melyik esetben, mi vár ránk. És nem akarunk még egyszer tévedni - mert éhen halunk...

- Mindketten nemzeti öntudatúak, *viszont Torgyán József autoriter-diktatórikus (nem megengedő!) típus, Orbán Viktor viszont liberális (megengedő) alkat.* Ha a következő négy éves ciklusban nem engedünk *teljes szabadságot* az önálló vállalkozásnak, nem liberalizáljuk az adó-és hitelrendszert, nem engedjük az embereket szabadon élni, alkotni és dolgozni, hanem bármilyen formában, de tovább folytatjuk a restriktíót és a terhek növelését -, akkor vége mindennek...
- Mindketten erősek és egészségesek, *van viszont közöttük harminc év, amivel Torgyán József bölcsőbb, - Orbán Viktor viszont fiatalabb.* Az 53 évnyi (!) csődtömeg eltakarítása egész embert, talán *egy egész életet* kíván. De mindenképpen két, esetleg három (!) ciklusnyi miniszterelnökséget. Torgyán József ehhez túl idős, - *az első ciklus végén már 69 éves lenne.* Végképp szakítanunk kellene az orosz (*Brezsnyev, Andropov, Csernyenko és Jelcin*) modellel, amely szerint „*bajt*” csak az nem okoz(hat), aki már elérte az agastyán-kort.

Itt és most éppen *a nagy baj elhárítása a feladat*, és nem valamiféle állag-és érték-megőrző látszat-tevékenység.

- Mindketten tapasztalt, taktikus vezetők, - *viszont Torgyán József öntörvényű-magányos elnök, aki nem tűr ellentmondást, illetve eleve kialakult végleges véleménye van mindenről. Szentül hiszi, hogy mindenben ő a legjobb.* Nem véletlen az, hogy csak mostanában kezd társakat és szakértőket engedni maga mellé, sőt, némelyikkel szinte azonnal szakít. Az ilyen vezető - legyen bármilyen okos is! - sokkal nagyobb hibaszázalékkal dolgozik és dönt, mint az, aki eredendően demokratikus gyakorlatot folytat. Aki megszokta, hogy minden döntését egyedül önmaga készíti elő és hozza meg - a többévtizedes ügyvédi praxis pont ilyen! -, *az 63 éves korában már csak nagyon nehézkesen képes beletanulni szakértői testületek mozgatásába, és döntéseiben csak látszólag és a látszat kedvéért fogja magát rájuk bízni.* Orbán Viktor modern, demokra-tikus vezető, aki nem képzei magát mindenki másnál mindenben okosabbnak; *tárgyi ismeretekben így ritkábban tévedhet.*
- Orbán Viktor - *noha egykoron agyagba kívánta döngölni a kommunistákat!* - teljes nemzetben gondolkodik. Torgyán József radikális-jobboldali hajlamú lehet, - *bár nagy valószínűséggel csak szavakban.* Orbán Viktor - a fiatalsága ellenére - teljesen higgadtnak látszik, az indulatai sosem ragadják el. *Torgyán indulatos, - tehát bizonyos fokig önmaga és mindenki számára is egyaránt kiszámíthatatlan.*
- A kommunizmus romjainak a felszámolásához és a modern szabad versenyes kapitalista gazdaság megteremtéséhez, a demokratikus jogállam felépítéséhez *teljes nemzeti összefogásra lenne szükség*, amire hazánkban - néhány évig - utoljára 1945-ben volt példa. Az e században elszenvedett rettenetes kínok és pusztulás következtében *a magyar nemzet testén belül olyan ellentétek, évszázados problémák feszülnek, amelyek sikeres fel-és megoldása számtalan kis és nagy kompromisszum, egyezség megkötését teszi majd szükségessé, ami szinte emberfeletti bölcsességet követel a miniszterelnöktől.* Országunk megmentése és felépítése érdekében minden korábbi vélt és valódi sérelmét el kell felejtenie *minden magyarnak*, ehhez viszont *olyan miniszterelnökre van szükség, aki nem újabb ellentéteket generál, és nem is a tűzre önt olajat, hanem a háborgó tengerre, hogy azt elcsendesítvén, - biztonságosan révbe érhessen az ország hajója.* Olyan miniszterelnökre van szükség, aki mögött a legszélesebb nemzeti összefogás bontakozhat ki, sőt, akit *a nemzeti tábor egy részének a része is elfogad*, - s aki valóban és ténylegesen az egész nemzet minden egyes tagjának a boldogulását igyekszik elősegíteni. Az elkövetkező időkben ugyanis éppen úgy megengedhetetlen *a nép-nemzeti (bár többségi) diktatúra, mint a bolsevik-liberális (valójában kisebbségi) egyeduralom újra kialakulása és/vagy tovább folytatódása.*

További gyűlölködések helyett jöjjön el a munka, a békés alkotás és építés minél hosszabb, boldog korszaka. Tényleg 'jussunk el Európába', *de ne oldódjunk fel a népek multikulturális olvasztótégelyében, maradjunk meg magyaroknak.*
Jöjjön el a mi országunk, az összes magyarok országa!

Nemzeti tépelődések Orbán Viktorról

1996. május 21-ikén írott "Nyílt levél Orbán Viktorhoz" című cikkem végülis "Orbán Viktor szupersztár" címmel jelent meg a Demokratában, augusztus 8-ikán. Folytatása, "A Torgyánok fejedelme" (1996. augusztus 18.) viszont soha sehol nem jelenhetett meg. **Sándor András**, miközben kitűnőnek tartotta a cikk gondolatmenetét, súlyos hiányosságot - "fehér folt maradt benne egy nagyon-nagyon jelentős politikai tényező!" - fedezett fel az alább idézendő szöveg-részben, melyet egyébként én anno *Bencsik Andrásnak*, a vitanyitó cikkemre írott válaszából idéztem...

Így kezdődtek a levelezésünkben foglalt tépelődéseink Orbán Viktorról.

"En sem tartom reális alternatívának azt a megoldást, mely szerint türelmesen várjunk addig, míg egy Antall József, közvetlenül az 1998. évi választásokat megelőzően, teljes fegyverzetben élénk nem ugrik. Ez a 'spontán előugrás' még egyszer nem fordulhat elő, másrészt mi minden származott abból is..."

Sándor András (1996. XI. 1.): *"Antall a valóságban nem spontánul ugrott elő, hanem egy 1985. óta szisztematikusan végrehajtott kiválasztás eredményeként, amikor ugyanis az SZDSZ amerikai főnökei kiválasztották a szóba jöhető, különböző irányú vezetőket a majdani tulajdonosváltás idejére (amikor is Magyarország Gorbacsov tulajdonából átmegy Bush tulajdonába), bármilyen választási eredmény esetére. Antall József volt a kisgazda-jelölt, de mivel a Kisgazdapárt nem fogadta be, átmanipulálták az MDF élére, - ha tetszett a tagságnak, ha nem. Ami tehát a gondolatmenetedből kimarad(t), az az ország függő helyzete egy bizonyos transznacionális pénzcsoporttól és az ezzel összefonódott radikális zsidó nacionalizmustól. Mert amikor Jeszenszkyék-Szabóék kiváltak az MDF-ből, ezt egyenesen a fentiek szolgálatában tették, abban a reményben, hogy kapnak tőlük majd valamiféle szerep-alamizsnát, hiszen Bronfmanéknak-Soroséknak nemzsidó kiszolgálókra van szükségük. Kérem, próbálja meg ebben az összefüggésben is átgondolni Orbán Viktor esetleges miniszterelnöki szerepét. Ezzel véletlenül sem akarom mondani, hogy O.V. alternatívája Torgyán."*

Czike László (1996. XI. 8.): *"Csurka István írta a Fórumban Orbán Viktorról, hogy minden rajta múlik: megtartja, vagy eldobja Antall József stafétáját. Azt hiszem: a dolog valahol tényleg ilyen egyszerű. Ugyanaz az ember meg is tarthatja, illetve el is dobhatja. A (választási-változtatási) lehetőség Antall előtt is nyitva állt, ám ő - mint tudjuk - nem élt vele. A napokban hallottam a hirt: Orbán Viktor találkozott Torgyán Józseffel, akivel megegyeztek: Orbán lemond a miniszterelnökségről, viszont így ő lesz Torgyán külügyminisztere. Nekem is vannak komoly kétségeim aziránt, hogy vajon Orbán Viktor elvállalja-e a sors által reá osztott kegyetlenül nehéz szerepet, vagy sem. Egyelőre úgy néz ki, hogy nem. A 'történeteket' (értsd: titkos megegyezés) Bencsik így értékelte: 'Látod? A becsvágyó Orbán lepaktált Torgyánnal, mert karrierizmusát a külügyminiszteri szék is kielégíti!' Szerintem a dolog ennél sokkal bonyolultabb. Valaki külföldről*

figyelmeztethette Orbánt, hogy a szociál-liberális krach utáni balhét még vigye el Torgyán, és csak azután jöhet el az ő ideje. Az SZDSZ szerepe itt kétirányú lehet. Megpróbálják kompromittálni Orbán Viktort, ám ha Orbán hajlíthatatlan: igyekeznek törbeccsalni őt. Lehet, hogy lépre megy. Mindenesetre az ügy nem lefutott, valószínűleg készülődnek is már a street-fighterek. Úgy gondolom, hogy Orbán Viktor személyes becsvágya - hozzá még vitathatatlan politikai tehetsége - olyan nagy 'előny', hogy a jelenlegi mezőnyben gyakorlatilag verhetetlen. Sőt, csapdába csak úgy eshet, ha megszádul s megfélemedezik a kötelező óvatosságról. A történések azt bizonyítják, hogy nagyon is óvatos. Óvatosabb, mint amilyennek önmagától szabad volna lennie... Talán Orbán Viktor esetében minimalizálható minden kockázat. Nemcsak ravasz és becsvágyó, hanem helyén van az esze is. Diktátornak tűnik, de csak azért, mert igazi urainak ő az egyetlen kiválasztottja. Ezek az urak pedig bizonyosan nem az SZDSZ-ben ülnek. Az SZDSZ szerintem egyébként is szétesőfélben van: az eredeti kemény mag "legfélelmetesebb" tagjai tanácstalanul forognak a saját tengelyük körül, mint megannyi keringő dervis. Újabb urak jönnek, szolidabb kiadásban..."

Sándor András (1996. XI. 20. - "Felhő-arcok" cikkből): "Nos, ha Csurka nem uralmár-típus, ezt Giczyről és Lezsákról még inkább el lehet mondani. Szabó Iván nem vezető, hanem specialista, Jeszenszky pedig tipikus második ember, bár a becsvágya nem közönséges. Így marad a mezőnyben a két rímelő név: Torgyán és Orbán. Szegény ember vízzel főz. Mindkettő mögött jelentős erők vannak: Torgyán mögött a tömegek, - Orbán mögött a nemzetközi hatalmak. Torgyán Antall antipólusa, Orbán Antall áldását bírja. (Ennek köszönheti a külhatalmi támogatást is.) Torgyán közeledik a hetven felé, Orbán fiatal. Torgyán mindenestül plebejus népvezér-jelenség, Orbán Viktor intellektuális. Mögötte külföldi főiskolák és a "Liberális Internacionálé" tekintélye is áll. A neve az egyszerű parasztnak s a Hornban csalódott "kádáriánus" kisember-tömegnek mit sem mond, annál inkább van esélye megszerezni az értelmiség bizalmát. Torgyán az értelmiségnek ellenszenves, de országszerte bizalmasan "józsibácsizzák" őt a paraszti és kétségbeesett kisember-milliók. Mind a kettő szomjas a hatalomra, de külön-külön egyik is, másik is Tantalos marad. Nem mond-e nagyon sokat, hogy a maga egyívásúival mindkettő illeszkedésképtelen (számítógépes tolvajnyelven: "inkompatibilis")? A hangsúlyozottan (bár kissé felületesen) nemzeti-konzervatív Torgyán József nemcsak a nemzeti-radikális Csurkától határolódik el, de a nemzeti-konzervatív MDF-től is; - a liberális Orbán máris "aljas és gyalázatos" jelzőt kapott azoktól, akiket Soros indított vele együtt el: a szabaddemokratáktól. Mármost, ha ketten nyújtózkodnak a hatalomért, de egyik sem éri el, a hatalom azt is megéri, hogy egymás vállára álljanak. S mikor már a gyümölcsöt leszakították, majd megmérkőznek. Az ókori Róma már produkálta ezt a modellt: a két rivális ideiglenesen társul és maga mellé vesz egy pénzembert; - azután egymás ellen fordulnak, és az erősebbik (a "jobb politikus", illetve a pénz támogatottja) győz. Ezt a modellt nevezték el

triumvirátusnak. Az első volt Ceasar, Pompeius és Crassus, a második Octavianus, Antonius és Lepidus. A rendszeralkotó hatalom kérdése Caesar és Pompeius, illetve Octavianus és Antonius között dőlt el. Akármilyen perverznek hat: lehetséges-e egy olyan felállás, hogy miniszterelnök Torgyán, külügyminiszter Orbán Viktor? Lehetséges! Nem erről álmodunk (már csak azért sem, mert ez csak akkor kerülhet közel a realitáshoz, ha az agresszív külső erők is integrálják terveikbe), de rövid távon a reáliák erősebbek, mint az álmok.”

Czike László (1996. XII. 8.): "Végre megkaptam a FIDESZ-től 'A polgári Magyarországért' vitairatot, és jelenleg tanulmányozom. Nem vicc: tényleg majdnem olyan, mintha Csurka István írta volna! Az Ördög ilyen gonosz lenne, hogy tökéletes plágiumot követ el?! Én csak a következőket nem értem: minden, sokévtizedes eltévelyedését megbocsátjuk Pozsgay Imrének, sőt össznemzetileg tiszteljük, csodáljuk és visszasírjuk (?) Antall Józsefet, komolyan el tudnánk képzelni a miniszterelnöki bársonyszékben Torgyán Józsefet, minden további nélkül elfelejtjük 'azt a bizonyos aláírást' Csurka Istvánnak, mint tékozló fiúkat visszavárjuk 'a közös nemzeti ellenzéki akolba' Jeszenszky Gézát, Kónya Imrét, Kulin Ferencet, Szabad Györgyöt, pedig ők erejük teljében, képességeik tetőfokán követték el súlyos tévedéseiket! De már nem tudjuk megbocsátani Orbán Viktornak, hogy fiatalon-éretlenül-tapasztalatlanul egykor-egyszer félrevezették, illetve hogy évekkel ezelőtt jóhiszeműen 'elfogadta a Halál Csókját'?! Errare humanum est! Miért nem bocsátjuk meg neki, hogy akkor tévedett, és miért nem hisszük el, hogy most megváltozott?! Miért nem áll közös érdekünkben, hogy megbocsássunk neki? Csak, mert liberális? Nem volt-e vajon ízig-vérig szabad-elvű Kossuth Lajos, Széchenyi István, Petőfi Sándor és Deák Ferenc?! Az MDF haló porában is 'jaj'be szép', - a viruló-nemzetépítő FIDESZ pedig 'helyből bűdös'? Esélyt sem adunk Orbánnak - neki nem!? Ki érti ezt?! Én nem.”

Sándor András (1996. XII. 11.): "Nem arról van szó, hogy 'nem bocsátunk meg' Orbánnak. A Soros-indíttatás a tehertétel. Persze, ez a bizalmatlanság gyengülőben van. Jó volna, ha egyszer saját érdekében látványosan feláldozná 'saját érdekét'. Ez olyan hősi halál a csatatéren, amelyből azonnal feltámad és mögé sorakozik mindenki! Kónyáékat, Jeszenszkyéket nem várjuk vissza, ezek gennyes alakok, és undorítóbbak, mint az SZDSZ-esek, mert azok legalább nyílt ellenségek. Nem sírjuk vissza Antall Józsefet. Csurka 'aláírása' nem okvetlenül bűn. Legfeljebb naív volt, mert azt képzelte, hogy az egyik farkassal veri agyon a másikat, mint Toldi. Még nem tudhatta, hogy minden út Rómába, illetve a Balzac-utcába vezet (ott lakott Aczél).”

Czike László (1997. I. 31.): "Meggyőződése, hogy valódi nemzeti egység nélkül ugyanez a koalíció nyeri az 1998-as választásokat. Az egység megteremtéséhez egy nagyformátumú, független, erős férfiúra van szükség, aki a politikai tömeg-vonzás centruma, egyezményes miniszterelnökjelölt, később miniszterelnök lesz. Orbánnak és Torgyánnak meg kell egyezniük egymással. A nehézség az, hogy az egyezségnek csak olyan tartalommal volna szabad

létrejönnie, hogy: Orbán Viktor a miniszterelnök, Torgyán József pedig legfeljebb (belügy)miniszter. Erre azonban még nem értek meg az erőviszonyok, bár szerintem már nem kell sokat várni. Ezen az egyetlen dolgon múlik a nemzeti egység."

Sándor András (1997. III. 12.): "Létre kellene jönnie az ütőképes és bizalom-felhalmozó egységnek. A sors emberének, semmi kétség, a te 'Győződ' látszik, s ezen nem változtat az, hogy én el vagyok-e ragadtatva tőle, vagy sem."

Czike László (1997. III. 16.): "A sors embere - 'végre' Te is látod! - valóban Győző! Szerintem ezzel már Lezsák és Giczy is megalkudott, a két Iván már régen jól látja (Deutschnak még szánnak ugyan egy epizód-szerepet!), Torgyán sem dughatja homokba a fejét. A radikális nemzetiek (MIÉP, KDNP?) egyetlen esélye lehetne, ha felfedeznék Orbánt, s mindent elsöprő kampányba kezdenének a nemzeti egység megteremtéséért, amelynek pártoktól független természetes vezére Orbán Viktor. Az egység végső arculatát az határozhatja meg, akié 'a feltalálás' eredeti joga. Éppen ezért sürget az idő. A nemzeti egység, és vezetője Orbán Viktor nagymértékben olyanná fog fejlődni, amilyenné a mai és a holnapi állapotokhoz való igazodás kényszeríti. Lényegében ezért nem értem a magyar politikát! Nagy igazság, hogy a szabadság a felismert szükségszerűség. Ehelyett a nemzeti ellenzéki tábor folyamatosan könnyelműen és ellentmondásosan pótcselekszik. A FIDESZ tocsikol, az FKgP pedig igyekszik ráülni a gazdatüntetések nyakára, a Néppárt a népet keresi, a KDNP önazonosságát kutatja, az MSZP népi szárnya már a frakciózásról is lemondott, az MDF a lakitelki mozgalom összeurópaivá terebélyesítésén fáradozik, a MIÉP pedig tizenhetedszer hirdet szigorú ítéletet a kormánykoalíció felett. Csupa impotens pótcselekvés! Holott, mi lenne a feladat?

- Kell-e sürgősen nemzeti egység? - Kell!

- Létrejöhet egyezményes-egyetlen miniszterelnök-jelölt nélkül? - Nem!

- Van-e erre alkalmas személy? - Van!

- Hány van? - Egy!

- Ki az? - Orbán Viktor!

- Mögé álljunk-e, egységesen, valamennyien? - Igen!

- Felkérjük-e, megkérdezzük-e együtt, hogy elvállalja-e? - Igen!

- Tehet-e mást, mint hogy elvállalja? - Nem!

Tiszta számítógépes igen-nem döntési mechanizmus. De nem a nép tehet arról, ha ez nem lép működésbe. Az egyhelyben topogásról kizárólag Torgyán József, Giczy György, Lezsák Sándor, Szabó Iván, Latorcai János, Isépy Tamás, Surján László, Pozsgay Imre, Szűrös Mátyás és Csurka István tehetnek, mert ők ennek az elképesztő abszurd rémdrámának a rendezői és a legfontosabb szereplői is egyben. Mindegyik a hatalom letéteményesének hiszi magát. Folyamatos pótműsorról gondoskodnak, miközben az ország lassan szétesik. Orbán Viktort végülis meg fogjuk választani miniszterelnöknek. Nem azért, mintha tökéletes lenne, nem azért, mintha ő lenne a 'legkisebb rossz', nem azért, mintha a sok jó közül ő lenne a legjobb, hanem mert (az esélyesek között) ő az egyetlen, aki a

feladat megoldására alkalmas. A probléma inkább az, hogy hogyan értessük ezt meg a 'többi érintettel'; - s mit csináljunk a FIDESZ-szel, amely placentának jó volt, de most már le kellene választani az újszülött királyról."

Sándor András (1997. III. 19.): "Jó, jó, ott egye fene, jöjjön hát az a híres-nevezetes Orbán Viktor! Mégsem lenne jó túlságosan korán megegyezni benne. Legalább a lehető legkevesebb ideje legyen a Moszad-ügynökségnek célzott aknatelepítésre. Várható, hogy 'elszabadul a pokol', mert ennek az országnak nincs vezetése, ez olyan, mint egy autóbusz, amelynek a vezetője szívinfarktust kapott, viszont a Moszad távirányítású pokolgépei bent vannak, s akkor robbannak fel, amikor a távolból rádióutasítást adnak, akik elhelyezték őket."

Czike László (1997. IV. 13.): "Orbán egyáltalán nem romlott, s elég okos ahhoz, hogy ne legyenek illúziói. Más a baj vele, az, hogy mániákusan 'retteg', nehogy szélsőjobboldalinak bélyegezzék a liberósok. Azt hiszi, nyílt színvallás nélkül is győzhet. Ez nem illúzió ugyan, viszont elképesztően kockázatos kísérlet. Én azt hiszem, ez a dolog lényegileg kényszerpályán mozog: (1) Az SZDSZ egyetlen esélye Orbán Viktor megbuktatására, ha puccsot szervez ellene, vagy felbérrel valakit a belső párttűtésre. Talán ez fog történni. (2) A puccsot Orbán leveri, ám ezáltal nyílt színvallásra kényszerül. (3) Innentől Orbán Viktor lesz a nemzeti tábor természetes vezetője."

Sándor András (1997. IX. 15.): "Mert a jelenlegi uralmár-kandidátusok már mind meg vannak környékezve; a prioritást szemlátomást az önkielégítésnek, a személyes hatalmuknak adták. Ez az Idahegy, Paris ezúttal New York - az aranyalmával. A három istennő (ezúttal álljon meg a menet, stb.) Orbán, Torgyán, Horn Gyula. Ők illetetik magukat. S a magyar nép élete? A magyar nép következő évszázadai?! Tölgyessy csak azért tépi izgatottan a haját, nehogy az SZDSZ-t kicselező Horn kapja az aranyalmát. Orbán Viktor már a miniszterelnökségre készül és tárcákat osztogat. Torgyán előre iszik a medve bőrére. Isépyék elmennek fiatal demokratának, ott biztosan 'leesik valami'. Katona Tamás azon borong, be kár lenne, ha igazi úriemberek nem jutnának mandátumhoz. S a magyar nép élete? A magyar nép következő évszázadai?!"

Sándor András (1997. VI. 1.): "Orbán Viktort a bilderbergi kerekasztalnál kijelölték számunkra, s már javában programoznak minket, hogy jövőre őt válasszuk meg Antall és Horn után harmadiknak, és azt higgyük, ez a mi akaratunk. Megvan ennek a technikája. Rutinkérdés ez. A baromfigyár leghorn-tyúkjai is mind azt hiszik, hogy a Teremtő ketrecbe teremtette őket, automata etetővel. Nem mintha Orbán Viktor nem lenne esetleg szabad körülmények között is alkalmas a magas tisztségre. Lehet, hogy alkalmas lenne, lehet, hogy nem. Világért sem bántjuk őt. Abban azért mégis van némi különbség, hogy egy nemzet a saját életműködése során termel ki a maga számára egy kormányfőt, vagy pedig valahol előírják a számára. Ám ha történetesen Kossuth Lajost előírták volna valahol kormányzó-elnöknek, - minden bizonnyal nem lenne ott a képe ma a szobám falán. Vagyis hát a

bunda ismeretében nem olyan auguri művészet tudni, ki lesz a bajnok. A Pető megtette kötelességét, a Pető mehet. A Horn megtette kötelességét, a Horn mehet. Orbán Viktor! - Parancs! - Hozzám! - Parancs! - Jövőre maga lesz a főbizalmi! - Értettem!"

Botcsinálta közgazdászok

Nagyjából egy évvel ezelőtt a Demokrata hasábjain, 3-4 terjedelmes elemző tanulmányomban is foglalkoztam az egyik legfontosabb aktuális politológiai kérdéssel: miszerint egy "elképzelt etalon" alapján ki lehet, illetve személyes tulajdonságai alapján ki lesz-legyen hazánk következő miniszterelnöke.

Akkor, ott az egyik alapvető feltételként említettem, hogy a lehetséges jelöltnek legyen saját, önálló, megvalósítható nemzetgazdasági stratégiai elgondolása, hosszútávú gazdaságpolitikai koncepciója. Szemére vettem Orbán Viktornak, hogy neki ilyen nincsen, - vagy "ami van", az tévedés.

Ám azóta kiderült, nyilvánvalóvá vált, hogy megvalósítható koncepciója egyik vezető politikusnak, pártelnöknek, sőt, a közvetlen tanácsadóiknak sincsen, - urambocsá' a koncepció teljes hiánya a legfelsőbb magyar politikai körökben általánosnak mondható.

Az ok is könnyedén kitapintható: a vezető politikusaink (és/vagy a szakértőik) szakmai képzettségükre nézve vagy nem közgazdászok, vagy ha igen, - életükben nem dolgoztak gazdasági vezetői beosztásban!

A következmények beláthatók: vezető politikusaink azt hiszik, hogy a gazdaságpolitika olyan tárgykör, mint mondjuk a futball: minden végzettség nélkül bárki a szakértője lehet. Így aztán vígan 'gazdaság-politizálnak', s hozzák parlamenti "döntéseiket" - mindenfajta szakértelem nélkül. Ugyanakkor a gyakorlatban a gazdaságot valakik mégiscsak irányítják. Ők nem politikusok...

Ők egy zárt kör, a pénzügyi elit, - amelynek a tagsága 20-25 éve változatlan.

Koncentrálódnak (Országos Tervhivatal, Pénzügyminisztérium, Nemzeti Bank), ha a helyzet "kedvező" és kvázi-illegalitásba rebbennek szét (Co-Nexus, Vektor, Deloitte/Touché, Daiwa, Nomura, ÁPV Rt., különféle bankok, vegyes vállalatok, kutató intézetek, felszámolók), ha a bolsevik rendtartás decentralizációt ír elő...

*A naiv-boldogtalan szemlélődő, a nép egyszerű fia - sok millióan vannak ilyenek! - talán azt hiszi-hiheti, hogy Magyarországon 1989-1990-ben tényleges rendszer-váltás történt: a szocializmust felválthatta a kapitalizmus. A kicsit hozzáértőbb "szemlélődő" számára azonban feltűnik: sem az egyik nem volt, sem a másik nem igazi. Az államszocializmust (vagy államkapitalizmust!) valójában a szupra-nacionális kapitalizmus váltotta fel. Kiderült, hogy a valódi választóvíz nem is a kommunisztikus kontra kapitalisztikus, de nem is a diktatórikus kontra demokra-tikus társadalmi-gazdasági rendszerek között húzódik: **hanem inkább a nemzet-gazdaságok és a világgazdaság között, hiszen a fő tendencia az integráció.***

Ezért lehetett Magyarországot "egy tollvonással" köztársasággá kikiáltani, - egész egyszerűen, a "nép" szócska pusztá elhagyásával. Egyéb téren a lényegét illetően nem változott semmi. A "privatizáció" nevezetű grandiózus műbalhé se téveessen meg senkit! Már 1989-ben a nemzeti vagyonunk, a működő tőkénk volt a 20 Mrd USD külső államadósság - mint világbanki, IMF és egyéb hiteleink - záloga. Lényegében csak a tényszerűen már amúgy is fennálló állapot

‘jogszerűsítését’, legitimálását jelentette az a folyamat, melynek révén *nemzeti vagyunk ‘valódi tulajdonjoga is’ a nemzetközi tőkés bankokra, egyéb hitelezőinkre származott át.* Azért, hogy a privatizációt viszonylag zökkenőmentesen, s különösebb társadalmi megrázkódtatások nélkül lehessen megvalósítani, - *a magyar reform-kommunista elit, a nómenklatúra is kapott egy szép nagy szeletet a privatizációs tortából.*

Az már csupán ‘hab a tortán’, hogy ez a reform-kommunista pénzügyi elit "jogfolytonosan" megtarthatta a gazdasági-hatalmi pozícióit, és ma, decentralizált fel-tételek közepette ugyanúgy vidáman uralkodik és irányítja a legfontosabb makro-gazdasági folyamatokat, mint tette azt az előző 20-25 év során...

Ez az elit gyakorlatilag magában foglalja az ország szinte valamennyi pénzügyi, kereskedelmi, üzleti és/vagy gazdasági vezető szakemberét, hiszen ez a ‘társaság’ már a kezdetektől fogva monopolhelyzetben van, zárt körben termelődik újra; aki szimpla pénzkeresés helyett gondolkodni próbál, gyorsan lazán és eredményesen lefizetik, - ha pedig továbbra is kilóg a sorból, soha többé, senkitől nem kaphat megbízást, stabil munkalehetőséget.

Ez is oka annak, hogy *az ellenzéki pártoknak egyszerűen nincsenek használható pénzügyi szakértőik.* Így azután a szükséges tudás és ismeretek hiányában vagy a sötétben tapogatózva botorkálnak (FKgP) vagy eleve "megvezetik őket" (Fidesz). ***Amennyiben a nemzeti ellenzék a választásokat megnyerve, mégis hatalomra kerülne, - a kormányzati munkájában kénytelen mindig ugyanarra a pénzügyi lobbyra támaszkodni, amely persze "teszi a dolgát", vagyis újra meg újra el-árulja a "gazdait".*** Ez történt az Antall-Boross kormányokkal is; - és nagy való-színűséggel ez történhetne (esetleg történik!) a Kiszgazda-Fidesz kormányokkal is. Következtetés: a magyar nemzetgazdaság a kollaboráns pénzügyi elit árulása révén hullhatott könnyedén a szupranacionális hitelezők ölébe, - *egyetlen magyar zokszó vagy puskaövés nélkül.* Utólag viszont már minden felismerés, kínlódás, vagy pláne rúgkapálás teljesen hiábavaló, hisz a tényeken, *az elveszett tulajdon-jogon már semmi nem változtat...*

Az egészen (be-)avatott látású szemlélődő, vagy még sokkal inkább *a tudatosan és régóta ‘másként gondolkodó’* azonban tisztábban látja a szomorú valóságot. Nemcsak hogy *a fáktól is jól látja az erdőt,* - hanem felismerve az erdő valós törvényszerűségeit, pontosan a helyére tud elhelyezni benne minden egyes fát.

Bizonyos dolgokat legalizáltak, más dolgokat pedig éppen hogy elrejtettek...

A gazdaságot (ugyanazt a gazdaságot!) azonban ma - *fent is, lent is* - ugyanazok irányítják, mint azelőtt: *csak hát persze kicsit másképpen!*

Így válhatott **Dr. László András** MNB-s, PM-es, OTH-s szakemberből, Ikarus-menedzserből *az állami vagyon nagystílű "vállalkozójává", a Co-Nexus elnök-vezérigazgatójává, majd pedig tulajdonosává.* Így lehetett **Kardos Péter** OTH-főcsoportfőnökből *Co-Nexus Rt. vezérigazgató, Wallis-Holding-vezérigazgató-helyettes, illetve a főváros portfólió menedzsmentjének igazgatója.* Így lett **Kupa Mihály** PM-hivatalnokból a karrierje végkifejletében *Antall pénzügyminisztere,* mára pedig *sikeres pénzügyi tanácsadó.* Így lett - vagy maradt - **Vértes András,**

Nagy Sándor, Lengyel László, Matolcsy György kutatóintézeti igazgató. *Princz Gábor* postabankos elnök-vezérigazgató, *Lehoczky László* OTH-lakásosztály-vezetőből Co-Nexus Rt. vezérigazgató, majd postabanki igazgató. *Akar László* korábbi vállalati vezetőből PM-államtitkár, illetve *Soós Károly Attila* Co-Nexus Rt. tisztségviselő, majd IKM-államtitkár; - előbb *Tömpe István*, majd később *Csepi Lajos*, azután *Lascsik Attila* az ÁVÜ vezérigazgatója, majd mindhárom pénzügyi tanácsadó, - továbbá pl. *Nagy Imre* a Caola, *Angyal Ádám* a Ganz-Danubius, később az Ikarus, valamint *Széles Gábor* a Videoton vezérigazgatója. De így lett *Medgyessy Péter* is újból pénzügyminiszter.

Az MDF 1990. évi választási győzelme után sokan már előre féltek egy valamikor bekövetkező visszarendeződéstől. Ostobaság volt ez, hiszen nem ment végbe semmilyen "odarendeződés"! Mi rendeződhetett volna hát vissza?!

Mindez azonban csupán "soványka bevezető" a mottóban körvonalazott valódi mondanivalóm részletes kifejtéséhez. Mondandóm lényege ugyanis elsősorban a pártokról, azok elnökeiről - *miniszterelnök-jelöltjeinkről!* -, legfontosabb vezető személyiségeiről, az Országgyűlés hangadó politikusairól s szűkebb-tágabb szak-értői bázisaikról: ***vagyis politikai-gazdaságpolitikai döntéshozóink gazdasági-pénzügyi szakképzettségéről, vélelmezhető szaktudásukról szól.***

Politikai pártunk van kormányzó és ellenzéki, népies és népnélküli, parlamenti és azon kívüli, nemzeti és kozmopolita, liberális és konzervatív, egyszemélyi s tán demokratikus, keresztény és hitetlen, erőszakos és jámbor is. ***Pénzügyi elitünk azonban csak egy van, kinek a számára tökmindegy, ki van éppen hatalmon...*** Ma éppen a magukat liberálisnak álcázó kozmopoliták építettik-betonoztatják a kapitalizmust a magukat szociáldemokratának álcázó ösbolsevikokkal, - *akik egy tál lencséért eladták az egész országot a multinacionalistáknak, ijedtükben és mohóságukban hirtelen lemondtak összes, sosem létezett baloldali értékeikről, továbbá önnön lelküket is az ördögre bízták zálogul, cserébe a kapott koncert.*

Csoda-e hát, hogyha egy ilyen, tetőtől-talpig meghasonlott érték-és viszonyrendszerben az összes skizofrén politikusunk elkezd közgazdásznak képzelni magát?!

A rendszerváltozás óta Magyarországon az egyszerű lopás metodikáját államilag tudományos szintre emelték, és elnevezték privatizációnak. A legsötétebb dupla-fenekű tranzakciók neve: jó üzlet. Az elmúlt években több doktori cím született, mint újszülött, - az országot elárasztották a háromnevű emberek. Az új generáció egyik legsikeresebb tagja a 'Női Vécé' nevű gyöngyösi punk-zenekarból indult, egészen az ál-adjunktus címig vitte, majd szó szerint a bársonyszékben végezte...

Igen sok új típusú sikerembert ismerek. Van köztük, aki a mérnöki tudományok doktora, pedig annak idején már az első évfolyamról kirúgták, - a foxi-maxit bezzeg elvégezte, így lett esztéta. Egy másik úr géplakatosi oklevéllel a zsebében diplomázott közgazdász, noha az egyetemen sohasem látták (nem a három hírhedt fradi-futballista - B., B., M. - valamelyikéről van itt szó!), majd

később *vett egy doktori címet is*. Diplomamunkáját, doktori disszertációját sohasem látta senki. Olyat is ismerek, aki sokáig *esztétának adta ki magát*, mint önjelölt újságíró, ám a diplomáját csak évekkel később szerezte meg.

Ezek a korábbi "ösztönös magán-szabadalmak" azóta már sorozatgyártású tömeg-cikkekké váltak: *eme szellemi lengyel-piacon bármikor vásárolható nyelvvizsga-bizonyítvány, bármilyen diploma és tudományos fokozat éppen úgy, mint hamis útlevél vagy forgalmi engedély - mindennek szabott árfolyama van...*

Ámde Magyarország jelenkori helyzetében a legnagyobb baj mégiscsak az lehet, hogy *ebben az országban annyi már a nagyformátumú botcsinálta közgazdász, mint réten a fűszál*. A 'dicső emlékezetű' Mao Ce-Tung híres-hírhedt jelszava volt, hogy: *"Virágozzék minden virág!"*. Virágzott is, rendesen. Mint ismeretes, a kulturális forradalom nagy vívmányai közé tartozott, miszerint *tévesz-parasztokat kéthetes gyorstalpalóval sikeresen képeztek ki orvosokká, illetve vice versa*. Jó néhány évvel később - *elnézést kérek a fekete humorért!* - a lázadó egyetemisták "lekaszására" is sor került: *a Mennyei Béke terén*. Majdnem úgy, mint nálunk, 1956-ban, *a Kossuth-téren...*

Szóval egyrészt túl sok *a botcsinálta közgazdászunk*, másrészt túl kevés *az igazi*. Pedig országunknak saját nemzeti stratégiára lenne végre szüksége, amelynek a kidolgozását kizárólag *valódi, nemzeti elkötelezettségű* szakértőktől remélhetjük. A sarlatánok, a kóklerek, a kontárok, az álszakértők, a botcsinálta közgazdászok ugyanis hamar látványos kudarcot vallanak, - a nemzetietlenek pedig gátlástalanul tovább folytatják az ország kiárusítását és eladásítását.

Nézzük, hogyan is állunk *a vezető politikusaink közgazdasági szakértelmével*, illetve vajon lehetnek-e vérmes reményeink e téren a közeljövőben?!

Göncz Árpád államfő, köztársasági elnök, országunk legfőbb *közjogi méltósága* eredeti foglalkozására nézve *író-műfordító*, - tehát a legkevésbé sem közgazdász. Ugyanakkor a rendszerváltás óta kétségtelenül heves érdeklődést mutat a globális gazdasági, pénzügyi kérdések iránt, - elég, ha csupán arra gondolunk, hogy évek óta *személye a legizgalmasabb attrakció a vállalkozók országos bálján*. Emellett rendszeresen nyilatkozik tisztán közgazdasági kérdésekben, - 'holtbiztos tippeket adva' bizonyos problémáink átfogó megoldására. Államfőnk az elmúlt években gyakran utazott távoli földrészek országaiba (emlékezetem szerint *pl. Kanadába, az USA-ba, Malajziába, Dél-Koreába, stb.*) is, ahol a kereskedelmi és az üzleti kapcsolatok fejlesztéséről, kölcsönös befektetési lehetőségekről, esetleg konkrét projektekről is bízást es(het)ett szó, - sőt, talán megállapodások, szerződések és üzletkötések is szület(het)tek. Mindezt valószínűsíti az is, hogy az 1990-es évek első felében tett külföldi útjain *közismert magyar üzletemberként rendszeresen Göncz Árpád kíséretéhez tartozott Dr. László András*, a Co-Nexus elnök-vezér-igazgatója is, aki feltehetően pénzügyi tanácsokkal látta el a köztársasági elnököt. Konkrét üzleti sikerekről nincs tudomásunk.

Horn Gyula miniszterelnök közgazdasági-pénzügyi szakértelmét semmiképpen nem vonhatjuk kétségbe, hiszen *a szakképzettségére nézve vérbeli üzemgazdász!*

Mint ismeretes, *pénzügyi főiskolát végzett a szovjetunióbeli Rosztovban*, doktori disszertációját pedig az 1970-es évek jugoszláv gazdaságáról írta, - ha hinni lehet a mindezekről szóló, gyakori, igen részletes sajtóhíradásoknak. A közgazdasági szakképzettség meglétének dicsőségéből mit sem von le az a tény, hogy - a sajtó szerint - sem a diplomamunkához, sem a disszertációhoz nem lehet a szokványos intézményes úton hozzájutni. Pusztán érdekesség, hogy a Co-Nexus Rt. néhány igazgatója szintén még a kommunista gazdaságfelfogású Szovjetunióban szerezte meg közgazdasági vagy egyéb felsőfokú végzettségét, - *ők ma szintén sikeres kapitalista szakemberek*. Nem lenne éppen eredeti szellemeskedés azonosulnom azzal a gyakori-ellenzéki véleménnyel, miszerint miniszterelnökünk Rosztovban anno *nemzetközi kommunista ügynökképzőt* végzett. Az effajta minősítgetésekkel ugyanis nagyon csínján kell bánni! Ugyebár *ilyesmit* nyíltan egészen addig nem állíthatott senki, ameddig Magyarországon is a létező kommunizmus uralkodott. Na mármost: akkoriban egy ilyen kijelentés egyenértékű lett volna azzal, mintha valaki ma azt állítaná, hogy *nemzetközi kapitalista (globalista) ügynökképzőre* járt mindenki, aki mondjuk *az USA-beli Yale-egyetemen* szerzett diplomát. Ugye, micsoda képtelenség?! Vagy: sokan és gyakran viccelődnek azon, hogy a magyar kommunista párt és állami vezetőink annak idején *minden jelentős kérdés eldöntése céljából Moszkvába mentek tanácsért, vagy konkrét utasításért*, - vagy éppen azon, hogy 1989-ben az MSZMP-ből MSZP-vé alakult állampárt vezető négyesfogatának (Németh, Nyers, Grósz, Pozsgay) *"első hivatalos útja"* állítólag rögtön Mark Palmer, USA-nagykövethoz vezetett. Vigyázat! Vajon hová jártak 1988-1989-ben rendszerváltó nagyjaink - **Pozsgay, Göncz, Antall** - aktuális jó tanácsokért? **Amerikába**.

És vajon hová is jár állandó eligazításért országgyűlésünk nemzetközi integrációs bizottságának vezetője, **az ifjú dr. Orbán Viktor**? **Brüsszelbe**. Miközben napi három-négyszeri gyakorisággal ismételteti - *talán önmagának?! -*, hogy már-pedig **Brüsszel nem Moszkva**. Vagy: hová is ment igazgatóbankárnak a volt miniszterelnökünk, **Németh Miklós**, és volt MNB-elnökünk, **Bod Péter Ákos**? **Az EBRD-hez, a Kelet-Európai Újjáépítési és Fejlesztési Bankhoz**. És: hová távozott levitézlett pénzügyminiszterünk, **Bokros Lajos** tanácsadónak? **A Világbankhoz...**

No és kis egyszerűsítéssel: ki parancsol a teljesen eladósodott Magyarországnak, legalábbis, ami a pénzügyeket illeti? **Mr. Wolfensohn, a Világbank igazgatója**. És végül: ki szabja meg a követendő politikai irányvonalat **Gicz Györgynek, a KDNP elnökének**? **Wim van Welzen úr, - naná, hogy "Brüsszelnél"!**

Ne vádoljunk, s ne "büntessünk" tehát senkit sem meggondolatlanul: *sem Horn Gyulát, sem Antall Józsefet, sem Orbán Viktort, - vagy másokat!*

Érdemes néhány szót szólnom arról, hogy véleményem szerint mi lehetett az oka 1989-ben *a már említett MSZP-négyesfogat* gyors felbomlásának? Nyilván az, hogy *egy bolsevik-típusú párt csak ideig-óráig működhet többpólusú, kvázi-*

demokratikus vezetés alatt, hisz a kommunista pártok alapvető működési elve az ún. "demokratikus centralizmus", vagyis az egyszemélyi diktatúra. (Éppen a látszólagos demokratizmus körömszakadtáig való erőltetése okozza napjainkban - ragyogó példa! - az SZDSZ gyorsuló felbomlását.) Pozsgay Imre sorsát rövidúton megpecsételte, hogy: *nyilvánosan és "hivatalosan" népfelkelésnek minősítette az 1956-os forradalmat és szabadságharcot. Akasztott ember házában a kötelet, - bolsevik pártban a népet emlegetni megbocsáthatatlan bűn.* Németh Miklós - a gyorsfelfogású, tanulékony vidéki fiatalember - *a rendszerváltás előkészítése, a miniszterelnöki stafétát és 'a rémülettel felfedezett' 20,5 Mrd USD adósság átadása után Angliába sietett bankárszerencsét próbálni.* Grósz Károly sajnos elhunyt, mielőtt pótolhatatlan értékű emlékiratait a számunkra megírhatta volna. Egyébként is távoznia kellett, hiszen végig hű maradt (volna) ösbolsevik elveihez. *Nyers Rezsőt nyilván azért tették "parkoló pályára", mert az elmúlt évtizedekben talán ő volt az egyetlen, aki egyrészt vérbeli közgazdász, másrészt nem reform-kommunista, hanem valódi szociáldemokrata volt és maradt, szemben az MSZP újszülött eszmeiségével...*

Mindezek a történések, valamint a folytatás mutatja **Horn Gyula politikai vezetői karizmáját és - szimpatikus, vagy nem szimpatikus, de - zsenialitását.** Ugyanis az MSZP-ben visszaállította a demokratikus centralizmust - vagyis a diktatórikus vezetést -, minden hatalmat a saját kezében összpontosított, és a romokból fel-épített egy olyan új bolsevik pártot, amelyiknek immár látványosan semmi köze nincsen az eredeti elvekhez. **Marx és Lenin, de különösen Sztálin és Rákosi forogna a sírjában, ha a mai MSZP-seket megfigyelhetné például szemforgató parlamenti munkájuk közben!** Horn Gyula életműve páratlan - s persze negatív előjelű! - szellemi produktum, egy döbbenetesen ügyes bűvészmutatvány. Újabb 4 évre (1994-1998.) szinte az egész néppel, de legalábbis az MSZP tagságával sikerült elhitetnie, hogy ők folytatólag is baloldali értékeket képviselnek. Ezt a teljesítményt a pártelnök mindenekelőtt azzal a képességével, kvalitásával érte el, miszerint - *tetszik, nem tetszik* - a mai magyar pártelnöki választékban eddig nemcsak hogy az egyetlen "közgazdász", hanem egyszer s mind az egyetlen olyan vezető politikus is, aki *komoly vezetői gyakorlattal és hatalmas tapasztalattal rendelkezik.* A többi néma csend...

Horn Gyulával összefüggésben kell említést tennünk még két olyan MSZP-s közgazdász-politikusról, akik személye akár potenciális miniszterelnök-jelöltként is szóba jöhet. **Nagy Sándort** Horn Gyula egyszer már jelölte az ún. gazdasági-stratégiai, koordinációs miniszterelnök-helyettesi posztra, - ámde hirtelen támadt egyéni ötletének a megvalósítását az SZDSZ szokás szerint megghiúsította. Ekkor Nagy Sándor látszólag a partvonalon túlra került, de rövidesen *kapott egy kutató-intézetet* fájdalomdíjul, aminek ma is ő az igazgatója. Nagy Sándor személye az MSZP-ben legalábbis a szimbolikus összekötő kapocs a Horn Gyula-féle hinta-politika szolgálatában, - a Békesi-féle ún. liberális szárny, illetve a tömegarányok szempontjából perdöntő jelentőségű

MSZOSZ-képviselők (más néven "baloldali tömörülés") között. Ne higgyük, hogy Nagy Sándor *echte népi figura*, - de azt sem, hogy *nagytehetségű közgazda*. Szinte kizárólag szakszervezeti-mozgalmi vezetői gyakorlattal rendelkezik, így fontosabb vállalatvezetői beosztást sohasem töltött be. *Kétségtelen potentát, ám reális esélyei valószínűleg nincsenek, - Horn sosem engedheti a valódi hatalom közelébe*. Sajnálkozni ezért - nincsen okunk...

Németh Miklós miniszterelnöksége végeztével *a ködös Albionba "száműzetett"*, ahol már mint angol-magyar bankár - igazán jól érzi magát. Esze ágában sincsen haza jönni holmi 'újboldi miniszterelnöki megbízatás' reményében. Ennek ellenére Németh Miklós személyét egyesek az MSZP-n belül is Horn Gyula egyik esélyes alternatívájaként emlegetik, - a nép emlékezetében pedig még mindig úgy él, *mint a nép egyszerű fia, a szocialista reformkorszak kiemelkedően pozitív politikusa*, illetve a közelmúlt "legkevésbé rossz" miniszterelnöke. Horn örül, hogy Németh nem kíván vele ringbe szállni. A televízióban többször kinyilatkoztatta, hogy nem kívánja Németh Miklóst "hazahívni", - *ugyanis az MSZP minden eddigi politikai "sikerét" kizárólag a sajátjának tekinti*, amelyben Némethnek nem volt és nem is lehet része. Ez ügyben a minap ócska kis színjátéknak lehattunk szem-és fültanúi *a Friderikusz-showban*. Friderikusz showman - *éppen most!* - kenetteljesen előadta, hogy levélben kérte Németh Miklóst, venne részt vendégként a műsorában, mire *Németh angol nyelvű levélben közölte vele elutasító válaszát*. Friderikusz - *Horn Gyula jelenlétében!* - nem restelkedett a villámgyors minősítéssel: *szerinte Németh az "angolos" elutasításával valahol az egész magyar népet vágta pofon!* Csak a hülyék nem vették észre - *az egész cirkusz arra irányult, hogy a magyar nép értse meg: Németh Miklós nem lehet Horn Gyula riválisa!*

Horn tehát nem adja át a hatalmat, 1998-ban újra miniszterelnök akar lenni...

Most - mielőtt az ellenzékre térnénk rá - ejtsünk néhány szót a jelenlegi *kisebbik kormányzó párt jelöltjeinek az esélyeiről*. A magyar gazdaság mai katasztrofális állapotának tükrében akár pozitívként nyugtázhatnánk, hogy **Pető Iván levéltáros doktor (néha pedig történész)** lemondott az SZDSZ pártelnöki pozíciójáról, amelyet legottan **Kuncze Gábor közgazdásznak** adott át. Ám ha arra gondolunk, hogy Kuncze Gábor sem dicsekedhet komolyabb gazdasági vezetői gyakorlattal, sőt, eddig semmilyen globális gazdaságpolitikai megnyilatkozást (pl.: publikációt) soha nem tett, és vélhetőleg nem is rendelkezik semmilyen átfogó koncepcióval, továbbá fantáziátlan személyisége tökéletesen nélkülöz mindenfajta kreativitást, - akkor egy pillanatig sem vehetjük komolyan esetleges miniszterelnök-jelöltségét. **Legfeljebb akkor, ha a lemondott levéltáros súg neki, folyamatosan biztatja, - Bauer Tamás közgazdász pedig irányt mutat a számára...**

Az is lehet, hogy a Kunczéval felékesített SZDSZ *pont a koncepciótlanságot, az alkotó gondolkodás szükségletenségét akarja "beadni" a magyar népnek, - hisz szerintük minden úgy a legjobb, ahogy éppen van.*

Most pedig az ellenzék pártelnökeiről, vezető politikusairól, közgazdasági szak-képzettségükről, gyakorlatukról és tudásukról. Kezdjük a parlamentiekkel. **Szabó Iván (MDNP) közgazdász-pártelnök**, - ipari miniszternek sikeres volt, pénzügy-miniszternek kevésbé. A nevéhez fűződik a magyarországi rendszerváltásnak a privatizációhoz hasonló nagyságrendű és jelentőségű "pénzügyi szégyenfoltja", a sokszáz-milliárdos általános bankkonszolidáció, melynek sarkított lényege, hogy a volt szocialista klientúra korrupcióval szerzett, soha vissza nem fizetett 'döglött hiteleit' a rendszerváltó állam (a külföldi hitelekhez hasonlóan - illegitim módon) átvállalta, és a költségvetés terhére megtérítette az érintett bankoknak, a valódi adósok helyett. Egyes bankokat később, több ütemben "sikerült" olyannyira fel-tőkésíteni, hogy a privatizációs vételár épphogy csak fedezte az állami juttatások összegét (lásd: a Budapest Bank értékesítését, 22 milliárd forintért). Szabó Iván tehát nem igazán nemzeti érzelmű, még kevésbé jó közgazdász. **Pusztai Erzsébet (MDNP) orvos-pártalelnök**, aki parlamenti felszólalásaiban is sokat foglalkozik közgazdasági-pénzügyi, ezenbelül elsősorban szociális-egészségügyi, társadalom-biztosítási és oktatási kérdésekkel. Közgazdászként jobban érthetné a valós ok-okozati összefüggéseket, - orvosként inkább a *heves szakmaszeretet* szól belőle.

Lezsák Sándor (MDF) falusi tanító, költő-pártelnök, - akinek a közgazdasági kérdésekről, lehetséges megoldásukról halvány fogalma sincs. Szelíd, frusztrált, a balsorstól megtépázott tekintetű ember, aki jelenleg lázasan *az összekelet-európai, "nemzetközi MDF" megteremtésén fáradozik*, hisz belföldön már régen hűség-esküdt tett Orbánnak... **Demeter Ervin frakcióvezető (MDF)** a Demokratában megjelent rövid nacionáléja szerint *pénzügyi főiskolát végzett közgazdász*. Úgy tudom, hogy a főiskolai végzettség csupán *üzemgazdász szakképzettséget nyújt*, - ami legalább egy fokozattal alacsonyabb a közgazdász képzettségénél. A két szint dilettáns összekeverése nagyjából ugyanaz, mintha a *fogorvost kineveznénk száj-sebésznek*, mondván: egyformák, hiszen mindketten emberek szájában turkálnak. Az üzemgazdásznak *üzemi szinten ("fogak", - fogaskerekek)*, - a közgazdásznak *globálisan (komplex emberi szervezet, - konstrukció), rendszerszemléletben* kell szakértőként eligazodnia...

Giczy György (KDNP) teológus-újságíró pártelnök globális közgazdasági szak-képzettsége és tárgyi tudása éppen Lezsák Sándoréval egyenlő, - ami egyébként pontosan megegyezik a parlamentben rendkívül nagy számban "helyet foglaló" jogászok, írók, történészek, filozófusok, művészek, orvosok, stb. személyenkénti és összevont tárgyi szaktudásával. Bizonyos nyilatkozatok szerint a KDNP-nek - *szemben minden ellenkező látszattal és híreszteléssel* - lenne megvalósítható, globális és konzisztens nemzetgazdasági koncepciója... Ezt azonban eddig senki sem látta, vagy olvasta. **Latorcai János** sikeres ipari miniszter volt, ám makro-ökonomiai összefüggések átfogó elemzésével ő sem foglalkozik. Amióta *fővárosi főpolgármestersége 'nem jött össze' (1994.)*, azóta fokozódó energiával a Giczy-ellenes pártütést irányítja. Sziszifuszi aknamunkájában még **Isépy**

Tamás jogász-frakcióvezető és Surján László kórboncnok-expártelnök adjutánsok segítik őt.

Az FKgP és a Fidesz "kitárgyalása" előtt szót kell még ejtenünk *a MIÉP-ről, és Gidai Erzsébetről*, aki sajátos, a különböző párt-ideológiákon átívelő hatású, így bizonyos ellenzéki pártokat összekapcsoló személyiség. **Csurka István író-pártelnök** - aki kivételes fantáziával, intuitív és empatikus készséggel rendelkezik - *kiváló érzékű, ösztönös közgazda*. Ez nem igazán meglepő, ha megértjük, hogy Csurka mélyreható elemzéssel és kreatív képzelőerővel *szüntelenül 'az abszolút' igazságot keresi*. Ezzel az őszinte hittel és átéléssel messzire lehet jutni, - *tárgyi szakképzettség nélkül* is. Csurkának a privatizációról, az államháztartásról és más átfogó témákról írott kvázi-közgazdasági elemzései oly színvonalasak, hogy *szép-irodalmi értékük mellett kifejezetten szakirodalomnak* is tekinthetők. *Gidai Erzsébet gyakorlatilag a teljes, FKgP-nélküli (!) radikális nemzeti ellenzék "általánosan elfogadott gazdasági főideológusa"* (az MDF radikális szárnya, a MIÉP, a valódi '56-osok egyaránt favorizálják). Az adósságszolgálat azonnali és teljes leállítása mellett tör lándzsát, ami gyakorlatilag kivitelezhetetlennek tűnik.

Dr. Torgyán József (FKgP) ügyvéd-pártelnök gazdaságpolitikai lényeglátása - a szakképzettségéhez viszonyítva - megdöbbentően éles. 'Csodálatunk' iránta csak fokozódik, amennyiben átlátjuk: *használatos tanácsadója gyakorlatilag nincs...*

A gyakori tárgyi tévedései mindig csak részletkérdéseket érintenek, - a fontos összefüggéseket nagyon is tisztán látja! Pedig *Pokol Béla és Szabadi Béla*, mint legfőbb szakértői, - nem kényeztetik el Torgyánt oknyomozó, döntés-előkészítő kritikai elemzésekkel! *Az FKgP-nek egyébként nincs komplex gazdaságpolitikai koncepciója, - éppen úgy, ahogy az MDF-nek vagy a KDNP-nek sincs...*

Szándékosan hagytam a végére *Orbán Viktort és a Fideszt* - ebben a sorrendben.

Dr. Orbán Viktor (Fidesz) ügyvéd-pártelnök, az 1998. évi parlamenti képviselő-választások abszolút favoritja; - semmiféle közgazdasági szakképzettséggel nem rendelkezik, vállalati felsővezető soha nem volt, ehhez mérten *különösebb vezetői gyakorlata sincsen*; sőt, mit tesz Isten: állásban sem volt még soha, mivel a jog-tudományi egyetem elvégzése után azonnal politikai pályára lépett!

Orbán Viktornak nincsen gyakorlott gazdasági tanácsadója, - a Fidesz gazdasági kabinetjének vezetője *egy fiatal közgazda: a karcagi Varga Mihály, a Fidesz egyik alelnöke*. Orbán gazdasági kérdésekkel közvetlenül nem foglalkozik, - az ő "kedvenc szakterülete" *a külpolitika, sőt, az európai uniós integráció*. Ez a mai Magyarország legfontosabb külgazdasági dilemmája, - *amit sem Orbán Viktor, sem Varga Mihály nem képesek önállóan megoldani. A legnagyobb baj azonban az, hogy a Fidesz összes globális gazdaságpolitikai megnyilvánulása halovány SZDSZ-utánérzés!*

Rettenetes problémáink származhatnak még abból, ha Giczy Györgynek *Wim van Welzen*, Lezsák Sándornak pedig *Orbán Viktor* parancsol, - miközben a 'látens' Polgári Szövetség gazdaságpolitikáját *Varga Mihály* irányítja, aki esetleg *tudat alatt Bauer Tamás liberális nyomdokain halad*, - akinek viszont *Mr. Wolfensohn* ad 'táv-utasításokat', on-line, a Világbanktól...

Hiteles előéletű, globálisan másként gondolkodó, szakértő közgazdászokra lenne szüksége Magyarországnak, - olyanokra, akik sem az egyik, sem a másik oldali szélsőség irányában *nem vetik el a súlykot*. Közösségileg fel kell ismernünk, és el is kell kergetnünk *az összes hamis prófétát: a botcsinálta közgazdászokat!*

Meg kell keresnünk, *meg kell találunk* a megfelelően kreatív, a nemzethez hű, szakértő személyiségeket. Könnyen lehet, hogy nem a parlamenti pártok soraiban kell keresnünk őket - *ott nem sok alkotó elmét találunk!* -, hanem a pártokon és a parlamenten is kívül. Úgy legyen!

Orbán Viktor adósság-teóriája

Orbán Viktor, a Fidesz elnöke 1996. május 2-ikán Varga Domokos György kérdésére: „*Kormánypozícióba kerülve a Fidesz mit kezdene az állam-adóssággal?*” - a következőket válaszolta: „*Számításaink szerint ma rendszeresen fizetni az adósságot, több gazdasági haszonnal és kevesebb kárral jár, mint ezt megtagadni. Az olyasfajta átütőmozgások amelyek az elmúlt két évben is megtörténtek szépen, csendben - tehát a rövid lejáratú hitelek átalakítása hosszú lejáratúvá -, továbbra is követhetők. Évi nyolcszázmillió-egymilliárd dollár külföldi tőke beáramlása szükséges ahhoz, hogy Magyarország jobban járjon, ha fizet, mintha nem fizet. Ha ez alá a szint alá esik vissza a beáramlás mértéke, akkor el kell gondolkodni az adósság nem a szokásos eszközökkel való kezelésének kérdésén. A most beáramló mintegy évi kétmilliárd dollár egyelőre azonban lehetővé teszi Magyarország számára, hogy összeroppanás nélkül teljesítse az adósság-szolgálatot.*” Korábban az Antall-kormány ugyanígy gondolkodott erről, - a beáramló tőkétől „várta el” az örökölt, s a fizetési mérleg hiányaiból újra is keletkező adósság szolgálatának folyamatos, tartós finanszírozását...

A Demokratában megjelent Orbán-interjú kapcsán tanulmányt írtam „*Orbán Viktor szupersztár*” címmel, amely 1996. augusztus 8-ikán látott napvilágot, szintén a Demokratában. Ebben a következőket írtam a fentiekben idézett adósság-teória cáfolataként: „*Ez tévedés! 1982. óta már a kamatokra vesszük fel az újabb hiteleket, tehát nem is az adósságot fizetjük vissza, hanem csak a kamatait. Kizárt dolog, hogy az adósság-kezelésnek ez a másfél évtizede begyakorolt módja a számunkra kedvező lenne! Akkor ugyanis az adósság-állomány csökkent, a GDP pedig nőtt volna. Mindezeknek azonban már 15 éve éppen az ellenkezője történik: a felvett hiteleknek nincs hozamuk, az adósság-állomány egyre nő, - 8-10 éve már a GDP is folyamatosan csökken. Nem az a baj vajon, hogy a Fidesz szakértői ugyanabból a restriktív emlőből szívták magukba a pénzügyi ismereteket, mint az MSZP, vagy az SZDSZ szakértői?*”

Az 1996. év szeptemberétől a Fidesz gazdasági szakértője lettem, s Varga Mihály, a gazdasági kabinet vezetője (volt: pénzügyminiszter) megbízásából felülvizsgáltam az állami költségvetés 1995. évi zár-számadásáról (a Horn-kormány első teljes éve) szóló dokumentációt. Szeptember 16-iki szakértői jelentésemben a gazdaságpolitikai kötetben foglaltakról a következőket írtam: „*Persze, hogy a fizetési mérleg "romlásának ellensúlyozása" (1992-1994.) beszűkítette a monetáris politika cselekvési terét. Az éppen regnáló kormány ugyanis a gazdaság élénkítésén "fáradozott", - a pénzügyi lobby, a Magyar Nemzeti Bank pedig azzal ellentétes, pénzsűkítő taktikát folytatott. A hivatalos kormány a növekedést forszírozta, - az árnyék-kormány pedig a*

privatizáció gyorsítását, a fizetési mérleg stabilizációját. Az államadósság viszont tovább nőtt. Nem hihető állítás, hogy a külföldi tőke-és hitelpiacok, a nemzetközi intézmények (IMF, Világbank) magatartása egyre tartózkodóbbá vált, hiszen újabb hiteleket kaptunk, - és a bruttó külső államadósság 1994-ben elérte a 25 milliárd USD-t. (...) Alapvetően reform-kommunista-voluntarista töltésű az első oldal alján található mondat, amely azt sugallja, mintha az állam kereteket határoz(hat)na meg a gazdasági növekedés finanszírozására. Az összefüggés éppen fordított: a gazdasági növekedés teremt automatikusan alapokat az egyensúly helyreállításához és fenntartásához. A növekedés tehát elsődleges, az egyensúly másodlagos. Az egyensúly a növekedés eredménye. A növekedés természetes folyamat, a fogyás viszont betegségre utal. (...)

A Kormány - úgy tűnik - bűvös körbe került, kényszerpályára terelte saját magát, amelyről nemigen van letérés. A "szakértők" egy olyan elméleti "határozatlansági relációba" tévedtek, és járnak egyhelyben, miszerint Magyarország nemzetgazdaságának kívánatos növekedési üteme és a még elviselhető egyensúlytalanság (fizetési mérleg-hiány) mértéke együtt, egyidejűleg nem határozható meg. Ha "fel-szabadítjuk" a növekedés ütemét, felborul az egyensúly, - ha tartjuk az egyensúlyt, akkor nincs növekedés. Ennek az ördögi körnek az alapvető oka az 1990-ben örökölt, és azóta is meredeken növekvő külső adósságállomány. Az adósság növekedésének azonban soha nem a gazdasági növekedés volt az oka, hanem éppen hogy a túlzott állami jövedelemkoncentráció-és elvonás, a monetáris restriktió. Az sem igaz, hogy az adósság kamatos törlesztésének a folytatása mindaddig a kisebbik rossz, ameddig több konvertibilis tőke érkezik az országba, mint amennyi kivonásra kerül. Évek óta több tőke megy ki, mint amennyi bejön." (V.ö.: az Orbán-teória korábbi bírálatával.)

Varga Mihály képviselő úr megbízásából tételesen felülvizsgáltam az 1997. évi állami költségvetést is. Október 30-iki szakértői jelentésemben a következőket írtam: „*Ami a pénzfolyam irányát illeti: a kormány, az állami költségvetés és a hivatalos statisztikák furcsa módon azt regisztrálják - azt állítják -, hogy a külföldi tőke valósággal fel-tartóztathatatlan folyamként ömlik be az országba. A valóság ezzel szemben az, hogy: az a pénz nem a miénk, tetejébe annak összegét az MNB - ráadásul devalvált forint formájában - úgyszólván azonnal ki is vonja a gazdaságból, magyarul szólva a külföldi befektetésektől valójában egy fillérrel sem leszünk gazdagabbak. (...) A pénzfolyam kamatok, hitel-törlesztés, tőke-jövedelem formájában a valóságban is kifelé irányul. (...) A szöveg továbbra is kitart a restriktió mellett, tudniillik, hogy a beáramló „rengeteg” külföldi deviza által okozott forintlikviditás-növekedést pénzkivonással kell ellensúlyozni. Tartok attól, hogy 1997-ben egyáltalán nem ömlik majd befelé az a rengeteg deviza; másrészt ami eddig beáramlott, sem okozta a fogyasztásra fordítható forint-források ugrásszerű bővülését.*

Legalábbis - nem a mienkét! A deviza ugyanis az államhoz, illetve a bankokhoz folyik be; ám a forintot tőlünk vonják el. (...) A költségvetés adósságszolgálati kiadásai (202-203. oldal) 1997-ben ugrásszerűen megemelkednek, és meghaladják majd a 800 Mrd forintot, ami a legkevesbé sem vall az egyensúlyi helyzetünk javulására, bár az elmúlt két évben összes kínlódásunknak az egyensúly helyreállítása volt a célja.

Amikor a Fidesz 1998-ban megnyerte az országgyűlési választásokat és megalakult az Orbán-kormány; az eredetileg 40 pontban megfogalmazott feladatokat kormány-programmá bővítették, amelynek kritikájaként 1998. augusztus 1-jén a következőket írtam, az *Új Idők* című kétheti lapban:

„Ami a nemzetállam cash-flowját illeti: halmozott bruttó külső és belső adósság-állományunk összege cca. 45-50 milliárd USD-re rúg, ami a mai teljesítmények szintjén nagyjából 1 évi teljes GDP-nek felel meg. A külkereskedelmi mérleg passzívuma, s a költségvetés egyre növekvő kamat-kötelezettsége miatt az ország fizetési mérlegének a hiánya - hol kisebb, hol nagyobb mértékben, de - állandóan nő. Tehát mindig újabb, megújuló/bővülő hitelfelvételekre vagy befektetési célú tőkebehozatalra szorulunk, az egyensúly tehát rendkívül labilis, illetve folyamatosan romlik. A szükséges sürgős intézkedések: (1) Értékálló forint (magyar valuta) megteremtése, a csúszó leértékelés végleges megszüntetése. Amíg a magyar valuta folyamatosan devalválódik, addig a tényleges felzárkózás az Európai Unióhoz matematikailag sem indulhat meg. (...) (5) A külső és belső államadósság teljes körű felülvizsgálata, "kezelésének" elvétele a Magyar Nemzeti Banktól, - erre a célra külön állami szervezet létrehozása. A felülvizsgálat eredményétől függően újratárgyalás, átütemezés, törlés, és/vagy moratórium, illetve egyéb könnyítések kérelmezése a külföldi hitelezőktől. (...)” Mint a felsorolásból látható; mára sok minden megvalósult, - több olyan pozitív irányú intézkedés is (pl. a forint csúszó leértékelésének a megszüntetése, 2001-ben) történt, amit az effektív kormány-program nem is tartalmazott, - államadósság-ügyben azonban máig nem történt semmi...

Az 1999. év szeptemberében „ismét” - néhány hónapra - a Fidesz (immár a kormánypárt) tanácsadója lettem. Domokos László, a Fidesz ország-gyűlési frakciójának gazdasági kabinetvezetője megbízásából felül-vizsgáltam az 1998. évi költségvetés zárszámadásának törvény-tervezetét. Szeptember 20-iki szakértői jelentésemben az alábbiakat írtam: ***„A Horn-kormány idején ismét felerősödött az eladósodás, majd "kompenzációként megkaptuk" a Bokros-csomagot. Az államadósságot úgy csökkentették bruttó 4 Mrd dollárral, hogy eladták a komplett energiaszektor. További, 1,5 Mrd dollárnyi "csökkentést" is produkáltak, amikor a ciklus végén Surányi György MNB-elnök javaslatára "belföldivé forintostították" (2023 Mrd forint) a Nemzeti Bank „0-s***

adósságát”, jelentős kamattal is megterhelve ezáltal az állami költségvetést. (...)

*A költségvetés kiszolgáltató az MNB-nek, a bankrendszernek, mely a külföldi hitelek és az állam-kötvények révén a túlköltekező államot finanszírozza. Könnyen átláthatjuk a következő összefüggéseket: (1) A külföldi tőke azért fektet be Magyarországon, mert reálbérünk alig 1/5-e a nyugat-európainak; - a bérköltségek különbsége a számára extraprofit. (2) A magyar gazdasági növekedés (3-4 %/év) 80 %-át a multinacionális nagytőke hazai vállalkozásai produkálják. (3) A fizetési mérlegünk folyamatosan hiányos, a cserearányok romlása következtében. Termelésünk importja mindig drágább az exportnál, amit a forint meg nem szűnő leértékelése is biztosít, s kifejez. (4) Az államadósságot így teljes egészében dollárban célszerű kifejeznünk, ami összességében 48,7 Mrd USD. Amióta a nemzetgazdaságunk más szereplői is korlátlanul és ellenőrizhetetlenül (emlékezzünk csak: a 2001. év zárásakor potom 1 milliárd euróval tévedtek a fizetési mérleg hiányának a regisztrálásában; amely hiba „egy nagy multinacionális cég téves adatszolgáltatása folytán következett be”) **juthatnak külföldi hitelekhez, az eladósodásunk újra felgyorsult.”***

A Fidesz-kormány regnálásának időszakában (1998-2002.) a gazdaság (a GDP) a „szolid konjunktúra” jegyében, átlagosan évi 3-4 %-kkal növekedett. Az állam adóssága mégis jelentősen emelkedett; a belső adósság elérte a 9.000 milliárd forintot. Az állam bruttó külföldi adóssága 24,9 Mrd USD; a magyar nemzetgazdaság bruttó külső adóssága pedig 32,7 Mrd USD, - a Magyar Nemzet 2002. január 19-iki közlése szerint. Amennyiben a - külső és belső - államadósságot *összevontan, egyetlen számmal* próbáljuk kifejezni, akkor azt kapjuk (1 USD = 277 Ft), hogy az állam összes adóssága 24,9 Mrd USD külső + 32,5 „USD” belső = **57,4** milliárd USA-dollár, - szemben az 1998. évi **48,7** milliárd dollárral. Ez négy év alatt 18 %-os növekedés, - s még nem is tartalmazza az egyéb gazdálkodó szervezetek eladósodását, ami + 7,8 milliárd dollár...

Nem lehet csodálkozni, ha a fizetési mérleg tartósan deficitese, amikor az állam adóssága (külső, belső, stb.) állandóan nő, hisz’ az adósság törlesztésére már nem is futja; jó, ha az éves kamatokat valahogy kifizeti! Az adósságszolgálat minden egyes (mind a 10 millió!) állampolgárra évi 150-200 ezer forint terhet ró, ami azt jelenti, hogy egy négytagú családtól közel évi nettó (tehát adózott) 800 ezer forintot vesz el az állam törlesztési és kamatfizetési kötelezettsége, - tehát „ennyivel kell többet dolgozniuk” annál, mintha „csak” a megélhetésüket kellene fedezniük. Ebből könnyen érthetővé válik az is, **miért marad mindig csak a pártok választási ígérete az adók jelentős csökkentése**; - mert nem lehet csökkenteni...

A legutóbbi bekezdés sorait is már *több mint egy évvel ezelőtt* írtam, - a *‘Magyarország privatizációja’* című könyvemben, mely szeptemberben lát napvilágot. Az elmondottak különös aktualitását a *Medgyessy-kormány 1 éves működése* adja, amelynek gazdasági ‘eredménye’ a következőkben foglalható össze: (1) Költségvetési túlköltekezés. (2) Újabb hitelfelvételek, az államadósság gyorsuló növekedése. (3) Megszorítások, - *Medgyessy-csomag*. (4) A maradék nemzeti működő tőkénk (kórházak, bankok, stb.) privatizációja. (5) A közszolgáltatási díjak és más árak jelentős emelése. (6) A minimálbér emelésének és a kisvállalkozók támogatásának, illetve a beígért adócsökkentésnek az elmaradása. Ehelyett - az adók növelése.

Mint láthatjuk; - nincs új a nap alatt...

REKVIEM 1956-ÉRT

Antall József stafétabotja

Most jön! "Kezdd így!" - javasolta nekem a minap Sándor György barátom, az egyetlen élő magyar humoralista. "Megvan benned a szükséges erő!" - biztatott Sándor András barátom, a múlt év végén elhunyt öszövétségi/magyar próféta.

Most eljött az ideje, hogy *a nem beavatottaknak is* elmagyarázzam a próféciák keletkezési mechanizmusát, hiszen eddig sokan azt hitték: csak játszom a szavakkal, fantáziálok, és néha beletalálok. Bár így lenne!

Előszőr: Isten mindenütt jelen van, - a Gondviselés rejtve ugyan, de kifogástalanul működik a Föld anyagi körülményei közepette is, a végítélethez, vagy a kollektív üdvözüléshez közelítő emberi történelemben.

Másodszor: A hitetlen-kicsinyhitű, netán Aranyborjú-imádó, istentelen emberek a Gondviselés helyett - nehogy vállalniuk kelljen a jók küzdelmes/gyötrelmes életét, kényelem-szeretetből *a technikára* bizzák magukat.

Harmadszor: Ilyenformán a technikai fejlődés közvetve a Sátán műve. *Einsteint, Tellert, Oppenheimert* Lucifer (a Lámpás!) kézenfogva vezette az atombomba feltalálására. Akárcsak *Freudot* a lélek dosztojevszkiji mélységeibe, miáltal tudományosan is megalapozta a mai a tömeges eltévelyedést, mert liberalizmusa a személyiség helyett az ember tudatalattijában szunnyadó állati ösztönöket szabadította fel.

Negyedszer: A technikai fejlődés vívmányai végletesen eluralkodtak a káinlelkű emberiségen. A haladás érdekében a bölcsek kitalálták előbb a spontán népfelkelés, majd később az előre kitervelt, irányított forradalom elméletét, amelyet *a társadalmi fejlődés minőségi ugrásának* tekintettek. A legújabb korban pedig létrehozták a kettős (a látható és a rejtett) hatalmat, a szálakat a háttérben mozgó *központi világkormányt*, amelynek legfőbb tevékenysége a sokszínű demokrácia gyerekes látszatának fenntartásával a forradalom, sőt, a *világforradalom* csíráinak, szikráinak elfojtása, mindenütt, szerte a világon.

A központi kísérlet eredeti piromániás gyújtogatói - *Marx, Engels, Lenin* - egész történelmi világképüket arra építették fel, hogy *a véletlent az általános kiválasztási törvényszerűség* rangjára emelték. (Hegeltől lopott dialektikus törvényük szerint: A szabadság a felismert szükségszerűség, ami *a véletlenek sorozatán át* érvényesül.) Így lehetett a koacervátum-cseppből élő egysejtű, *Oparin* állítása szerint. Így lehet a természetes kiválasztódás révén a kutyából szalonna, *Darwin* nyomán szabadon. Így alakul(t) ki az ősmajomból *a munka mellékes hatására* a homo sapiens, *Engels* tanítását felidézve. Hiszen a disznó és az ember magzatának embrió-alakja adott stádiumban a megtévesztésig hasonlít egymásra, *Huxley* alapjain állva. Így lesz a jólnevelt, vallásos ifjúból véletlenül apakomplexusos anyaszomorító, a féltékeny apából fia gyilkosa.

Így lehetett a relativitás és a táguló világegyetem (az ősrobbanás) felfedezőjéből *Hirosima és Nagasaki* vétlen döntéselőkészítője. Így válik az osztályharc felismerője a kommunizmus megvalósult szörnyűségeinek visszamenőleges szülő-

atyjává. Végül így alakult ki **Lenin** államelhalási elméletével szöges ellentétben, a **Sztálin-Gulág** és a **Hitler-Holocaust** át-és túlélése következtében és után: a Központi Világállam létrejöttének kényszere, valósága.

Orwell, Huxley, Wells, Bradbury és Asimov látomásai elevenedtek meg.

A világ meghasonlott, mielőtt még megérett volna az eggyéválásra.

A Nagy Kísérlet tervezői először csak összevissza gyújtogattak és bújtoztak, felszabadították az emberből a szunnyadó állatot (**Danton és Robespierre**). Istentelen-nagy felvilágosodásukat, a francia forradalmat az emberi történelem hajnalának hitték, és így is diktálták bele tankönyveinkbe. Ám a huszadik század végére az emberiség egyik fele *paranoiássá*, másik fele pedig *methodistává* vált. A végveszély csökkentésére felállították hát a *Központi Tűzoltóságot*. Ennek lényege, hogy lokális tüzecskék gyűjtásával (Szuezi, Kuba, Vietnam, Afganisztán, Irak és Bosznia) igyekeznek elkerülni, vagy legalábbis elodáztatni a globális világégést. Akár egykor az indiánok: szándékosan kört - *gabonakört?* - égetnek maguk körül, hogy a tomboló prérítűz kikerülje a kör belsejében állókat.

J.F. és Robert Kennedyt egyszerűen agyonlőtték. A valószínűleg beavatott **John Lennont** is. A Warren-bizottság jelentése éppúgy nem tisztázott semmit, mint a Condon-jelentés az UFO-problémát. A roswell-i eset is igencsak elgondolkodtató. **Gorbacsovot** megvezették, elhitették vele, hogy a világ egységesítése, az örök világbéke érdekében fel kell oszlatnia a Szovjetuniót. Miután feladatát végrehajtotta, őt mellőzték, és inkább *a savanyújóska Jelcint* választották ki marionett-figurának, hogy saját parlamentjének szétlövetése árán is akadályozza meg *a spontán népfelkelést*, a Téli Palota esetleges újabb ostromát. Ám a szétesés a sokmilliárdos dollár-injekciók ellenére is folytatódott, sőt, mára irányíthatatlanná vált.

Jelcinen már *a bilderbergi Primakov* sem segíthet, a háttérben már magabiztosan készülődik a kérlelhetetlen/öntörvényű, kőkemény **Zsirinovszkij**.

Nixont, amikor személye már feleslegessé, sőt, akadállyá vált - a *Watergate-üggyel* intézték el. A valódi ok a Világkormány döntése lehetett: a paradigma-váltás szükségessége. Most ismét kritikussá vált a helyzet: erősödik a *világ-izslám* összefogása, a lokálisra tervezett tüzecskék lassan, de biztosan eszkalálódnak, Oroszország a forráspontig forrósodott. **Jön Zsirinovszkij**.

Közeledik **Nostradamus** ideje, az **Antikrisztus** valamennyi számítógépe az internetes világközönség szemeláttára omlik majd össze 2000-ben.

Bill Clinton közelgő esetleges leváltására ma már az elnök gatyáján árulkodó szégyenfolt vegyelemzésének eredménye is bőven elégséges okot adhat.

Mindeközben Magyarországon az ifjú miniszterelnök - kezében **Antall József stafétabotjának** NATO-és integrációs ígérvényével - felfedte a "megfigyelési botrányt". Kiderült, hogy több mint 350 fedőcég foglalkozik a társadalom és elitje szinte minden egyes fontosabb személyiségének megfigyelésével, üzleti-és magánéletének részletes nyomonkövetésével. Óriási a fejlődés! Szemünk előtt rajzolódik ki az *ügynök-rendszerváltás* előre kimódolt és tökéletesen végre is hajtott zseniális húzása, amikor is elsőként és legfőképpen *a titkosszolgálati*

tevékenységet mentette át és privatizálta az utolsókat rúgó bolsevik rendszer, kihasználva a felkínált lehetőséget, miszerint a szupranacionális ügynököket éppoly könnyű lefizetni (hogy félrenézzenek), mint az itthoniakat, csupán a szükséges összeg magasabb valamivel. Egyszerűsítette a helyzetet, hogy minden fontos szereplő korrumpálása amúgyis a privatizáció fedőnév leple alatt, a volt szocialista állam vagyonából, pontosabban *a mi társadalmi tulajdonunk kontójára* történhetett.

Antall József híres mondása: "Tetszettek volna forradalmat csinálni!" - valójában amolyan melldöngetésképe volt, hiszen *nem "tetszettek"*, tehát megvalósulhatott a rendszerváltás előre levajazott nemzetközi forgatókönyve.

Forradalmak egyébként sosem keletkeznek maguktól, azokat csinálják. Így volt ez *a mi* (a világtörténelemben ritkaságszámba-menően makulátlan és hősies) *48-unkkal és 56-unkkal is*: a rabszolgatartók a végsőkig provokálták és félrevezették a magyar népet, hogy lázadása után okkal/joggal lefejezhessék.

Orbán Viktor miniszterelnökünk amerikai útján meglátogatta Bill Clintont. Nem valószínű, hogy a **Meciar** által elterelt Dunát kérte vissza. A szent korona hazahozatala sem lehetett úticélja, mert azt már sokkal korábban visszakaptuk. Ennél már valószínűbb, hogy a NATO-vasfüggöny keleti szárnya leengedésének előrehozására törekedett. Esetleg univerzális ellenszert próbált beszerezni az ukrán/orosz maffiával vagy Zsirinovszkijjal szemben, netán saját bolsevikjaink hatalomból való végleges kiszorítása céljából. (Elvégre is Amerikában igen jelentősek a "boszorkányüldözés" - Sacco és Vanzetti - történelmi tapasztalatai.) A legvalószínűbb azonban, hogy **Orbán Viktor Antall József örökségéért, stafétabotjáért** repült a tengerentúlra, hiszen egy új USA-elnök esetleg nem tudja, vagy nem is akarja majd azt visszaadni. *Sosem lehet tudni!*

Az örökletes stafétabot nélkül pedig nehéz lenne hibátlanul, sikeresen működtetni azt a finomművű kézivezérlést, ami *a rendszerváltásnál kisebb, kormányváltásnál nagyobb* társadalmi átalakulás elengedhetetlen szubjektív feltétele.

Mózes pálcája a tengert választotta ketté, Antallé a tengert simítja majd el.

Ami engem illet, nekem nincsen szükségem arra, hogy méregdrága technikai felszerelések, az orosz államadósság terhére beszerezett antidemokratikus lehallgató rendszerek, vagy titkos információgyűjtések/szerzések révén jussak valamilyen komplex elképzelés, világkép, történelem-szemlélet, vagy akár konkrét tények birtokába. A valóság, a tények, a történések, a cselekmény, a történelem benne van a levegőben, a transzcendentális éterben, amely a Gondviselő Isten magántulajdonú, mindenható, exkluzív hírközlő rendszere.

Sándor Andrásnak nem volt szüksége sem televízióra, sem műholdvevőre, sem internetre, sem rádiótelefonra ahhoz, hogy mindenről többet tudjon bárkinél. Tudását, múlt-, jelen-és jövő-ismeretét azonban mindig csak jóra használta, kárt vagy szenvedést sohasem okozott senkinek.

Nem kell tartani írásaimtól. Mindig - így most is - csak annyit írok, amennyit feltétlenül szükséges.

Demokrata vagyok, tehát nem félek.

Levelem Orbán Viktor miniszterelnök úrnak

A Magyar Közzszolgálati Televízió létrehozásának

- 1. Szükségessége, sürgőssége**
- 2. Történeti előzményei**
- 3. Pénzügyi, technikai és személyi feltételei (Kormány-garanciák)**
- 4. Az állami beavatkozás jogi-technikai lehetőségei**
- 5. Az elnök személyének kiemelt jelentősége - ki lehet, ki nem (miért)**
- 6. Az MTV Rt. szervezetének redukciója**
- 7. Műsorszerkezeti és tartalmi szemléletváltás**

1.

Kiemelt jelentőségű, rendkívüli fontosságú feladat **a Magyar Közzszolgálati Televízió működésének Kormány általi konszolidációja** - egyrészt az MTV Rt. műsorának valóban közzszolgálativá tétele, másrészt a fenyegető pénzügyi csőd elkerülése érdekében -, **az állami szanálás**. (A csődbevitel semmiképpen nem vállalható fel, mert további hatalmas értékek mennének veszendőbe.)

Működőképes, valóban független közzszolgálati televízió nélkül pedig a *polgári demokratikus fejlődés* nem teljesezhet ki.

2.

A Magyar Televíziót az előző országgyűlés úgy alakította át részvénytársasággá, hogy a volt költségvetési szerv működését *előzetesen nem reorganizálta, pénzügyeit nem konszolidálta*. A Média Törvény sem gondoskodott arról, hogy az átalakítást körületekintő, tételes jogszabályi egyeztetés és gondos jogi/pénzügyi előkészítés előzze meg. Mindezek együttesen vezet(het)tek *Peták István legitim elnök* zavaros háttérű leváltásához, illetve a *Horváth Lóránt gyártási alelnök, illegitim elnök* nevével fémjelzett csődközeli állapot kialakulásához. Az előző kuratórium elnöksége az elnökválasztás mindkét fordulóját elszabotálta, - féltucatnyi alkalmas jelölt jelentkezése ellenére inkább feloszlatta magát, minthogy a Televízió vezetését egy újonnan megválasztott legitim elnök kezébe adja. Azóta ez az *ex-lex állapot állandósult*, felgyorsult a Televízió anyagi és morális szétzüllése. Feltehetőleg ugyanolyan - *bizonyos antidemokratikus erők által* előre kitervelt - tudatosan végrehajtott akciósorozattal állunk szemben, akár csak napjainkban, *a Fidesz-vezetők lejáratására* irányuló hecckampány tekintetében.

3.

A Kormánynak utólag pénzügyileg szanálnia kell a Magyar Televízió Rt.-t, ami mintegy **15 milliárd forint összeg egyszeri juttatásával** (tételes elszámolási kötelezettség előírása mellett) megoldható. Ebből az összegből végrehajtható az adósságok konszolidációja, továbbá az elbocsátandó létszám végkielégítése is. Az összeg felhasználására az MTV Rt. új menedzsmentje készítsen részletes, 3 éves programot, - a szintén 3 évre kidolgozandó üzleti terv szerves részeként.

A szanálás részének tekintendő *bizonyos létfontosságú technikai rekonstrukció* megvalósítása is, de új székház építése semmiképpen nem. A 2 csatornás MTV Rt. éves minimális működtetési költsége 20 milliárd forint, amelyből - szemben a mai 8 Mrd forinttal - 14 Mrd forintot az államnak kell biztosítania egyrészt *az üzemeltetési díjakból*, másrészt *költségvetési juttatásból*.

A Gyártóbázis és az Archívum leválasztandó, - emellett a létszámot 1000-1200 főre szükséges csökkenteni. Előbbit az ÁPV Rt. tendereztesse meg, és külföldi tőke bevonásával alakítsa át vegyesvállalattá, utóbbit pedig a Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériumának felügyelete alá kell helyezni.

A legitim tévéelnök: (1) Alkalmas személy legyen, minél előbb legyen, legitim legyen, és 4 évre legyen. (2) Ne csak egyszemélyi felelős elnök-vezérigazgatót válasszanak, hanem *a kollektív menedzsment-felelősség biztosítása céljából* komplett Igazgatóságot, amelynek tagjai *az igazgatók + a vezérigazgató*.

A megválasztott elnököt és igazgatóságot olyan személyre szóló, szerződéses kormány-garanciákkal kell ellátni, amelyek lehetetlenné teszik, hogy a *Peták-eset* valaha is még egyszer megismétlődhessék. A rendkívüli személyi garanciák elengedhetetlenek, mert maga a helyzet rendkívüli: (3) Az MTV Rt. egyrészt a fojtogató pénzügyi csőd, másrészt a politikai/média lobbyk üzleti/korrupciós szorításában, harmadsorban pedig vidáman tovább pazarló, eddig leválthatatlan posztkommunista menedzsmentjének korlátlan uralmában vergődik. (4) Több százra tehető a különböző, múltból ránk maradt és tényleges ügynököknek, titkos politikai komisszároknak a száma, akik évtizedes szervezet-, műsor-és kultúra-romboló tevékenységükkel belülről bénítják az MTV Rt. közszolgálati tevékenységét, normális működését.

A személyi konszolidáció végrehajtása *az elnök/vezérigazgató és az igazgatók (menedzsment) személyes feladata*, - ami persze a Kormány védelmét igényli.

A legitim elnök és az Igazgatóság megbízatása 4 - azaz négy - évre szól.

4.

A polgári kormánynak a Média Törvény (1996.) előírásai miatt nem egyszerű beavatkoznia a *cseppet sem független MTV Rt. "életébe"*. A polgári kormány nemcsak hogy nem használhatja saját, mégoly tisztességes hírközlő céljaira sem a közszolgálati televíziót, hanem eddigi teljes kormányzása alatt egyenesen kénytelen volt eltűnni, hogy tevékenységében mindenestül *a "Napkelte", a "Keresztűz", a "Szauna", az "Aktuális" - mint elektronikus Népszabadság - személyeinek és szellemiségének* meg nem szűnő és meg nem szüntethető ellenőrzése alatt áll. A törvényes beavatkozás azonban mégsem lehetetlen: (1) Az Országgyűlés visszamenőleg felülvizsgál(tat)ja az MTV Rt. alapításának körülményeit, kondícióit, és azt - törvénytelennek találva - *semmisnek* mondja ki. Ezután normális feltételekkel "újraalapítja" - a mostmár MTV KHT.-t. Vagy: (2) A Kormány a rendelkezésére álló információk alapján felülvizsgál(tat)ja az MTV Rt. alapítását, gazdálkodását és az 1997. évi záró könyvviteli mérlegét, megállapítja a vagyonvesztést, a további vagyonvesztést okozó tendenciákat, ami elégséges ok arra, hogy *az Országgyűlés egyszerű szótöbbséggel leváltsa az*

MTV Közalapítványnak az Elnökség júniusi megszűnése óta még mindig (!) aláíró elnökét, és helyére újat válasszon meg. A Közalapítvány új elnöke - regisztrálva a vagyronvesztést, a gazdálkodás közszolgálat-ellenességét - alapítói jogánál fogva mindenestül *megszünteti az MTV Rt.-t, közvetlenül magához vonva a tevékenység irányítását, illetőleg az alapítványi vagyonnal való gazdálkodás teljes jogát.* (3) A Kormány - felülvizsgálva a lezajlott elnöki pályázatot, illetve a már benyújtott tévéelnöki pályaművek alapján kiválasztva a legmegfelelőbb tévéelnököt - *saját tévéelnök-jelöltjét alelnökké kinevez(tet)ve kvázi kormány-(de nem csőd-!) biztosként "beülteti" az MTV Rt.-be,* aki azután a továbbiakban, legitim módon megválasztva, elnökké "növi ki magát". (4) Célszerű a Kuratórium újonnan felálló elnökségében kvázi-kétharmados többségre törekedni, illetve azt "meg is valósítani". Ennek legitim módja - erre a Média Törvény lehetőséget nyújt -, ha minden parlamenti párt két-két elnökségi tagot delegál, miáltal az Elnökség létszáma (10-ről) 12 főre nő. Ezáltal a kívánatos kétharmados többség - némi fantáziával (MIÉP!) - automatikusan előáll.

5.

A mai katasztrófális televíziós állapotok közepette *bizonyos típusú, adott kvalitásokkal, illetve meghatározott életúttal rendelkező személyiségek tévéelnökké jelölése és megválasztása* szóba sem jöhet, mert nem megfelelő szaktudásuk, egyoldalú képességeik és/vagy egzisztenciális függésük következtében nem lennének alkalmasak a rájuk váró feladatok megoldására. Így nem lehet tévéelnök: (1) Az MTV Rt. *mostani belső munkatársa,* alelnöke, vagy bármilyen szintű vezetője, mert félő, hogy valamilyen mértékben "fertőzött" a tenyésző korrupció által, valamilyen nemkívánatos érdekcsoport képviselője, illetőleg személyében ilyen(ek)től függ. Nincs semmilyen biztos módszerünk arra, hogy *a búzát* különválasszuk a tábla mélyén tenyésző konkolytól. (2) Valamely *párt tagja, elkötelezettje,* pláne komisszára eleve nem alkalmas. (3) A hold-udvarban tevékenykedő rendező, művész, producer, szerkesztő, tehát *szakmabeli:* holtbiztosan valamely média-lobby tagja, kedvezményezettje, így alkalmatlan. (4) Aki már volt egyszer elnök, az ne kapjon reváns-lehetőséget.

Az MTV KHT. új elnöke "kívülről" származó, ám a Televízió belső viszonyait mégis jól ismerő gyakorlott vezető, pénzügyi menedzser legyen, aki humán beállítottsága révén "nem ront elefántként a porcelánboltba".

6.

Az MTV Rt. szervezeti hierarchiájának méreteit a szükséges minimális szintre kell korlátozni. Ennek első lépéseként fel kell számolni azokat a *burkolt politikai, társadalmi rangokat,* amelyeknek érdemi-hasznos tartalma nincs. Nincs szükség ***elnökre, alelnökökre, főigazgatókra, intendánsokra, - csak vezérigazgatóra és igazgatókra*** (belőlük áll majd az Igazgatóság). A szervezet látszat-funkciói megszűnnek, miáltal azonnal helyreáll a döntési hatáskörök és a felelősség természetes egyensúlya is.

7.

A Magyar Televízió (mindkét csatorna) műsorpolitikáját, műsorszerkezetét, műsorrendjét, konkrét műsorait *teljes egészében meg kell tisztítani, át kell profilizálni a közszolgálati, mint vezérelv* jegyében. A közszolgálati televízióknak nem lehet célja: (1) A gusztustalan/izléstelen reklámozás, illetve a reklámbevételek növelése. (2) Minden néző minden igényének kielégítése. (3) Az ún. "nézettségi indexek" elvtelen/gátlástalan, állandó emelése. (4) A verseny a kereskedelmi televíziókkal. (5) Fiktív "valóságkép" megjelenítése tömegmanipulációs céllal. (6) Hamis hírek és/vagy erkölcstelen/öncélú életszemlélet, illetve világnézet terjesztése, egyfajta "világpolgári életmód" szinte kizárólagos ábrázolása, hirdetése, majmolása. (7) A képernyő betöltése kultúrszeméttel. (8) A média-lobbyk pénzügyi ügyeskedéseinek "támogatása" és kiszolgálása. (9) Önérdékű politikai törekvések nyílt szolgálata. (10) Közszolgálati funkciók gebinbe adása. (11) Elvárható takarékoság helyett a mértéktelen pazarlás.

A Magyar Közszołgálati Televízió legfőbb célja: a magyar valóság haladó és hű bemutatása, a magyar nemzeti öntudat ápolása és fejlesztése, a magyar kultúra terjesztése és felemelése, a világ összmagyarságának szellemi, erkölcsi és kultúrális szolgálata.

Mindezek megvalósítása érdekében meg kell teremteni a Magyar Közszołgálati Televízió valódi autonómiáját, úgy, hogy mindenfajta politikai befolyást megszüntetünk. Nem a befolyásoló hatalom milyensége ugyanis a probléma, *hanem maga a hatalmi befolyás.*

Leveletem 1998. szeptember 7-iki keltezéssel, *Bárány Anzelm médiatanácsadó* segítségével eljuttattam **Orbán Viktor miniszterelnök úrnak**, zárt borítékban. Másnap kiadott egy másolatot, *Stumpf István miniszter úrnak*.

Magyarabok polgárháborúja

Valahol a Nílus mentén néhány száz magyarabb él, a magyar-arab keveréknép.
 Kicsinyke populáció, kőkemény sémita/magyar túlélési génekkel.
 Dupla örökletes meghatározottság, igazi etnikai unikum.
 Természetes/intelligens, egyedülálló maroknyi ösközösség.
Surviver people, - akárcsak a magyar, vagy a zsidó.
 Hozzuk őket haza, vagy mi ruccanjunk hozzájuk át, keresztül a Vörös-tengeren?
 Mert bizony összetartozunk.
 Herakleitosz tanítása szerint nem léphetünk kétszer ugyanabba a folyóba, vagyis állítólag a történelem sosem ismétli önmagát,.. Hát *önmagát* talán tényleg nem!!
 Az *újrajátszást* viszont *nem a televíziózás* találta fel.

A külpolitikai világhelyzet kísértetiesen hasonló. Csak most az Arab-öböl a szuezi. Az Egyesült Államok világhatalmi pozíciója meggyengült, az évtizedes hegemonia kábulata, pazarló/tékozló orgiája felszínre hozta az egykori római imperializmus valamennyi birodalmi betegségét. A Világ még létező nemzetállamai már nem hisznek az USA nagyköveteinek, udvariasan kitessekelik őket anakronisztikus üzeneteikkel és fedezetlen dollárjaikkal együtt. A feleség- (mint felettes én) komplexusos cézár szexuálpatólogikus pszichéje sem igazán pozitív reklám. *The US-power it's all over now.*

Az *euro* gyorsan kiszorítja a dollárt Európából, és a pénz funkcióit a tisztességes értékképzés-, a német munka, a valódi teljesítmények, a valós áruforgalom alapjára helyezi vissza. A globalista spekulációnak tehát egyidőre befellegzett.

A német/angolszász történelmi ellentét újra csak kiéleződik, és mi magyarok most a formálódó *Berlin-Moszkva tengelyen* fekszünk, amelynek a távol-keleti végei *Delhi, Peking és Tokió* lehetnek.

A hirtelen felindulásból elkövetett magyarországi politikai paradigma-váltások (1990. és/vagy 1998.) utóbb még elsietettnek és tragikusnak is bizonyulhatnak. Eddig még senkinek sem sikerült egyszerre hódolnia *Londonnak és Berlinnek*, - mindezt *New York* áldásával, *Moszkva* baljós árnyékában.

Ez még a létező globalizációban is nyilvánvaló politikai promiszkuitás.

Persze nem nagyon csodálkozhatnánk azon, ha a magyar diplomácia - Moszkvától legalábbis "formálisan elfüggetlenedve" - túlságosan is belejönne a globalizációs gruppszexbe! Végülis ha már elvették minden működő tőkénket, az eszünk használatát pedig megtiltották, akkor - mi maradt más?! - jobb híján még működő nemiszervünket igyekszünk a GDP növelésének szolgálatába állítani. Lehetséges, hogy kétségbeesett angolszász/amerikai sugallatra (utasításra?) azt a futótűzként terjedő jóslatot igyekszünk *közvetlenül* megvalósítani, amely szerint *magyar fiatalember lesz* az Európai Egyesült Államok első (anglikán vagy londoni?), parlamenti úton választott királya.

Orbán Viktor presztízse, lehetőségei tehát egyre nőnek.

Egyes angolszász elemzők már a kezdet kezdetén *Tony Blair-hez* hasonlították, így hát a felemelkedés legfelső határa számára a csillagos ég.

Nem akarok újabb tippeket adni - már az eddigi, "belföldi" jóslataimmal is jól megjártam! -, de a gyorsuló időben az egyetlen reális lehetőség az előre menekülés. Ha például valaki - mondjuk - megjósolná nekem, hogy *már csak nyolc hónapom van hátra* (és tegyük fel, elhinném!), hát én mindenemet (azt a keveset!) azonnal pénzzé tenném, és sietve elrepülnék *Teneriffe szigetére*, stílszerűen a Telde mögötti amerikai partra...!

Az idő sürget, mert történelmi analógiák alapján a veszély egyre fokozódik.

A kelet-európai *körzeti megbízottat* ugyan még nem lötték le, viszont szolgálata teljesítése közben meghalt a magyar polgári középosztály tiszteletre méltó képviselője, a MÁV vezérigazgatója. Szélsőséges erők ugyanis *a vasúton* igyekeztek kikísérletezni, mi lenne, ha megbénulna az ország vérkeringése?!

Ez állítólag még csak a főpróba volt, a fővárosi blokád előestéje.

Belemártották a közhangulatba a politikai lakmusz-papírt, hogy felmérhessék a polgárháború reális esélyeit. A gegmenek legújabb találmánya *a polgárok nélküli polgárháború* csintalan ötlete. Hiszen valamit mindig csinálniuk kell!

A hatalom kicsúszott - újabban már nemzetgyalázó lapok alapítása sem kecsesget olyan gyors meggazdagodással. A médiavállalkozások is *nonprofit-üzem módra* kapcsolak: *Friderikusz, Kepes, Frei* is a könnyen szerzett tőkéjét most részben arra költi, hogy egyáltalán felléphessen a kereskedelmi televíziókban.

Abszolút dekonjunktúra van! Már Csurka is az Orbán-kormányt támogatja, ami az idők végezetének egyik csallhatatlan előjele!

Nincs mese - polgárháborút kell gerjeszteni. Szegény magyar forradalmárt amúgy az ág is húzza, vízzel főz. Ha nincs polgár(ság)od, csináld hát *kerékkongatókkal, sín-egyengetőkkel, füstlapátolókkal, kalauzokkal, bakterekkel* (egyébként: *"Indul a bakterház!"*), *szemaforistákkal, okleveles egyenlegvezetőkkel* - dettó, legfeljebb még spontánabb, ösztönösebb lesz az egész!

A polgárháború ötlete/főpróbája azonban végül is *egy kiszáradt banánehéjon* kisiklott. A belvárosi szervezők ugyanis nem tudhatták, hogy a vasutasok nem egy kifejezetten agresszív, robbanékony, forradalmi réteg, hiszen erről a közlekedési eszközről és dolgozóiról eddig kizárólag csak hírből hallottak.

Ezek a fránya vasutasok nem áttalottak spontán népfelkelés helyett egy hatalmas/végeláthatatlan tárgyalóasztalhoz ülni, ahonnan aztán együltő helyükből egy álló hétig fel sem álltak. A zseniális urbánus alapgondolat így megbukott a bizonytalanul tántorgó, ingadozó provinciális középvasutasság tétovázó tutyimutyiságán, opportunistá harcképtelenségén!

A főpróba nem sikerült, de se baj, majd *az egészségügy és a BKV-dolgozók* kiköszörülnek a csorbát! Ha majd *a háziorvos kettős okból sem ér oda* időben seholva, szárba szökkenhet a polgárháború nemes eszméje!

Csak azután a főváros nehogy belefutaljon a saját influenzájába!

A magyar polgárháború - amelyet ezek szerint polgárság hiányában (milyen jó is, hogy nincs!) *az orvosok, az ápolónők és a jegyellenőrök* vívnak majd meg - azonban nem állhat meg az országhatárok előtt, hiszen nem a győzelme, hanem a leverése a cél. Nem várhatjuk el a távoli USA hadseregétől, hogy *egyidejűleg álljon helyt értünk* a koszovói és az iraki fronton, így előzetesen meg kell osztanunk a megoldandó közös feladatokat. Fel kell elevenítenünk a történelmi kapcsolatot *a 48-as és az 56-os orosz elvtársakkal*, akik ugyebár már kétszer is segítettek lefejeznünk a kezelhetetlen magyarabok spontán népfelkelését, polgárháborúját. (1) Az USA feladata: rendcsinálás és rendfenntartás az Arab-öbölben. (2) Az oroszok feladata: a szerb elvtársak támogatása az iszlám lázadókkal szemben; mellesleg a magyar polgárháború megfékezése, lokalizálása. (Ezúttal nem a szuezi-csatornánál – Duna -, hanem a Dunától nem is olyan messze.)

Az ismertetett forgatókönyv alapján *a profán Nostradamus* minden, egymásnak látszólag ellentmondó jóvendölése mégis, egyszerre megvalósulhat.

A kollektív bűnös magyar nép *szakrális fia* pedig a germán/orosz dominanciájú Európai Egyesült Államok első szabadon választott, ifjú királya lehet.

That's all right.

Quem legis, ut noris.

Vigyázz! Egyetlen pillanatra se fordulj *egyik véreid ellen sem!*, - mert mi egytől-egyig őskeresztény magyarabok (Jahve, Jawa, Jehova, - *jawohl!*) vagyunk, valamennyien.

Csillaghullás augusztusban

Sokkal bölcsebb így, hogy szálkás papíron, töltőtollal írok. Pax golyóstollam a fényes papíron oly gyorsan szaladt, hogy minden gondolatomat azon frissiben rögzíteni tudtam. Így viszont, lassan/komótosan írva - kétszer is megrágom valamennyit.

Régen írtam utoljára jövőndölést, mert nem volt miről. Ráadásul megfogadtam, hogy erről a titokról csak végszükség esetén szólok. A sejtek mostanra viszont szövetté egyesültek, időnk tovább rövidült. Augusztusra vége lesz ennek is.

A magyar az emberi történelem generális balekja. Vigyázz, magyar, mert megint megvezetnek! Az egy lábon álló társadalmi konstrukciók éppoly könnyedén összedőlnek, szétesnek, mint Murphy mechanikus szerkezetei, a gépek.

És ez az egy láb mostmár szünet nélkül, egyfolytában inog.

Augusztusra végetér majd minden szenvedésünk, - sőt, Isten előtt minden polgár tényleg egyenlő lesz. Augusztusban már nem kell majd újabb tüzelőt vásárolnunk - rebesgeti a nép, a szent, mindentudó nép.

Addig azonban az orrunknál fogva vezetnek bennünket. Most fognak minket a legszorosabban, épp ezért *rettenetes nagy lesz* majd a becsapódás! Koppanás, vagy egyetlen nagy explózió, - ki tudhatná előre?!

Adj erőt, óh Istenem, hogy ne beszéljek tovább mellé!

Mit is csinál a túlságosan is csillogó két szeme? Szorongva összevissza jár.

Milyen is a fénylő tekintete? Szétszórt, kétségbeesett, tétova és bizonytalan.

Mit is csinál a makacs/öntörvényű, dacos szája? Újabban frázisokat mond.

Mit is csinálnak az ujjai? Támaszt, fogódzót keresve, remegve mocorásznak.

Mit is csinálnak a táncos lábai? Ikreként egyre dühödtebben toporzékolnak.

Nesze nekünk, ifjú középcsatár, - 4-es jelmezbe öltöztetve!

Söprögető legyen, vagy támadó?! Minden gólt neki kellene lőnie, mert a társak *már most, néhány kerge hónap után* tisztán kivárára mennek. Nincs csapat.

Jaj, csak azok a sűrűsödő fejhangú vihorászások ne lennének!, merthisz' drogellenesek annyira azért mégsem vagyunk... Vagy netán a harcos optimizmust gerjesztő *depresszióoldó* szerek? Az ártalmatlan, hangulatjavító koktélok?!

A törékeny lelket ideig-óráig egyensúlyban tartó pszicho-anabolikus szteroidok? Szerencsétlen ismerősöm is ilyen szaporán vihogott a válás előtt/után, amikor a körzeti varázsló pszichoszomatikus limonádéjával kétóránként belötte magát.

Megint csak folyamatosan mellébeszélék, pedig a helyzet abszolút tragikus.

Senna halála óta a Forma 1. halovány árnyéka önmagának - fejvesztve köröző féltehetségek + a sunyi Schumacher. Képzeljük el ugyanezt a politikában, éppen megfordított arányokkal! Borzasztó. **A magyar formánk egye.**

Sebaj, a néphit szerint *augusztusra vége lesz*, mindegy ki nyeri a futamot.

Langyos, majd egyre melegebb napok jönnek, végül pedig egészen forrók, perzselők. Árvíz lesz és szárazság, hogy előbb holtbiztosan megrohadjon mindaz,

ami később úgyis megaszalódik. És Öböl-háború lesz, majd koszovói is, ezúttal egyidejűleg. Meg Afganisztán és Csecsnia. Majd azután az egész iszlám. Lesz ostoba szerb erőfitogtatás, hatástalan amerikai bombázás, - majd erre föl orosz kontra, "indo"-kínai szövetségben. Benne leszünk mi is, nyakig.

Miért hagytuk, hogy így legyen?! Persze augusztusra úgyis minden végetér. Magyarok! Gyűjtsetek erőt, türelmet, élelmet és rőzsét, és főleg imádkozzatok! A Világbank ennek a rezsimnek nem ad már újabb hitelt.

Bősz átéléssel kérdez a keresztfiú, *szinte hiteles rózsák nyílnak* a kipirult orcáján az odaadó igyekezettől, szomjasan issza a sete-suta válaszokat. Betlentől tanult kérdezni ő is, hogy a bérét jól megdolgozva adjon lovat a szocik alá, hadd vág tassanak *a jó hírre* menten visszafelé!

Csak azok a spontán kis vihorászások, azok az egyre gyakoribb önkéntelen kicsi nevetgélések ne lennének! Dolgoznak a vegyszerek, hogy lecsendesítsék a vér örvongő áramlását, a stresszt rosszul tűrő idegszálak fibrillációját, - a Szükséges Nemzeti Látszat (Necessery National Illusion) megőrzése érdekében.

Szegény *Antallt is* úgy tákolták össze a végefelé - akárcsak Csernyenkót vagy Jelcint -, mert hát ez a keleti sors! Reagennek bezzeg a nyugdíjban is jól megy a sora, pedig egykor tüdőlövést kapott a nagy amerikai csillagháborús westernhős.

Köszönöm Neked, Uram-Istenem, hogy nem engedtéél magas rangú állami szolgálat közelébe se, hogy más sorsot szántál énnekem! Most heherészhetnék én is. Szépen őrzik ezek nekünk a látszatot, hogy nincsen, és nem is lesz semmi baj. Ezt sugalmazzák, súgják, szuggerálják - mint rejtett pszichotikus politikai reklámot - 24 órán át a közszolgálatiban is: *"Ne féljeteK magyarok, ne aggódjateK, csak valaki a vesztébe rohan, de sebaJ, hiszen mi küldtük Őt oda! Előbb még a Simicskát gúzsbaKötve átadjuk az Eörsinek, a Bauer majd kiszedi belőle, amit nem hajlandó bevallani, hiszen irodája a leglegitimebb és a legautentikusabb, sok évtizedes jogforrásunk."* Készül a polgári lázadók végső megfegyverzése. Augusztusra persze vége lesz, de addig még bele is rokkanhatunk.

Eddig ezek az átlátszó mellébeszélések nem voltak. A mondanivaló fogyott el, vagy a rögtönzőkészség is?! Vagy rájöttünk, hogy hintában ülünk, és amúgy is *mindennek vége* van? Kiderült, hogy komornák és komornyikok parancsolnak? Anyáink kertjében műnarciszok nyílnak, apáink sírján műrőzsa virít.

Feleségeink csókja nyálas műpusszantás, a gyerekeink pedig felnőtt manók. Pufók kancellár, üres kincstár, hamis fővárosok és valódi ellenségek. Wow!

A Krisztus-kép is nagyon halovány, pedig az Antikrisztus ellen a kereszt lenne az egyetlen orvosság. *De hát pont hozzá járunk sűrűn ministrálni, ugye mégsem akaszthatunk keresztet a nyakunkba!?* Mit is szólna hozzá?! Megigazulásunk záloga kizárólag a polgári magabiztosság lehet, apró kis jódlizó nevetgélésekkel.

Istenem, - mire lehet mindez elég?! Blöffök, szóvirágok és makacs optimizmus. Az átélt szenvedésektől kornyadozó nemzet, aki már mindent elhisz, csak végre hagyják békén. Barátom tegnap felesküdt a szódavízre, hogy francia pezsgő. Az államkassza tök üres, csak a Járai kotorászik benne könyékig, mímelve, mintha tele lenne. Simicskának most már egy komplett állami költségvetést kellene összebúvárszkodnia - ezúttal *Soros és Kaya nélkül*, vigyorgó szocik és vicsorgó bolsik ellenében. Statáriumot rendel el, míg végül elviszi a 4-es metró.

Azelőtt magabiztos, határozott kijelentések voltak és - bár fölényes, de mégis - szimpatikus mosolyok. Apropos, hol késik az ország komplex helyzetéről beígért szeptemberi tájékoztató? Valakik leállították a felmérést? Vagy nem publikus?! Most viszont bizonytalan szólásokat hallunk, gurgulázó nevetgélésekkel, mint-ha csak a háttérből csiklandoznák valakik.

Istenem, ez minden? Ennyi? Ennyi volt? VERY SHORT, VERY SMALL!

Sic transit gloria mundi? Sic transit gloria FIDEliti?!

Uramisten, mert hát *ezeket* nem lehet, nem szabad kinevetni!

Ezek erősek, a stumpfellária pedig *csak a nemzetiek számára* bevehetetlen erődítmény! Komolyan fenik a kést, mint például Lengyel László és Eörsi Mátyás.

A pallos esetleg Németh Miklós, a dárda Horn Gyula lehet/lesz.

Az adu ász, a belovagoló trónörökös pedig Demszky Gábor, almásderesen.

A templomos lovagok is csak hümmögnek, félrenéznek, kívárnak, - ilyen balhét ők sem láttak még. Most *a félig átállás művészete* az egyedül üdvözítő.

A kiegyezett levajazó nagyhatalmak is csak néznek, mint a moziban: *vajon a magyarok betliznek, blöffölnek, vagy tényleg befuccsolnak?!*

Mindenki nyakig benne ül a szoaréban, - mit csináljunk egészen augusztusig?!

Hiszen a világvége csak augusztusban jön, *mi lesz még addig?*

Tekintettel arra, hogy a megbízható, előrelátó tanácsadók előtt áthatolhatatlan torlaszok tornyosulnak, nem juthatnak a király közelébe, használható választ csak az udvari asztrológustól remélhetünk.

Kérdezzük hát meg, mit jósol *az ikreknek és nekünk* 1999. augusztusáig?!

Bár lehetséges, hogy jobb, ha a választ sosem ismerjük meg.

A MESSZI'LÁTÓK

(Arany János: „*A walesi bárdok*” című balladájának aktuális átírata)

Orbán király, magyar király
Léptet pejko lován:
Hadd látom, úgymond, mennyit ér
A magyar tartomány.

Van-e ott folyó és földje jó?
Legelőin fű, *Kövér?*
Használt-e a kormányváltás:
*Áder, Szájer, Gyökér**?

S a nép, az istenadta nép,
Vajon boldog-e rajt'
Mint akarom, s mint a barom,
Melyet igába hajt?

Felség! valóban, *Koronád*
Legszebb éke *magyar!*
Földet, folyót, legelni jót:
Ápol és eltakar.

S a nép, az istenadta nép,
Oly boldog rajta, *Sire!*
Kunyhói mind hallgatva, mint
Megannyi puszta sír.

Orbán király, magyar király
Léptet pejko lován:
Körötte csend amerre ment,
És néma tartomány.

Székesfehér a vár neve,
Hol aznap este szállt:
Széles Gábor, a vár ura,
Vendégli a királyt.

Itt van király, ki tetteid

Vadat s halat, s mi jó falat
Szem-szájnak ingere, -
Sürgő csoport, száz szolga hord
Királyunk elibe.

S mind, amiket e szép vidék
Ételt-italt terem:
S mind, ami bor pezsegve forr
A szőlőtöveken.

Ti polgárok! hát senkisem
Koccint értem pohárt?
Ti polgárok! bús magyarok!
Ne éljen Orbeán?

Vadat s halat, s mi ég alatt
Szem-szájnak kellemes,
Azt látok én: de ördög itt
Belül minden nemes!

Ti polgárok, *mélymagyarok!*
Ne éljen Orbeán?
Hol van, ki zengje tetteim -
Elő egy prófétát!

Egymásra néz a sok vitéz,
A vendég nemesek;
Polgároké a szebb jövő -
A többi egyre megy.

Szó bennszakad, hang fennakad,
Lehellet megszegik. -
Ajtó mögül fehér galamb,
Ősz jós emelkedik.

Emlékünk sír a lanton még -

Elzengi, mond az agg;
S gyomor korog, beteg hörög,
Amint húrjába csap.

„Gyomor korog, beteg hörög,
A nap zagytóba száll,
Vérszagra gyúl az éji vad:
Te tetted ezt király!

Legyűrve népünk ezrei,
Halom rózsza-kereszt,
Hogy sírva tallóz, aki él:
Király, te tetted ezt!”

Tömlöcbe! el! igen kemény -
Parancsol Orbeán -
Ha! lágyabb ének kell nekünk:
S belép egy ifjú lány.

Ah! lágyan kél az esti szél
Alcsútdoboz felé;
Szüzek siralma, özvegyek
Panasza nyög belé.

„Ne szülj rabot, te szűz! anya
Ne szoptass csecsemőt!...”,
S int a király, s elérte még
A tömlöcbe menőt.

De vakmerón s hívatlanul
Előáll harmadik;
Váteszi dal, magára vall,
Ez ige hallatik:

„Rabszolga lesz a nemzetünk -
No halld meg Orbeán:
Ám angolok kardja nem fog
Egy magyar prófétán!

De túl zenén, túl síp-dobon,
Riadó-kürtön át:

No halld meg Orbeán:
Siratunk Téged, s jövőnket, -
Sorsunk halálra szán.”

Meglátom én! - S parancsot ad
Király rettenettest:
Tömlöcbe, ki ellenszegül,
Mindegyik renitenst!

Szolgái szét száguldanak,
Ország-szerte tova, -
Székesfehérvárt így esett
A híres lakoma.

S Orbán király, magyar király
Vágtat pejko lován;
Körötte fojtó rónatúz:
A magyar tartomány.

Ötszáz, bizony, dalolva ment
Tömlöcbe hős magyar:
Egy sem adta el önmagát, -
Polgár nem lett hamar.

Ha, ha! mi zúg?... mi éji dal
Buda utcáin ez?
Felköttem a kancellárt,
Ha bosszant bármi nesz!

Áll néma csend; légy szárnya bent
Se künn, nem hallatik:
„Fejére szól, ki szót emel!
Király nem alhatik.”

Ha, ha! elő síp, dob, zene!
Harsogjon harsona;
Fülembe zúgja jóslatát
Egy magyar lakoma.

Ötszáz énekli fennhangon
A próféta dalát.

- *Stumpf: egyik német jelentése - *gyökér*.

EMLÉKEZTETŐÜL:

Magyarország rózsaszín álom, a Polgár földi mennyországa

Még egy évvel korábban figyelmesen meghallgattam Orbán Viktor miniszterelnök korszakos *országértékelő beszédjét a Magyar Televízióban*, - 2001. február 1-jén. A kötelező tisztelettel.

Azután meghallgattam újra, két nappal később, - de semmi nem változott. Vártam, hogy valamilyen komplex benyomást *majd csak gyakorol rám*, - ámde semmi ilyen nem történt. Megfoghatatlan volt, amit hallottam! Konkrét, valós problémáinkról most sem esett szó, összegezõ értékelés most sem született, következtetések nem hangzottak el, a jövőbeli feladatok kijelölése sem történt meg, - fogalmam sem volt, mihez is kezdjek a virágillatú szóhalmazzal...

Sokat törtem a fejem, miképpen értelmezhető *ez a zárt, gömbölyű, minden végén kerek és sima beszéd*, mígnem aztán csak rájöttem a megoldásra. A megértés kulcsa éppen a zártság feloldása! Alkotója ugyanis legfőképpen arra vigyázott, hogy ne maradjanak a beszédben *elvarratlan szálak*, amelyek mentén az egész szövödmény legombolyítható; így a mondatok taktikai remekművek.

Nincs más hátra, - *a komplett beszédet totális szövegelemzésnek kell* alávetnem, minden egyes mondatát legkisebb alkotóelemeire kell bontanom...

Az analízis így már azonnali eredményre vezetett: *árulkodó címszavak* törtek fel a mélyből, és mindjárt össze is álltak egy olyan egységes rendszerré, amelynek *a politikai science fiction* nevet adtam, - ismét a legnagyobb tisztelettel.

Beszédeit a miniszterelnök *állítólag saját maga* írja. Ez hiteles lehet!

Beszédje lényege *meggyőzési kísérlet*, - álmát, látomását akarja elhitetni velünk.

Hisz-e az álmaiban, vagy sem - ki tudhatja?! A szándéka azonban hiteles.

A beszéd lényegi tartalma, alappillérei és végkicsengése mégsem hihető.

A tételei ugyanis a valós életkörülményeinkhez szinte *sehol nem* kapcsolódnak.

Valószínűleg a messzi Amerikában is így van: *a „Legfelsőbb Bíróság” által megválasztott ügyeletes hivatalos álmodozó* soha nem látott szép új világ kecsegtető reményével, *jövőlátásával, vízióival* kápráztatja el a választóit; - győz, s az egész ciklus alatt *a megvalósult álmok dicshimnuszát* zengi, mintegy önmaga és csapata mellét dőngetve, - miközben pedig a dolgok valójában alig-alig változnak...

Senki nem kéri rajta számon a be nem tartott ígéreteit, senki nem akarja a leplet lerántani a hamis látszatokról, - mindenki csendesen teszi a dolgát.

Csak hát az USA-ban a minimálbérből (vagy a segélyből) meg lehet élni...

Magyarországon még az átlagbérből sem!

Pesti polgári vígalom

A civil együttműködés törzsi székhelye néhány év óta a Pesti Vigadó.

Két pattogó bejelentés, két patinás név - *Mádl Ferenc és Orbán Viktor* -, fogadás jobbról, és máris, *kétszer is* ünneplő tapsvihar: százak ujjonganak, mint család.

Már a legelején is meghallhattuk a fantasztikus, új Evangéliumot, amely szerint *a kereszténység 2000, s a magyar állam is már 1000 éves*, ami mégis **millenium...**

Az is kiderült, hogy *a nemzedék és az emberöltő* egymás szinonimái.

Múlt és jövő mezsgyéjén

Miniszterelnökünk az 1980-as évek végének Magyarországot *viharvert hajóhoz* hasonlította, amelyet elzálogosítottak, a hajókassza is eltűnt (hová tűntek a felvett milliárdos kölcsönök?), a kormánya gazdátlanul forog, alkatrészei javíthatatlanok, a fedélzeten senki nincs, - a parancsnoki híd is üres... A legénység (a lakosság) értetlenül bámul, hiszen *30-40 éven át is mindenki becsülettel tette a dolgát*, s a vezetők is mindent rendben lévőnek mondtak... Mi történhetett mégis?!

A miniszterelnök erre **egy ‘suta’ szót** használt, mely már második nyelvi továbbfejlesztése az eredetinek, mutatván, hogy évről-évre növekszik a tudatosság.

Éveken át **rendszer váltásnak** nevezték azt a *forradalom nélküli átalakulást* (vö.: például Antall József: „*Tetszettek volna forradalmat csinálni!*”), ami látszólagos spontaneitásával 1989-ben meglepetésként hatott a magyar társadalomra.

Ronald Reagan csillagháborús fegyverkezése tervszerűen térdre kényszerítette a Szovjetuniót, miáltal gazdaságilag a kommunista tábor egésze összeomlott. Ezért *rendszert váltottunk*, - s kényszer hatására áttértünk a kapitalizmusra.

Az 1990-es évek közepétől aztán a politikai szóhasználat apránként módosult, - a túl egyértelmű, 180 fokos fordulatot jelentő ‘váltás’ szótag ‘*változássá*’ alakult: a rendszerváltásból **rendszer változás** lett, mutatva a rezsim (jog)folytonosságát.

Orbán Viktor már **rendszer változtatásról** beszélt, ami vagy elszólás, - vagy nyílt kiállítás: *bátor politikai vállalkozók tudatosan megváltoztatták a jövőt...*

Így 1990-ben „*véget ért a múlt, és elkezdődött a jövő*”, - a polgári fejlődés.

A bátor vállalkozás, a munka lovagjai

A hajó kasszája ugyan nem lett meg, - helyette *nyitottak egy új, közöset*, mondta a miniszterelnök. Ám nem vált világossá, hogy az a bizonyos kassza *a rendszer változtatáskor (!)* vagy már *az előző kormánynál* tűnt el, dehát mégse legyünk telhetetlenek és okoskodók: annyi minden tűnt el mostanában, teljesen mindegy, hogy éppen melyik kasszáról beszélünk... Nem érthető az sem, hogy *miből lett új kassza, és hogy az mitől közös*, amikor nem mindenkié.

A hajó alkatrészeit melleleg menetközben rendre kicserélték, nem szivárogoz már be a víz, eresztékei kitartanak, a fedélzeten lévők értelmét látják a munkájuknak,

és már a kapitányi hídon is áll valaki. A hajót kiváltották a hitelezők cseppet sem szelíd öleléséből, tehát *a bátor, titkos vállalkozás* sikerrel járt. A szép új rend alapja *a vállalkozó szellem, a bátorság és a munka*.

Igazuk volt hát a bátraknak, akik vállalták *az európai színvonalú munkavégzést, töredék bérért* cserében. Együtt (kivel?) legyőzhetjük a tenger erejét...

Globalizáció, - amerikai nagybácsi nélkül

Noha a beszéd egyetlen mondatlalt sem emlékezett meg az európai integrációról - lehetett ez direkt bosszantás? -, mégsem lehet kétséges, hogy továbbra is töretlen lendülettel igyekszünk az Európai Unióba, hisz Orbán Viktor éppen a napokban kérte fel *Horn Gyulát*, lobbyzna (!) érdekünkben!

Más kérdés, hogy miniszterelnökünk szerint *az Európai Unión kívül is van élet*, - s ez a felismerés fontos lehet a mostani kijelentések tükrében is.

Alapos indokkal feltételezhetjük, hogy Magyarország újjáépített hajója *a népek tengerén* (ennek erejét kellene most együtt legyőznünk!) biztosan evickél a közös európai akol felé, ámde sajnos *másokhoz képest* jelentős hátránnyal. Mint meg-tudtuk: *sem gazdag rokonunk nincs, mint a németeknek; sem amerikai nagy-báccsival nem rendelkezünk, - de még csak brüsszeli jóakaróink sincsenek*.

(Horn Gyula ezirányú önzetlen segítsége bizony nagyon fontos lenne.)

„Csak a magunk erejében bízhatunk, s nem abban, hogy az élet könnyű.”

Árvíz és belvíz károk

Ez a bekezdés nem lírai betét kíván lenni, vagy egyéb intermezzó.

Elhangzott a miniszterelnöki beszédben, hogy mindjárt a ciklus elején előntötte az országot *a tiszai árvíz, majd utána az árvíz belvize és egyéb vizek* (nem szólva az ökológiailag és anyagilag egyformán rendezetlen román ‘ciánküldeményről’), ami nagyon sok épületet, lakóházat, falut és tanyát is rombadöntött. Megtudtuk, hogy: „*A baj lovon érkezik, de gyalog távozik.*” - vagyis hogy az ország hajóját nem is szimbólikusan, hanem ténylegesen is újra csak előntötte a tenger víz, más szóval kifejezve: újból víz alá kerültünk...

Viszont büszkén könyvelhettük el, hogy mára már *minden árvíz-és belvízkár érte épületet* újjáépítettünk, ami tényleg kicsit hihetetlenül nagy teljesítmény.

A kettőezredik év sikerei

Nem tudom, hogy ez a kínos és tudálékoskodó ‘*kettőezerkedés*’ pontosan mikor is kezdődött, de ez a ragály mára *jobb körökben kötelező nyelvi szervilizmussá* fejlődött. A számomra 2000 az *kétezer*, és mint évszámot, véletlenül sem fogom soha *hétezernek* elhallani. Az effajta modorosság mindig eleve gyanús...

Éppúgy, miként az is, hogy az ország miniszterelnöke a nagy nyilvánosság előtt miért csupán *a tendenciózus mondanivalójába jól beilleszkedő, erősen szelektált gazdasági adatokat* említi, miért *csak makrogazdasági mutatókat* elemez,

amikor azok - saját beismerése szerint - sem mondanak semmit az egyszerű embereknek, ami a saját életükhöz kapcsolható lenne.

Az is furcsa, hogy Orbán Viktor *minden nagyszabású tézisének a bizonyítására, demonstrálására a kifejezetten 'kedvező' makrogazdasági mutatókat* használja, hiszen köztudottan nem közgazdász. Ennyire Matolcsyra bizza magát?!

Az ügyvéd kritikátlan beszámolójából megtudhattuk, hogy minden jónak a forrása *az a hatalmas gazdasági növekedés*, aminek az eredményeként *kivergődtünk az adósságcsapdából*, - „*bár ez a teher még nagy*”. Hallhattuk, hogy az adósságunk mértéke „*60 %-ról 20 %-ra csökkent*”, - csupáncsak csak az nem derült ki, hogy mihez képest... Ilyenformán a szakállas Hofi-vicc analógiájára hasznosabb lenne, *ha a kapitány máskor jóelőre megkérdezné a kazánfűtőjét, hogy: 'mi 60?', nem tartva az esetleges visszakérdezéstől, hogy: 'miért, mi mennyi?'*. Alkalmazva erre az esetre a beszéd egyik bölcs mondását, miszerint: „*Nem vagyunk már olyan fiatalok, hogy mindent tudjunk...*” Nem bizony!

A legeslegnagyobb vívmányként említette a miniszterelnökünk, hogy a jelentős növekedést - gazdasági fejlődésünk során első ízben - úgy sikerült elérnünk, hogy a külgazdasági egyensúlyunk sem borult fel. Sok még a tennivalónk - épp ez az, aminek a tételes megismerését hiába vártuk! -, de a fordulat nyilvánvaló.

„*Csak a nehezén vagyunk túl, s nem a nagyján.*” - figyelmeztetett becses mindannyiunkat, mintegy rébusz formájában...

Szép új világrend

A miniszterelnök szerint *a rendszerváltoztatás óta* eltelt 10-12 év már elégséges időtartam ahhoz, hogy a tudós emberek elemzéseik alapján levonják a megfelelő következtetéseket: ***mi is történik velünk?***

Mi is az a *másik rendszer*, ahová *a rendszerváltoztatás után*, ***a bátrak álmainak megvalósítása révén*** el fogunk jutni? (Álomfejtés következik hát.)

Mint az előzményekből kiderült: *német, amerikai és belga* barátunk nincs.

Egy tekintélyes ***brit lap*** (melyik?) viszont azt írja (idézi Orbán miniszterelnök), hogy: „*Magyarország a kelet-európai rendszerváltás legfényesebb csillaga.*”

Az új világ - amelyet *a vállalkozói szellem, a munka és a bátorság* épít majd fel - ***a család köré szerveződik***, hiszen mindenki egyetérthet abban, hogy *a szabadság és a boldogság szubjektív érzése kizárólag csak a szeretet, az összetartozás = a család közös élménye* alapján élhető meg, illetve érhető el, alakulhat ki.

Az új világrend legerősebb pillére ***a munka***, - vagyis: „*Dolgozzatok csak szépen, a siker majd nem marad el!*” Ez a lózung sem ismeretlen előttünk. Mint Orbán Viktor is megerősítette, - *az emberek túlnyomó többsége az elmúlt 30-40 évben is tette a dolgát*. Nevezetesen a társadalmi tulajdon gyarapításán munkálkodott, amiről aztán 1990-ben váratlanul kiderült, hogy *az államé*, s a bátrak privatizáció címén az egészet - sőt, még annál többet is! - önkényesen arra fordították, hogy *'a hánykolódó hajónkat'* kiváltsák a külföldi zálogból. A

valós eredményt látva, lehet, hogy gazdaságosabb lett volna *egészen újat* építeni...

Az új rend(szer) deklarált alappillérei: ***a munka, a tanulás és a rend.***

Tekintve, hogy jómagam *már az ún. 'átkos rendszerben'* is felnőttem, dolgozó és családos ember voltam (eleinte 0 szobával, 0 kerékkel és 6 gyermekkel), - talán némi joggal emlékezhetem vissza az akkori, valóságos állapotokra...

Az a rendszer *egyetlen hazugságra* épült, így tulajdonképpen végtelenül egyszerű és kiismerhető volt, szemben ezzel a maival, melynek az eszmei alapja végtelenül bonyolult, áttekinthetetlen szövevény: *a kiváltságosok okkult-szagrális hatalma.*

Akkoriban elég volt annyit tudni, hogy mindennek az alfája és omegája *a nagy-szerű Szovjetunió*, - ez elég is lehetett egy gömbölyű élet-karrierhez.

Ma minden hazugság relatív, - senkiről és semmiről nem tudhatod tartós és teljes biztonsággal: *kicsoda és micsoda, s mivé válik majd* valójában, ha lehull az álarc.

A munka előtérbe állítása (a társadalom, a vállalkozás és az üzlet működésének *német és távolkeleti, főként japán modelljének preferálása*, szemben a spekulatív amerikaival) sem új, originális kísérlet. Elég emlékeztetnem arra, hogy ***a munka-értékelméletet úgy 150 évvel ezelőtt még az a Marx Károly*** dolgozta ki, akinek az integrált eszmerendszerét a kommunista diktatúra - önkényesen és hamisan - saját filozófiai, ideológiai alapjául választotta ki.

A tanulás forszírozása sem újkeletű követelmény. Egykoron a nagy V. I. Lenin mondta: „*Tanulni, tanulni, tanulni!*”. Bizony mondom: *tőle is* lehetett, lett volna mit.

A rend alapvetően a biztonságérzetet, a közbiztonságot jelenti, amellyel - hiszen már csíráiban sem létezik! - ma még pusztán jelszóként sem célszerű 'dicsekedni', nem szólva, hogy ez a szó *a tolerancia erőszakos ellentétéként is* értelmezhető. Erőszakos rend volt ugyanis a fasiszta diktatúrában éppúgy, mint a kommunista rezsimben, *node az effajta 'rendekből'* valóban elégünk lett mindörökre! Lehet persze, hogy az ún. 'robbantásos merényletek' száma örvendetesen csökkent, - ám a társadalom közbiztonsága nem feltétlenül javult attól, hogy némelyek (lásd: 'megélhetési politikusok') teszem azt pokolgép helyett *dokumentumokkal* tömik ki az aktatáskájukat. Azt pedig aztán végképp kötve hiszem, hogy ezt *a munkára és tanulásra 'épülő rendet'* *tényleg a családi összetartozás érzése* tartja egyben. A magyar családok többsége anyagi és erkölcsi értelemben *még soha* nem volt olyan szétesett állapotban, mint ma. Az ún. '*létező szocializmus*' társadalma a késő-kádári korszakban sokkal inkább apellált a családi összetartozásra, mint ez a mai... Kifejezetten anakronisztikus tehát rendről szónokolni egy olyan viharvert, elszegényedett országban, amelynek a lakossága túlnyomórészt *napi megélhetési gondokkal* küszködik, és amelynek társadalmi létét átítatta a politikai korrupció, a vállalkozásnak csúfolt ügyeskedés, és fő 'szervező' elve az önző divergencia.

A szegénység csökkenő mélysége

A miniszterelnök az országértékelő beszédjében egyenesen azt állítja, hogy 1999. óta megállt a magyar családok vagyoni-jövedelmi polarizációja, vagyis az a tíz év óta tartó nemkívánatos folyamat, amelynek során **a gazdagok még gazdagabbak, a szegények még szegényebbek lettek**. Vagyishát szerinte a kormánya alatt nem nőttek a polgárok közötti jövedelmi-vagyoni különbségek... Ez pedig egyszerűen nem felel meg a valóságnak - tévedés, vagy demagógia. Mert: (1) Egy-két év alatt jelentős változások még a legradikálisabb intézkedésekkel sem érhetők el, már-pedig ilyenek nem is voltak. (2) Ha voltak ilyen irányú jelentős változások, azok 1-2 év alatt nem mérhetők. (3) Egyáltalán: egyetlen réteg reáljövedelme sem nőtt 'ilyen érezhető' mértékben, így a növekmény-különbség mértéke elhanyagolható, még akkor is, ha az iránya egyébként pozitív, vagyis a különbséget csökkentő. (4) A Kormány intézkedései kizárólag a költségvetési szféra dolgozóinak jövedelmi viszonyait képesek befolyásolni (generálisan átrendezni azt sem!), az üzleti szféra ilyen helyzetéről még csak megbízható adatai sincsenek. *Amit szeretnél, és amit elérsz, - az nem ugyanaz...* A magyarországi jövedelmi polarizáció mértéke *világ-méreteken is* példátlan, egyedülálló, - a legkisebb és a legnagyobb jövedelmek 200-300-szoros különbséget mutatnak! Nehezen hihető, hogy **csökkent volna a szegénység mélysége**, mikor éppen a Fidesz-ciklusban alakulhattak ki a *10 millió forintos havi bankár-illetmények*, vagy éppen a veszteségre veszteséget halmozó magyar közszolgálati televízió ifjú elnökének *3 milliós fizetése*. Nem valószínű, hogy *a kisnyugdíjasok, a nagycsaládosok és a minimálbérből élők jövedelem-dinamikája* meghaladta volna a menedzser-rétegét. Orbán Viktor szerint ma már '*csupán*' minden ötödik gyermek születik szegénységbe. Kérdés persze, hogy mit tekintünk szegénységnek? A méltán népszerű *Jakupcsék-tévévetélkedőben* az első helyes válasza közüzemi számlákat (villany, gázfűtés, biztosítás) szoktak kifizetni, amelyek összege *15 és 30 ezer forint között* szóródik, ami egy átlagos háztartás reális adata, csak hát egy adott hónapban *több ilyen számlát is* ki kell egyenlíteni! No mármost vessük csak össze ezekkel az összegekkel a minimálbér *december 31-ikéig még 25.500.- forintos havi összegét*, a *kisnyugdíjak 20-25 ezer forint közötti havi összegét*, vagy akármilyen *segélyek és pótlékok összegeit*, és azt, hogy az *aktív keresők havi bruttó bére sem több, mint 80-100 ezer forint!* Látni fogjuk, hogy nálunk *az árak és a bérek, a jövedelmek és a kötelezettségek nincsenek azonos dimenzióban*, a havi bér nagyjából maradéktalanul elfolyik... Hamis állítás az, hogy Magyarországon a rendszerváltás (1989-1990.) óta *minden réteg egyaránt szegényebbé vált volna*, - a jövedelmek polarizációja tehát '*ezen belül*' zajlott le. Nem! A jövedelmek átlagos szintje mintegy 30-40 %-ot zuhant, s így reálértékben visszaesett kb. az 1969-es szintre; nagyjából éppen úgy, akár az egész GDP. Vagyis a jövedelmek polarizációja 1990-től úgy ment végbe, hogy *miközben néhány ezren mesés gazdagságra, milliárdos vagyonokra, 200-300-szoros jövedelemre tettek szert, addig százazrek maradtak*

*állás és jövedelem nélkül, vagy jövedelmük messze a létminimum alá süllyedt, - olyan mélységekbe, ahonnan már nincs felemelkedés. Mi a szegénység?! A növekvő hajléktalanság, a hiányos ruházat, az állandó éhezés, a fűtetlen lakás, a vagyontalanság, a totális eladósodás, az élettávlatok teljes hiánya, a fogyasztás igénytelensége, - vagy **egy szerény, de biztonságos életvitel?!** Mert azért ne felejtsük el, hogy az 1970-es években Magyarországon összkomfortos állami lakást kaphatott bárki/mindenki, és *ingyen*, - akinek már 3 gyermeke megszületett. Az akkori átlagbérből + családi pótlékból ezt a három gyermeket minden gond és szűkösség nélkül fel lehetett nevelni, és még csak a hűségesküt sem kellett letenni az ún. 'átkos' rendszernek!*

Mikor érjük el újra az 1970-es évek paradicsomi szegénységét?! A 3 gyermekes családok jövedelme tavaly - Orbán szerint így olvashattuk a Népszabadságban is! - 40 %-kal nőtt... *Mihez képest?! Nos, így fénylik ma Kelet-Európa legfényesebb csillaga, ahol főnyeremény nyugatról befektetni, hiszen adókat nem kell fizetni, a profit szabadon kivihető, szakszervezeti ellenállás nincsen, a pénzmosásnak meg nincs korlátja, a munkaerő magasan kvalifikált, viszont a bérek csak az európai átlag hatodát-nyolcadát teszik ki, így minden tőkekihelyezés gyorsan visszatérül.*

A nagyjának a neheze

Orbán miniszterelnök szerint - hála a Kormány elmúlt 2 évi erőfeszítéseinek, s a bátraknak, akik hajlandók voltak töredékbérért is európai színvonalon teljesíteni - **„túl vagyunk a nehezen, de nem a nagyján”**. Teljesen tanácstalan vagyok; nem tudom, mi az 'a neheze', amin túl vagyunk...?

Ha arra gondolok, hogy minden korábbi illúzióink szertefoszlott - ami már a dolog természetéből fakadóan soha többé nem ismétlődhet meg -, úgy talán lehetséges, hogy *legalábbis pszichikailag: ez volt 'a neheze'*... Ugyanakkor el sem tudom képzelni, hogy mi lehet 'a nagyja', ami még ezután jön?! Valami olyasmi lehet, - hogy noha már túl vagyunk a közelgő oltári nagy pofon okozta első döbbeneten, de végképp a padlóra kerülni *csak most* fogunk?! Lehetséges, hogy Orbán Viktor *tud valamit*, amit kimondani nem lehet, mert nincs rá szó, és nincsen képzelet?! Majd később fogják csak kihirdetni?

Megint felrobban a csernobili atomerőmű, mégis fel kell építenünk a nagymarosi vízierőművet, megtámadjuk Szerbiát, visszakérjük Erdélyt, a Fidesz mégis össze-áll a MIÉP-pel, nagykoalícióra lép az MSZP-vel, - vagy netántán újabb rendszer-váltásra készülünk? Vagy mégsem vesznek fel minket az Únióba?!

Mert hát **'a nagyjának a neheze'** pusztá említésétől is lúdbőrzik a hátunk...

Mindenkinek juthassék (sic!) munkahely

A miniszterelnök - mintha csak *akasztott ember házában említené meg a kötelet!* (már ti. a munkanélküliség a kapitalizmus, a kapitalisták kényszerű

‘találmánya’) - *David Rockefeller* idézte: „*A világ minden embernek tartozik azzal, hogy a saját munkájával kereshesse meg a kenyerét.*”

(*De mivel tartozik a ‘világnak’ D. R., - és nekünk, magyaroknak Orbán Viktor?!)*

Részletesen beszámolt arról is, hogy milyen indítékok vezették a kormányzatot a minimálbér 40 ezer forint/hó összegre történt felemelésében, - azon túlmenően, hogy a tisztességes munkáért tisztességes bér jár. Az a lényeg, hogy a minimálbér összegét jóval a munkanélküli segély összege fölé emelték, - főként azért, hogy egyáltalán érdemes legyen segély helyett munkába állni. - magyarázta... Érthető.

Ettől persze érdekesebb nem lett, *csak mindkettő/akármelyik fáradtságosabb*; - a tisztességről pedig szó ne essék! (1) Segélyt nem adnak, csak ha igazolod, hogy a minimálbérért sem tudtál munkába állni. (2) Ha munkába is állsz, a minimálbérből nem marad sokkal több a segélynél, - amiért dolgozni, bejárni sem kellett volna. (3) A minimálbérből vagy a segélyből megélni ma is változatlanul lehetetlen...

A minimálbér felemelése viszont elképesztő mértékű *bérfeszültségeket indukált* az amúgy is összeomlott költségvetésű egészségügyben, s még az idén tönkreteszi a még működő kisvállalkozások minimum egyharmadát is.

A továbbiakban felsejlett a miniszterelnök *fantasztikus munkaügyi víziója*, mely szerint Magyarországon *már ma is több-tízezer betöltetlen állás van*, mert: „*A gazdasági növekedés magas üteme felszívja a munkaerőtartalékot, és a jövőkép az, hogy így nem lesz elég munkáskéz! A vállalatok jelentős része már most is külföldről fedezi pótlólagos munkaerő-szükségletét.*”

Tény és való, hogy a multinacionális társaságok magas arányban foglalkoztatnak *elsősorban román és lengyel illetőségű vendégmunkásokat* - legálisan és feketén egyaránt -, de ennek nem a helyi, magyar munkaerő hiánya az igazi oka, hanem, hogy így a gyalázatosan alacsony magyar bér összegének a felét-kétharmadát is megtakarítják, s ezáltal újabb extraprofithoz jutnak.

A megtorpant egészségügy

Sajnálatos tényként hangzott el, hogy a kezdeti lendület megtört, - a *társadalom-biztosítási önkormányzatok felszámolása óta* bizony megtorpant az egészségügy reformja. Sokan nem értjük, miről van szó, hiszen az egészségügyben 2 év óta *az égvilágon semmi pozitív* nem történt, viszont már a legeslegutolsó pénztartalékok is régen kimerültek. Jómagam speciel már régen elveszítettem *Ariadné fonalát*, - utoljára arra emlékszem, hogy itt is eltűnt a kassza, kiürült a széf, *Simsa Péter* pl. elmenekült, stb... Eszembe jut néha még, hogy időnként fel-feltűnik *Cser Ágnes*, pert nyer, majd mégse helyezik vissza, mindenesetre a szakszervezet élén életre-valóbb, mint a felső irányítás...

Ám a nyugdíjasoknak is elérhető gyógyszerárak sajnos soha többé nem lesznek.

Üzenet a romáknak

Orbán Viktor leszögezte: a cigány (roma) családoknak is mindenekelőtt munka-lehetőségre van szükségük, s a gyerekeknek ösztöndíjra a továbbtanuláshoz.

Már jelenleg is sok ezer roma gyerek részesül állami ösztöndíjban.

Tekintettel arra, hogy az új államrend stabil alapja **a munka és a tanulás**; nyilván ugyanaz a perspektíva nyílik meg a társadalom munkamegosztásába beilleszkedni igyekvő romák számára, mint bárki másnak: *a dolgozó felnőtteknek a munka-nélküli segély helyett kezdetként a minimálbér, a tehetséges gyerekeknek állami ösztöndíj, hogy megkülönböztetés nélkül tanulhassanak és érvényesülhessenek.* Ne külföldön keressék ezek után a boldogulás útját, és hogyha komolyan tanulni vágnak, - *Strassbourg helyett inkább Oxford felé igyekezzenek...*

Torgyán családi gazdaságai

A miniszterelnök végül is hitet tett *a nagybirtok termőföldek felaprózása* mellett, minek értelmében a helyben lakó (kis)gazdákat kell földhöz juttatni. Követendő példaként állította a magyar mezőgazdaság *tulajdonosi és szerkezeti fejlődése* elé az Európai Unióban eredményesen működő **dán és francia modellt**, amelynek jól bevált szabályait a hazai körülményekhez kell igazítani. Csak azt nem mondta meg, hogy *a még alig-alig létező családi gazdaságok* hogyan alkossanak olyan méretű üzemnagyságot, amellyel versenyképesek lehetnek az Európai Unióban is, illetve hogyan jussanak hozzá a szükséges beruházási hitelekhez, ami a technikai fejlesztés nélkülözhetetlen feltétele.

Nem esett szó arról, hová lettek az elmúlt 2 évben a mezőgazdaságba investált százmilliárdok; - milyen hatékonysággal várható a visszatérülésük.

Azt sem tudjuk, hogy a magyar mezőgazdaság grandiózus átalakítását, reformját *ki folytatja majd tovább*, - Torgyán miniszter távozása után...

Nélküle kútba esni látszik *a grandiózus chilei cseresznyeüzlet* nyélbeütése is.

A tudás és a jellem építőmesterei

Mivel az új rend **a munka és a tanulás** társadalma, kiemelkedő jelentőséggel bír, hogy gyermekeink nevelése, orientációja **a tudás és a jellem** megszerzése, meg-szilárdítása érdekében/irányában történjék.

Hogy ez mennyire nehéz lesz, - kiderül a következőkből.

A szigor türelmi zónája

Orbán Viktor a beszédjében foglalt fejtegetései révén beavatott bennünket a közrenddel kapcsolatos filozófiai munkásságába, tépelődéseibe. Felvetette a kérdést, hogy **a szigor vagy a megértés (a tolerancia)** legyen-e a rend (a közrend) alapja és garanciája? Megelégedetten állapította meg, s így következtethettünk filozófiai alapállására is: *„Biztosan fontos szerepet játszott a közrend, a közbiztonság most tapasztalt megszilárdulásában, hogy a törvénytisztelés, mint viselkedési minta vonzóbbá vált, ám mégiscsak a törvénykezés (az*

igazságszolgáltatás) szigorítása az eredményesebb rendőri felderítés lehetővé teszi a siker záloga, minek következtében csökkent a bűncselekmények száma.”

Magára vessen, aki nem látja át a fentiek nyilvánvaló igazságát!

A lényeg, hogy *a titoksértők, a személyiségi jogsértők* - pl. **a Pallag Lászlók** - mielőbb elnyerhessék a méltó büntetésüket; egyébként amit lehet *titkosítsunk, el-kenjünk, végtelenre nyújtunk*: nehogy bármi valaha is kiderülhessen...

Egységes nemzeti lélek

Egyértelművé vált, hogy Orbán Viktor miniszterelnök *tényleg néhai Antall József szellemiségének méltó örököse, kicsivel megkésett reinkarnációja.*

Elmondta: rádöbbsent arra (mikor?), hogy *a határon túli magyarság nem teher, hanem külső erőforrás* a számunkra, amelyből bátran meríthetünk.

Újra hitet tett **a nemzeti újraegyesítés mellett is**, kérve az ún. ‘státusz-törvény’ parlamenti megszavazását. (Csak aztán válaszként nehogy *újabb adag friss cián* érkezzen a Tiszán Romániából!) Feltűnés nélkül közölte, hogy *Széchenyi István gróf, a legnagyobb magyar álmában minden magyar benne volt...!*

Orbán Viktor ezzel lélekben szintén 15 millió magyar miniszterelnökévé vált.

Széchenyi-terv, a zakatoló motor

Megtudhattuk, hogy *a titokzatos Széchenyi-terv, a gazdasági növekedés zakatoló motorja többszáz-milliárd forint költségvetési pénz befektetését* irányozza elő infrastrukturális beruházásokra (autópályák, informatika), *közös stumpfi álmaink megvalósítására*, mely álmok a legnagyobb magyar, *Széchenyi István gróf álmai is voltak...*

A Széchenyi-terv lesz a legfontosabb összefogó, *nemzetépítő* erő.

Az összegekről eszembe jutott, hogy *a körkörös bankkonszolidáció összességében ennek a jó négy-ötszörösébe került*, - mégsem vált a nemzetet összefogó erővé, a VIP-lista sem... Igaz, hogy nem szerepelt gróf Széchenyi István álmaiban sem!

A XX. századot Budapesten csinálták

Ezt olvasta a miniszterelnök **a Nature folyóiratban** Magyarországról, - mintegy ‘*a hely szelleme*’ hízelgő jellemzéseként. *A számítógép, a nukleáris energia, a hologram és a C-vitamin ‘magyar’ feltalálói*ra gondolt...

Csak hogy mindezeket egyáltalán nem ‘Budapest’ fedezték fel!

Akkor már sokkal inkább ez a Széchenyi-terv legyen a nemzet építő összefogója, mintsem a magyar szempontból katasztrofálisan tragikus XX. század, melyet hála Istennek, *talán mégsem egészen* mi csináltunk!

A beszéd tartalmi összefoglalása

- Gyermekekien naív, ártatlan álmodozás - vagy annak ügyes látszata.
- Tudatosan elkerüli a vita-pontokat, a problémákat, a konfrontációt.
- Teljes mértékben csalódott a külföldben.
- Gazdasági tanácsadói öt éve félrevezetik.

- Nem ismeri, vagy elfelejtette a polgárok napi megélhetési gondjait.
- Látszólag komolyan hiszi, amit mond - vagyis tökéletes médium.
- Kiváló politikus, ragyogó taktikai érzéssel, - de cseppet sem stratégia.
- Nincs koncepciója, a jövőképe kétes és homályos - távoli ködbe vész.
- A politikai környezet jelentőségét bagatellizálja, ami súlyos taktikai hiba.
- Antall Józsefet követné, aki viszont nem hagyott elég pontos iránymutatást...

Magyar Köztársaság Rt.

Marx Károly 160 éve még nem láthatta előre, hogy a tőke koncentrációjának és centralizációjának végső kimenetele a XX. század alkonyára nagyjából az egész világon visszavonhatatlanul megteremti *az egyetemes és személytelen részvénytulajdon kizárólagosságát* a politikai hatalomban éppúgy, akár a gazdaságban.

Azt látjuk, hogy miközben a multinacionális részvénytársaságok - egy nemzetek feletti, vertikális struktúráként - behálózzák a teljes glóbuszt, és nem törődve az országhatárokkal, módszeresen megszereznek *minden anyagi (tárgyi) és szellemi tulajdont, monopolizálják a termelést és a világpiacot*; - aközben folyamatos tér-vesztéssel ugyan, de mégis, még mindig valóságosan létezik a nemzetállamok „el-avult”, horizontális földrajzi rendszere, a hagyományos világrend összeomlóban lévő, anakronisztikus váza.

Az eróziós folyamatok hátterében az észrevétlenül színre lépő Világállam áll.

Magától értetődő, hogy az átmeneti időszakban az új és a régi szerkezet egyfajta *békés egymásmellett-élésre* kényszerül: az új rendszer felépítése a régi lebontása közepette - *zavartalan üzletmenet közben* - folyamatosan zajlik.

Az új világrendünk lényege szintén *az egyetemes, személytelen részvénytulajdon* marad/lesz, de immáron „a szavazati jog”, a politikai hatalom szintjén, - ám végkifejletében a hagyományos értelemben vett nemzetállamok országhatárai nélkül. A Világállam egy egységes részvénytársaság lesz (nem konföderáció, hanem ún. ‘kétszintű konszern’); a tulajdonosai pedig az egykori, de már közös államrendbe integrált nemzetállamok, még a megelőző időszakban elért és elismert *szellemi, kulturális, politikai, gazdasági, katonai, pénzügyi és egyéb össz-teljesítményük* arányában. A globalizáció a végső, az utolsó leosztás, - ‘világháború’, amelyben eldől és rögzül a Világállam hatalmi struktúrája. A kíméletlen harc az élet minden színterén elemi erővel tombol, mert a tét mindennek a végleges birtoklása, - „az a bizonyos” utolsó területi felosztás, mely mint status quo később századokra fenn-maradhat. A mindent eldöntő háborús konfliktus abból ered, hogy a világ ma még végletesen megosztott, - a küszöbön álló, elkerülhetetlen egységesülés ellenére.

A pénz és a szellemi hatalom ugyanis (még) nem azonos kezekben van.

A háború azért is folyik, hogy ne csak a tőzsde-spekulánsok által tonnaszám felhalmozott, valós fedezettel nem rendelkező fiktív/derivatív pénztőkék arányában történjék a Világállam politikai/hatalmi részvénytulajdonosok „egyezményes”, fel-osztása, hanem másként: a szakrális, univerzális tudás, a szellemi erő, a nemzetek valós szellemi teljesítményeinek az arányában.

Amennyiben ugyanis *a Világállamot is a brókerek és a katonák* irányítják majd, úgy a világbéke és a kiegyensúlyozott fejlődés helyett a természeti és a társadalmi katasztrófák feltartóztathatatlan zuhataga, lavínája omlik ránk.

Az egységes világ-ostobaság uralma az ökoszisztéma összeomlásához; - szükség-szerűen totális atomháborúhoz és az emberiség kollektív halálához vezethet.

A harc még nem dőlt el, a felszín alatt gigászi erők csatáznak...

A felszínen csak az látható, hogy semmi nem az, aminek látszik.

A rendszerváltás utáni Magyar Köztársaság valójában már egy részvénytársaság! Miközben cserében társadalmi tulajdonáért - és majdan a földjéért! - nagylelkűen odadobták neki látszólagos szabadságát és hön óhajtott 'nemzeti' függetlenségét; addig észrevétlen részvénytársasággá alakították át, s a nép nincstelenként ébredt.

Alapította: a Magyar Országgyűlés, 1989-ben.

Alapszabálya: a Rózsadombi Paktum (1989. március 15.)

Kikiáltotta: Szűrös Mátyás (MSZP) első köztársasági elnök, 1989. október 23-án.

Jogi helyzete: egyszemélyes részvénytársaság

Tulajdonosa: az Egyesült Angolszász Világállam, Royal Society, London.

Vagyongkezelője: a Magyar Országgyűlés (képviseletében: az ÁPV Rt.).

Az Rt. elnöke: Charles Windsor főherceg, Anglia, Wales.

Az Igazgatóság tagjai: Charles Windsor, Mádl Ferenc, Alan Greenspan, James Wolfensohn, David Rockefeller, Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski.

A Felügyelő Bizottság elnöke: George Soros.

Az F.B. tagjai: George Soros, Tom Lantos, Pierre Moskovici, Surányi György, Boross Péter.

Könyvvizsgálók: Deloitte & Touche, Arthur Andersen, KPMG.

Az Rt. ügyvédje: Baker and Mackenzie, képviselője: Martonyi János.

Ügyvezető Igazgatója: Orbán Viktor, akit 4 év után puccsal leváltottak.

Ügyvezető kormánya: fedőnevet változtatott ügynökök hálózata (Co-Nexus).

Jegyzett tőkéje: 1 (azaz egy) amerikai dollár (USD), világbanki hitelből.

Bejegyezve: a Caiman Islands cégbírósága által, 1991-ben.

A Magyar Köztársaság Rt. nyitó és záró vagyonmérlege

	<i>milliárd dollárban, folyó árfolyamon</i>	
Megnevezés	1990. I. 1.	2000. XII. 31.
Befektetett eszközök		
(állami tulajdonú működő tőke)		
■ Álló tőke	60	6
■ Forgó tőke	-	20
Eszközök összesen	60	26
Jegyzett tőke (jelképes!)	(1 USD)	(1 USD)
Tőketartalék	40	- 74
Saját tőke összesen	40	- 74
Kötelezettségek		
(külső és belső államadósság együtt)	20	100
Források összesen	60	26

--

Mert 1990-ben, közvetlenül a rendszerváltást követően (ám még a kampányszerű privatizáció előtt!) a nemzetállam még szinte hiánytalanul rendelkezett a működő tőkéjével, ami a privatizáció után (mára) az eredeti vagyonnak mindössze a 10 %-ára (60-ról 6 Mrd USD-re) apadt, mint kvázi eladhatatlan (csőd)portfolió.

Mert 1990-ben az országnak már egyáltalán nem volt deviza-tartaléka, ám mára cca. 20 Mrd USD tartalékunk halmozódott fel a multinacionális tőkebefektetések garanciális fedezeteként, ami sajnos idegen aktíva.

Eszközeink értéke tehát 10 év alatt kevesebb mint a felére olvadt.

Az Rt. jegyzett tőkéje (1 USD) már csak azért is „jelképes” értékű, mert ugyan ki „jegyezne” többet egy olyan részvénytársaságért, melynek a goodwill-je, az üzleti értéke alig több, mint nulla. Másrészt - mint a további számokból is jól látható - jegyzett tőkénk amúgy sincsen, hiszen a tőketartalékunk (40 Mrd USD) *a rabló privatizáció* következtében eltűnt, miáltal a saját tőkénk értéke (- 74 Mrd USD) súlyos negatívumba fordult át. Mindezeknek az az oka, hogy az eredeti célt - mi-szerint a kommunizmustól örökölt 20 Mrd USD külső államadósságot a nemzeti működő tőke teljes körű eladása révén kell visszafizetnünk - nem sikerült meg-valósítani. Olyannyira nem, hogy az államadósságunk immár a 100 Mrd USD-hez közelít, - noha minden használható profittermelő vagyon-tárgyunkat értékesítettük.

Mert ma már nincs semmink, csak adósságunk, s még a puszta föld...

A Magyar Köztársaság Rt. fenti nagyvonalú könyvviteli mérlege egy olyan tőke-szegény, a végletekig eladósodott, tönkrement társaság képét mutatja, amelyet a hitelezői már a felszámolás sorsára ítélték.

Valahol már készülődnek a végrehajtók; hamarost kilakoltatnak bennünket szűk kis otthonainkból, elárverezik a földjeinket - gyermekeinket gyámság alá veszik, s beíratják őket a másság valamelyik multikulturális kollégiumába.

A szabadon választott ügyvezető igazgatót pedig *választási vereségbe, önkéntes száműzetésbe, amnéziás polgári körözésbe* kergette a Szupranacionális Hatalom Hálózata (korábban: Szabad Kezdeményezések Hálózata) kormánya.

Népfelkelés és rendszerváltás

Pozsgay Imre, a rendszerváltás egyik legkarizmatikusabb alakja, aki a Kádár János halála utáni belpolitikai „zűrzavarban” (természetesen mindez csak a politika csúcsán volt érzékelhető, a nép a tőle megszokott mélabús unalomban végezte áldozatos rendszerépítő munkáját) külföldről nem áttallotta a Pártjának hazaüzenni, hogy: „1956-ban márpedig népfelkelés történt!”; Pozsgay Imre, aki korábban a Hazafias Népfront elnöke volt, majd az 1980-as évek vége felé, az MDF megalakulásakor annak egyik alapító tagja is lett; Pozsgay Imre, aki a rendszerváltásban szerzett érdemei alapján méltán lehetett volna a Magyar Köztársaság elnöke is; Pozsgay Imre, aki ma politológiát és politikát oktat, mint egyetemi tanár, - a rendszerváltó Pozsgay Imre néhány hónappal ezelőtt egy közszolgálati televíziós interjújában azt találta mondani, hogy: „Nem volt helyes állami döntés az, miszerint a kommunizmus időszakában felhalmozott súlyos külső államadósságot a társadalmi tulajdon privatizációjából akarták visszafizetni.”

Senki semmilyen kommentárt nem fűzött ehhez a kijelentéshez!

Márpedig ebben a józan és bölcs mondatban a valós gondolkodás szállt szembe a képmutató látszattal, a festett világgal, amelyben ma élünk...

Pozsgay Imrének a rendszerváltásra vonatkozó e kritikájában ugyanaz az őszinte igazmondás, a lényeg egymondatos kimondása nyilvánul meg, mint az 1956-ra vonatkozó kitételében. Gondoljuk csak végig! Ha 1956-ban tényleg **népfelkelés** volt, akkor a Párt igen súlyos „hibát” követett el a forradalom idegen katonai erővel kollaboráló leverésével, hisz magával **a néppel** szállt szembe, vagyis a nép akaratát verte le, majd a népen követte el a bosszút, a megtorlást is. Ami történt: az a demokrácia csizmával tiprása; merthiszen a népfelkelés vérbefojtásából, a nép leveréséből, a megtorlások (a bosszú) talaján sehogyan sem születhetett valós „népi demokrácia”, a későbbiek (1957-1989.) folyamán sem. De **a Rendszerváltó Pártállam** is (újból) igen nagy hibát követett el, amikor (1988. körül) eldöntötte, hogy a nép részéről jóhiszeműen a kezelésére bízott társadalmi tulajdont állítja „a hitelkiegyenlítés forrásaként szembe” *az 1970-es évek végétől egészen a rend-szerváltásig (1990.) felhalmozott külső államadóssággal, vagyis hát feláldozza a nép tulajdon vagyonát, hogy abból kifizethesse a Pártállam lejárt hiteleit!*

A hiba különösen abban a tekintetben esik - a „visszaeső jellege miatt” is - igen súlyos megítélés alá, mivel ismét csak tetten érhető, *ezúttal egy másik* külfölddel folytatott kollaboráció. A két időpont - 1956. és 1990. - történései között komoly hasonlóságok fedezhetők fel, ami analógiák felállítását is lehetővé teszi. Ennek a részletesebb kifejtése előtt elméleti kitérőt kell tennünk!

A marxizmus ugye azt állította, hogy a történelem osztályharcok története, mert a termelőerők, a termelőeszközök (technika és technológia) fejlődése az idők

során *fokozatosan kikényszeríti* a kvázi idejétmúlt termelési viszonyok ugrásszerű meg-változását, - ami mindig erőszakos úton, tudniillik forradalommal történik, mert a feltörekvő „új osztály” (pl. a polgárság a kapitalizmusért) harcba sodorja a széles néptömegeket is a régi társadalmi rend megváltoztatására. Ennek a folyamatos és diszkrét szakaszokból (evolúció - revolúció) álló fejlődési trendnek a filozófiai alapja a hegeli dialektika egyik alaptörvénye, miszerint ***a mennyiségi változások egy ponton már minőségi változásba csapnak át.*** A tétel szerint a forradalmak spontán törnek ki - egy fizikai példát véve alapul: ha zárt térben a benzin-levegő (oxigén) keveréket (a gyúelegyet) meghatározott mértéken túl komprimáljuk; az felrobban, ami a robbanómotor működésének az alapelve -, vagyis a nép fegyvert ragad az aktuális hatalom megdöntésére, ámde csak akkor, amikor már nem tud a régi módon élni, az éppen uralkodó hatalom pedig már nem tud a régi módon kormányozni. Ezt a kritikust, a forradalmakat közvetlenül megelőző közállapotot a marxista terminológia ‘összefoglaló tudományossággal’ ***gazdasági, politikai és társadalmi válságnak*** nevezte, amelynek azután az egyetlen megoldása mindig - a forradalom... Hangsúlyozni szeretném, hogy jómagam anno 1977-ben, a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen szereztem diplomát, ám hogy mégsem váltam „megrögzött” marxistává, annak egyrészt ez a mechanikus társadalom-fel-fogás volt az oka, másrészt viszont az a tarthatatlanul voluntarista és apologetikus áltudományosság, amely éppen Marx Károly tanaival igyekezett megalapozni *a létező szocializmus* tudománytalan és diktatórikus rendszerét. Más kérdés, hogy Marx ‘a kapitalizmus politikai gazdaságtanát’ a szerteágazó „gyakorlati” (német-országi és nagybritanniai) tapasztalatainak mélyreható elemzésével alkotta meg, és nem lehet elvitatni, hogy az a történelem-felfogás, amelyet Engels Friggyessel együtt *történelmi materializmus* néven (ennek alaptétele az említett forradalmi elmélet is) hívtak életre; egy tetszetős eszmerendszer, amelynek ***a legsúlyosabb tévedése, mikor el akarja hitetni az emberekkel, hogy a forradalmak spontán, mintegy „önmaguktól”, kvázi tömegnyomásra jönnek létre.*** A marxizmus igen nagy „gyengéje”, hogy sohasem tudott igazán mit kezdeni az ún. nagy történelmi személyiségek történelemformáló tevékenységével; - ha elismeri a befolyásukat, akkor saját dugájába dől, és visszájára fordulhatott volna az egész elmélet.

Ugyanis ‘a magától keletkező forradalom’ teóriája nem egyszerű tévedés, hanem olyan célzatos, tendenciózus hazugság, ami ***a spontán tömegakarat „törvényszerű érvényesítésének” látszatát volt hivatott kelteni mindazokban a tragikus történelmi esetekben, amikor is elit-klikkek (pl. „bolsevikok”) döntöttek a nép feje felett a nép sorsáról; természetesen mindig a népfelsgre, a demokráciára való hivatkozással, a nép tömegerejének, véráldozatának a felhasználásával...***

Forradalmak önmaguktól soha nem keletkeznek, nem törnek ki. A forradalmakat - mint bármilyen más társadalmi jelenséget is - emberek, agresszív emberi érdek-csoportok szervezik meg, átgondoltan jól kitervelt célokért, az eszközök tudatos megválasztásával. A legcinikusabb - talán nem árt egy kicsit előbbre is

szaladni! - retorikára vall 'számon kérni' a népet: „*Tetszettek volna forradalmat csinálni!*” (Antall József), - amikor ha valaki, a köztársaság első rendszerváltó miniszter-elnöke pontosan tudta, hogy „a rendszerváltást”, *a nép feje felett döntve* annak a sorsáról, ellentétes érdekcsoportok kiegyezéseként hajtották végre, és csak azért vér nélkül, mert a nép fellázítása most épp senkinek nem állt érdekében, nem úgy, mint 1956-ban. Akkor az állampárt liberális szárnya belekergette *a népieket és a népet* az öngyilkos szabadságharcba, mert bizony az érdekében állott volna, hogy „kikaparják a számára a gesztenyét”, a Szovjetuniótól való elszakadást, - hisz a függetlenségünk akkori kivívása azonnal *a liberális Nyugathoz* való csatlakozást jelentette volna. A rendszerváltáskor viszont már nem volt értelme „spontán nép-felkelést szervezni”, - ez semmilyen érdekcsoportnak nem állt már az érdekében; ismeretes ugye, hogy a szovjet hadsereg nem sokkal a rendszerváltás után (1991.) *szinte magától* kivonult az országból... Ámde a népfelkelés ezúttal nemcsak ezért maradt el; külön „kontraindikációja” is volt! Tudniillik, hogy amennyiben a nép idejében feleszmél, vagy idejében felvilágosítják; - holtbiztosan „gondoskodott” volna az évtizedek alatt verítékkal felépített társadalmi tulajdona maradéktalan megőrzéséről...

Folytatva az analógiát: **1956-ban a magyar nép önrendelkezési jogot, politikai függetlenséget** akart, minek a kivívását a Nyugat akkor „még korainak” tartotta - mellesleg „épp kapóra jött” a szuezi válság, ahol *szintén fennállt a veszélye*, hogy az USA és a Szovjetunió effektíve szembekerülhetnek egymással, ezért az USA eleinte is csak látszólag buzdította a magyar népfelkelést, majd amikor már *az oroszokkal való katonai konfrontáció* lett a tét; magára hagyta a forradalmunkat, és engedte, hogy az orosz hadigépezet, miután leverte azt, vissza is terelje „az át-menetileg elbitangolt” Magyarországot a közös kommunista karámba...

1990-ben a magyar nép polgárosodást, vagyoni és jövedelmi függetlenséget akart (volna); - amennyiben egyáltalán megkérdezik a magyar népet, mit is akart (volna) valójában a 45 éves kommunizmus és szovjet megszállás után és helyett. A rendszerváltás - 34 év késéssel, de - megteremtette a politikai függetlenséget, amelynek a reményét a nép 1956-ban már elveszítette; ám helyette (cserében?!) maradéktalanul elvette a nép társadalmi tulajdonát, a felhalmozott külső állam-adósság kvázi-jelzálog fedezeteként...

Mindenünket tehát nem kaphattuk vissza egyszerre; - *de mit ér a szabadság bármilyen vagyon (saját tulajdonú működő tőke) nélkül?!*

A létező szocializmus 1960. és 1986. között szerény megélhetést, de tökéletes anyagi biztonságot adott a legtöbb magyar családnak, amiért „cserében” le kellett mondanunk a politikai függetlenségünkről. A rendszerváltás 1990-ben ugyan ‘visszaadta’ az önálló, szabad gondolkodásunk lehetőségét, a politikai függetlenségünket, ámde ‘cserébe’ elvette egyetlen felhalmozott vagyonunkat, a társadalmi tulajdont, miáltal megszűnt minden létbiztonság. Tán erre célzott a megállapításával Pozsgay Imre, tán nem...

Mindenesetre így történt.

A történelmi analógiát a kollaboráció megismétlődésében látom. Orbán Viktor, a Magyar Köztársaság korábbi miniszterelnöke - akkor még csak mint a Fidesz elnöke - mondta még 1997-ben az uralkodó MSZP-SZDSZ koalíciós kormányról: **„A kormányt a kádári megtorlások szellemisége tartja csak egyben.”** (Ezt egy korábbi mondása vezette be: **„Ami összetartozik, most összenő.”**) Kétségtelen, hogy 1956-ban *a Párt népi szárnya harcolt a liberális szárny ellen*, és amikor el-jött az igazság pillanata, akkor a Nagy Imre miniszterelnököt befolyásoló, sőt, el is bizonytalanító liberálisok elárulták őt, és vele a forradalmat is. Az a tény, hogy Kádárral sem a népiek (a nép) jutottak hatalomra, megmutatja, hogy a megtorlást nagyjából ugyanazok vezényelték le, akik „behívták” a szovjet csapatokat, vagyis elárulták a magyar népet. Vagyis a kádári megtorlások szellemisége egybeforrott a kollaborációval, amelyik *egy tál lencséért* eladta a függetlenségünket...

A rendszerváltás történelmi mozzanatában (1990.), legfontosabb motívumaiban is rendre tetten érhető „a rendszerváltó elit” kollaborációja; csak kicsit bonyolultabb mechanizmusok formájában. A történelmi materializmus még **gazdasági, politikai és társadalmi válsághoz kötötte a forradalmak kirobbanását** - „a spontán-forradalmi” elmélet keretében. Tekintettel arra, hogy 1989-1990-ben *a magyar népnek nem tetszett forradalmat csinálni*, az elit inkább rendszerváltást csinált..., a nép nélkül, a nép feje felett; - sok tekintetben a nép akarata ellenére. (Hogyha ez a nép tudta volna, hogy a rendszerváltás a társadalmi tulajdon és a létbiztonság elvesztését hozza, továbbá tartós szegénységet az ország lakosságának legalább a fele számára, akkor bizonyos, hogy továbbra is inkább a politikai függetlenség hiányát választotta volna és nem az életszínvonala drasztikus, 30-40 %-os vissza-esését, vagyis a nyomort.) Magyarországon 1989-ben egyáltalában nem is volt forradalmi helyzet; az ún. „válság” is csak az uralkodó reformkommunista elitet jellemezte, - tudniillik, hogy **nem tudtak már a megszokott módszerekkel tovább kormányozni**. A nép még „viszonylag jól” élt; így aztán sem rendszerváltást, sem privatizációt nem követeltek széles néptömegek, mármint pl. tüntetések az utcán. Amennyiben népszavazás keretében megkérdezték volna a népet, akar-e általános privatizációt, hogy mind elveszítse a saját társadalmi tulajdonát, akarja-e a multi-nacionális cégek túlsúlyát és egyeduralmát a termékek reklámaiban, a mindenfajta szponzorációban, az árak felhajításában, a televíziós műsorokban és általában a médiában, - Magyarország gazdasági növekedésében, gazdaságpolitikájában, sőt, a politikában is (!); akarja-e a rendszerváltást, hogy szabad legyen, de ne legyen semmije, és akarja-e a szocializmus helyett a monopolisztikus vadkapitalizmust, akkor a többség egyértelmű *nemmel* válaszolt volna!

Ha végigtekintünk a rendszerváltás óta eltelt 13 év belpolitikai történetén, akkor megállapíthatjuk, hogy ***ez a történet is a népiek tökéletes vereségével, sőt, a politikai hatalomból való „végső” (netán már végleges) kiszorításáról szól.*** Jól

megfigyelhető, hogy fokozatosan megszűnt a rendszerváltó MDF néppárt-jellege; mindamelllett, hogy már Antall József miniszterelnök-pártelnök (1990.) is inkább *nemzeti-liberális politikus* volt, mintsem néppárti... De mára már sorban eltűntek a parlamentből az összes „néppártszerű” pártok: a Kereszténydemokrata Néppárt (a KDNP), a Magyar Demokrata Néppárt (az MDNP), a Független Kisgazdapárt (az FKgP), legutóbb a Magyar Igazság és Élet Pártja (a MIÉP) is. A törvényhozó és végrehajtó hatalmat *a négy liberális párt* (az MSZP, az SZDSZ, a Fidesz és az MDF) gyakorolja; - hívassák bár magukat szocialistának, szabadnak, polgárinak vagy demokratának; ez a lényegen mit sem változtat. Az első ‘szabadon meg- választott, nemzeti liberális miniszterelnökünk, Antall József elhíresült mondása - „*Keresztény Magyarországot akartam, mert csak ennek van jövője!*”- ma már épp úgy idejét múlta, mint a „népiesség”, hiszen a kereszténység és a liberalizmus a Parlamentben ‘nemigen férnek’ össze... A liberalizmus lényege a kozmopolita világpolgárság, *minden eladható*; ami gyökeresen szemben áll a keresztény „nép-nemzetiséggel”, a haza szeretetével. Noch dazu: végül még a keresztény eredetre utaló kitétel (egyszerű hivatkozás) is kimaradt a kibővülő Európai Unió közös alkotmányából; - annak ellenére, hogy az EU-parlamentben jelenleg többségben vannak a kereszténydemokrata néppártok... Tehát az események tükrében a jövő sem Magyarország, sem az EU tekintetében nem tűnik „keresztényebbnek” a liberális jelennél.

Előbb *a nemzeti függetlenség (1956.)*, majd pedig *a nemzeti működő tőke (1990.: privatizáció)*, s végül *a magyar termőföld (?)*. Hiába mondta Orbán Viktor - még mint miniszterelnökünk -, hogy „**Brüsszel nem Moszkva!**”; sajnos az, még ha „nyugati irányban” fekszik is Magyarországtól, mert a komprádor burzsoáziánk (az ún. liberális rendszerváltó elit) viselkedése az irányváltástól mit sem változott. Teljesen mindegy a számukra, hogy a KGST-ből az Európai Unióba tartunk; ha van még értékesíthető portfólió...

Így lettünk: *népköztársaságból - köztársaság*; majd *a köztársaságból Magyar Köztársaság Rt.* A nép nélkül elvégzett ‘rendszerváltás’, illetve minden magyar vagyon lopakodó privatizációja után...

Maradandó és múltó értékek

rekviem a magyar demokrata sajtóklubért

Kezemben a „**Sajtóklub 2001-2002.**” könyvkiadvány - a demokratikus ellenzék legbátrabb sajtó fóruma - a Kairosz Kiadó gondozásában, Lovas István filctollas dedikációjával. Másik kezemben a „**Visegrádi disputa, 2003. május 10., II.**” és a „**Szövetség**” e heti száma, amelyben Varga Gabriella tudósít az újabb radikális összejöveten (október 19.) elhangzott beszédekről és előadásokról. Engem is meghívtak előadást tartani; de aztán úgy döntöttem, hogy nem megyek el...

Rozgics Mária - olvasom - (aki jó néhány hónappal ezelőtt még a Demokratában az új kormányfő, Medgyessy Péter ‘agyagba dőngölésével’ foglalkozott, s később menesztették a laptól) a Magyar Világ főszerkesztője felszólította a Fideszt, hogy adja át a helyét hiteles embereknek! Lovas Pista pedig a zárszavában szó szerint ezeket mondta: „*A hülyeség(ünk) lehet átmeneti, de lehet kórosan permanens átok. A magyarok Istenére kérem önöket bizonyítsuk be végre, hogy hülyeségünk gyógyítható. De azonnal!*” A beszámoló végén a cikk írója ekként kesereg: „*Be-vallom, hogy zaklatottan távoztam a Makovecz Imre által tervezett csodálatos épületből. Gondolataim között egy kedves barátom megjegyzése visszhangzott. Ezt mondta nekem: ‘A magyar mindig is széthúzott. Ebből is látszik, hogy a mi oldalunk a magyar.’ Sovány vigasz.*” Jó, hogy nem mentem el. Mai írásomban hosszú utat fogunk bejárni. Az előző ‘végszó’ ehhez csupán csak - nyitány...

Lovas Pista a politikai jövődöléseimért időnként tréfásan ‘Cassandrának’ nevez; egyébként jól megvagyunk egymással - ő Bicskén, jómagam Vácott. Valamikor még egyidejűleg írtunk különböző cikkeket Bencsik Magyar Demokratájába, sőt, még Varga Dombi is. Az 1996. augusztus 8-iki számban - „**Orbán Viktor szupersztár**” című politikai elemzésemben - ‘megjósoltam’, hogy Orbán Viktor lesz a következő magyar miniszterelnök; mely merészségemért akkor még nagyjából mindenki ‘körülröhögött’. Leginkább a Demokrata szerkesztősége; maga Bencsik András és Seszták Ágnes, meg Csermely Péter - az egy ‘Dombi’ kivételével. Az írásomat afféle szimpla ‘vitaindítónak’ szánták-bélyegezték; azért, hogy rögvest megcáfolhassák. A következő heti lapszámban, augusztus 15-ikén jött is ‘a fekete leves’, vitriolos hangnemben, a főszerkesztő Bencsik András tollából. ‘Ellentétes állásfoglalású’ cikkének főcíme: „**A mesék királyfija**”, alcíme pedig: „**Adalékok a nemzeti hős fantomképéhez**”. A továbbiakban immár történelmi sorait idézem:

„Le kell számolni az ábrándokkal, az álmokkal s a vágyakkal. Elfogadva Czike László gondolatmenetét, azt javaslom, vegyük kicsit tárgyilagosabban szem-ügyre az ellenzék ‘utolsó’ lábán maradt jelöltjét, Orbán Viktort.

Maradva a szerző tízpontos tesztlapjánál, én Orbán Viktor esetében az alábbi értékeket találtam. Röviden közlöm a kérdéseket; akit érdekel, a múlt heti Demokratában ellenőrizheti. (1) Nemzeti stratégia: nincs (bár azt mondja Orbán, kellene hogy legyen). (2) Gazdaságpolitika: téves (Czike értékelése). (3) Karizma: lényegileg értékelhetetlen (a fogalom azt jelenti, az illetőben van-e isteni adomány, isteni képesség, amit szerintem kissé elhamarkodott dolog lenne előre odaítélni). (4) Küldetéstudat: értékelhetetlen (az intenzív sikervágy még nem küldetéstudat). (5) Nemzeti tudat: igen. (6) Nemzeti felelősség: igen. (7) Nyitott személyiség: igen. (8) Fiatal, erős: igen. (9) Hívő: nem jellemző (emlékezzünk a régi Orbán Viktorra: amikor a kormánypárti KDNP-ben akart valaki felszólalni, ő fél-hangosan így szellemeskedett: Imához!). (10) Látnoki képesség: nincs (lásd az 1994-es választási szövetségét az SZDSZ-szel). Ha a nyolcadik és kilencedik pontot, ami erősen vitatható, hogy perdöntő szempont legyen, figyelmen kívül hagyjuk, Orbán Viktor csupán 20 %-ban (két pontban) felel meg az 'ideális' miniszterelnök ismérveinek. Ez bizony csak elégséges, - és nem pedig kitűnő eredmény." Itt szakítsuk meg kicsinyég az idézet fonálát! Amikor annak idején Bencsik András eme idézett 'ellenvitairatát' kvázi-önhatalmúlag közzétette, már akkor is észrevettem, hogy: (1) Tíz pontom megnyirbálása abszolút önkényes, - míg az általam felvett 'miniszterelnöki kritériumok' cseppet sem voltak azok. (2) Érdekes, hogy Bencsik nem tekintette perdöntőnek, hogy Orbán hívő keresztény legyen; miközben ezt Antall egyik legfontosabb erényének tartották, - ma pedig a Demokrata és egész udvartartása Orbán 'vezető jótulajdonságainak' tekintik hívő kereszténységét, kereszténydemokráciáját, fiatalságát, karizmáját és erejét. (3) Bencsik egyébként nem (volt) túl erős matematikában; ugyanis az 5-6-7. pontokra igennel válaszolt, míg a feltételek számát 10-ről 8-ra csökkentette; - vagyis 3/8-ad a 'végeredmény', ami 37,5 %, szemben Bencsik önkényes és hibásan kiszámított 20 %-ával. Eképpen a Demokrata főszerkesztője diktatórikus és voluntarista volt. „De van ennél nagyobb baj is - írja folytatólag. Ha összevetjük Orbán Viktor szavait a tetteivel, az elégséges osztályzat is túl jónak látszik. Szóban a Fidesz elnöke markáns hazafi, aki elutasítja a neokommunizmust, a neobolsevizmust (mik lehetnek ezek?!), s aki határozottan megbélyegzi az SZDSZ-t, mint olyan formációt, amely az egész országot veszélyezteti. Tettekben más a helyzet! A Fidesz még 1994-ben választási szerződést kötött az SZDSZ-szel. (A nemzeti táborral való ezt megelőző kemény szembenállását tudjuk be az ifjúi hévnek, a politikai divathullámon való lovaglási váagnak, s az ellenzéki pozíciónak.) A választási szerződést nem a Fidesz, az SZDSZ bontotta fel, amikor koalícióra lépett az MSZP-vel. A Fidesz viszont hevesen erőltette az úgynevezett 'Polgári Szövetség' létrehozását, amely az MDF meghasadását, ennek következtében politikai pozícióvesztését eredményezte, és súlyos válságba sodorta a KDNP-t is. Orbán Viktor támogatta Mádl Ferenc céltalan s álszent köztársasági elnök-

jelöltségét, amelynek köszönhetően Göncz Árpád újraválasztása szalonképesé vált a nemzetközi politikában.”

Mondom; - nézegetem, olvasgatom a régi papírokat, meg az újakat is. A Bencsik már egyáltalán nem annyira plurális politikai felfogású, mint 7-8 évvel ezelőtt volt - mintha azóta egyszerűsödtek volna az elképzelései; igazodott az aktuálpolitikai valósághoz, a duális erőterhez, ami a háttérben sokkal bonyolultabb játszma. Az ő fokozódó gondolati valóságában - önnön eszmeisége virtuális előterében - már csak három szereplő létezik; pontosabban *Vele együtt négy: a gonosz baloldal; a jó, ámde érthetetlen okokból nem egységes és nem többségi jobboldal - mint a politikusok + holdudvarok -; aztán még ‘a nép’ és a ‘mesebeli királyfi’: Orbán Viktor.* Ez együtt három (bal, jobb, plebs) mellék-, plussz egy főszereplő. Az ifjú vezér, aki majd egymaga eldönti, merre guruljon az új idők kereke. Bencsik, aki mára eljutott *a gúnyosan emlegetett mesebeli királyfitól az imádott, ám a Gonosz által ideiglenesen letaszított, egyetlen lehetséges királyig* nem érti, miféle negatív varázslat (csalás!?) történhetett másfél évvel ezelőtt - *hiszen ‘megvolt a többség’, de hova lett?! Meg kell legyen újra, ha másképpen nem, hát egyetlen egységes tömbben, a Fidesz Polgári Szövetségben; amely immár saját részének tudhatja a kisgazdákat és a kereszténydemokratákat is.* Bencsik András - még két és fél évig tartó - szívszorító dilemmája, hogy ***vajon elég lesz-e az egység a többséghez is?!***

Álmai tovább szövődnek; mert álmodnunk kell, hogy megvalósítsuk a jobb jövőt!

A Demokratában addig is hétről-hétre fokozódik a hangulat, ami már másfél év óta tart. Már *‘csupán pillanatok választanak el bennünket’* az igazi nagy magyar forradalomtól, a kollektív népfelkeléstől az aljasok ellen; a zsarátnok ím’ fehéren izzik - rohamosan rohanunk előre népünk közös ‘jobbvégzete’ felé. Orbán Viktor kisvártatva megérkezik; hűség-bölcs tekintetével vagányul kacsint, s jobbajával csitítva mutatja: *„Majd akkor mozduljatok, ha jelzést adok!”* - s mi kis butuskák, azonnal értjük a gondolatát, a bölcs nyugalmát, és várunk, mire elérkezik az idő. És akkor Arthur király hű fegyvereseivel együtt előbújik földalatti búvóhelyéről, s huszárai élén végső csatába indul - vasmarkában az Excalibur...! Álmában felsír: csak az a fránya ‘Jobbik’ ne lenne, akik a formálódó jobboldali nemzeti egységet bontják most éppen meg, amikor már minden rendeződni látszott! Aminek első, baljós jele ***„a Sajtóklub”*** apránkénti szétesése volt. Először Járai Judit hagyta el *a nemzet bajnokait*, majd lassan elmaradozott Tökéczki László is. Majd elkezdett ingadozni Tóth Gy. László, aki mintha elvesztette volna Győző győzelmébe vetett erős hitét. Igaz, hogy jött az ‘inconnus’ Molnár Tamás; de ő hamar ‘pártot ütött’ - kiderült, hogy ‘merőben más eszméket vall’, belerúgott házi szentjeinkbe, aztán meg, miután a Sajtóklubból kitették őt, a Jobbik alelnöke lett. Sőt, a ragály terjedt tovább! Hisz’ a legfőbb oszlop még csak ezután dőlt ki; - Lovas István, ellenzéki sajtónk

‘fenegyereke’ is megtévedt, belecsúszott ‘a Jobbik’ nevű baljós tévhitbe, mert a már említett találkozón a következőket nyilatkoztatta ki: *„Míg hímezzük zászlainkat, szinte csak rituálékban és jelképekben éljük ki magunkat, sírunk, átkozódunk és cigarettafüstből képezünk tervkarikákat, ők röhögve adják el lábunk alól a szárazföldet és szigeteinket a Dunán, vagyis az anyaföldet, hogy plázát építsenek meg banképületeket. Míg Orbán Viktort hímezzük trikóinkra, ők rajtunk röhögve másolják le, adják és veszik azon adatainkat, amelyeket a világon mindenütt a legféltettebb információknak tekintenek. Mert tudják, - mindarra, amit tesznek s tenni fognak velünk, válaszuk legfeljebb a Himnusz szomorú eléneklése. Ők ezen csak röhögnek. Medgyessy gazember, mi pedig hülyék vagyunk.”*

Sokan azt gondolhatják - fáradt, izzadságtól gyöngyöző homlokukat ráncolva -, hogy a leírt történet a Magyarország nevű európai falu valós, szomorú története. Nem! Inkább csak politikai vagy történelmi fikció... History-fiction. A valóság az emberek szemében tükröződik, az igazság pedig a szívükben él.

Orbán Viktor trónfosztása

1996. február 29-ikén megjelent a Demokratában „Miniszterelnöki mozaikkép” című elemzésem. Igyekeztem meghatározni *a személyt - a személyiségjegyeket*, melyek birtokában 1998-tól ‘valaki’ Magyarország miniszterelnöke lehet.

„Az adósságcsapda-korszak (1981-től 2003.!) kormányai rendre mind ugyanazt csinálják: ‘kezelik’ az adósságállományt. A helyzet közben folyamatosan romlik: az életkörülmények már szinte mindenki számára elviselhetetlenek, mintha csak minden megújulási vágy és energiatartalék elveszett és elfogyott volna. Magyarországról pedig ellentételezés nélkül, parttalanul árad kifelé az értéktelenné vált magyar munka, az export-termékek özöne, a tőke, a kamatok, a pénz, természeti ritkaságok, az arany, a kulturális és szellemi értékek, az emberek, a szép lányok: egyszóval minden, ami él és mozog, ami mozdítható. Befelé pedig nem jön más, csak a rengeteg import bővli, a hamis százdollárosok, a népbútító és a családot tönkretévő liberális eszmék, az ostoba és primitív reklámok, a kulturális és műanyag szemét, környezetszennyező technológiák, a karvaly tőke, a McDonald’s, a NATO és az IFOR, a rave és a techno, a kábítószeres és a kábítás, a multilevel system, a blőd műhold-adások, az ukrán, az orosz, a ki tudja még milyen maffia. A valódi termelőtőke, a stratégiai befektetők nem jönnek, mert Magyarországon jelenleg csak a rabló tőkének, az egy pillanat alatti haszonszerzésnek van esélye és ‘értelme’. Nemsokára nem marad itt semmi más, csak a pusztta föld.”

Mára az anyaföldet is eladták - 7 év haladékkal...

„Ami 1988. és 1991. között Magyarországon lezajlott; - a lényegét tekintve egy csendes, vértelen **manipulált forradalom** volt (vö.: MSZMP MSZP-vé alakulása, spontán privatizáció, a köztársaság kikiáltása, MDF-SZDSZ-paktum, a taxisok blokádja, stb.), amelynek megvívásából ‘az elit’ szándékosan kifelejtette a néptömegeket, ‘nehogy bajt okozzanak’. Elég volt, ha szavaznak. Létre is jött a legmodernebb álcázott diktatúra: **a pénz és a média diktatúrája**. A bankok, a sajtó, valamint az általuk pénzelt és sztárolt elit-politikusok tobzódnak a hatalomban, a vagyonban és a pénzben, miközben a nép mindenből kirekesztve nyomorog. A restrikcio lényege, hogy a (kis)vállalkozók nem kapnak hitelt, így rövidesen már mindenki rabszolgává válik, aki nem a szűk körű elit tagja. Az átlagfogyasztás **a fizikai létminimumra** csökken, mint a rabszolgáké az ókori Rómában.”

Mindez ma fokozottan érvényes. Ha a létminimumon tengődők (a kisnyugdíjasok, a kistermelők, a minimálbérből élők és a kényszervállalkozók, a munkanélküliek és nagycsaládosok) létszámát összeadjuk: kiderül, hogy a fél ország egyik napról a másikra él, nyomorog vagy éhezik.

„Antall lélekben 15 millió magyar miniszterelnöke kívánt lenni, és ‘keresztény Magyarországot akart, mivel csak annak van jövője’ - politikai örökségét pedig állítólag Orbán Viktorra hagyta. Antall meghalt (...) - a politikai örökség viszont

elillant, mint a kámfor. (...) Mesterséges aggodalom-keltés, hangzatos blöffök, fontoskodó-riadt öntömjénezés, önfeledt paternalizálás helyett végre határozott koncepcióra - és azt megalkotó, megvalósító miniszterelnökre - lenne szükség, amely és aki segít az egész országnak mindenestül kikecmeregni az adósságcspadából, amely és aki egyszer s mindenkorra véget vet az 1980 óta folytatódó mélyrepülésnek és megmutatja a hihető utat egy valódi és tartós konjunktúra korszak felé.” (...) „Pártállásától függetlenül, milyen is legyen Magyarország következő, leendő új miniszterelnökének a személyisége? (...) Karizmatikus személyiségnek kell lennie, aki gondolatmenetével, példamutatásával, pozitív kisugárzásával magával képes ragadni a legszélesebb néptömegeket. Nem lesz könnyű a becsapott nép bizalmát (újra) elnyerni, visszaszerezni. (...) Ha az új miniszterelnök nem ilyen lesz, ne adj’ Isten túl későn érkezik, úgy még nehezebb időknél nézünk elébe, vagyis: térdre, imához. Jó lenne végre egy olyan csendes, ‘jó irányban manipulált’, eredményes össznépi forradalom, amelyet az egész nemzet magáénak érezhetne - előtte, alatta és utána, végkifejletében is. Jó lenne egy önálló (a népen kívül senkinek sem elkötelezett!), határozott, okos és erős miniszterelnök, akinek tiszta, egyenes a tekintete. Gőgös vagy sanda tekintetűek, kérjük - ne jelentkezzenek!”

1996. május 2-ikán a Demokratában napvilágot látott Varga Domokos György interjúja Orbán Viktorral, a Fidesz elnökével. A beszélgetés tartalmi elemzését elvégezve; egy újabb tanulmányt készítettem, amely „Orbán Viktor szupersztár” címmel 1996. augusztus 8-ikán jelent meg a Demokratában. Ebből idézek most:

„A Magyarország gazdasági életét befolyásoló stratégiai döntések tekintélyes része a határon kívülre került. A kiszolgáltatottságunk nagyobb a kíváncstosnál. Nem mindegy, van-e az országnak a haza iránt elkötelezett, az ország gondjait megértő, átérző tőkeerős vállalkozói rétege, amely mozog ugyan a világpiacon, de számára Magyarország nem csupán egy telephely, hanem a hazája. Nagyon lényeges, hogy a Magyarország sorsát meghatározó tulajdonosok között milyen számban vannak olyan gondolkodású tőkések, akik kötődnek országunkhoz. Egy nemzeti elkötelezettségű tulajdonos nem érzi úgy jól magát a saját országában, hogy neki jól megy, de az országnak egyre rosszabbul. Magyarországon nem az a demokrácia van kialakulóban, amit Nyugat-Európából ismerünk. A homlokzat ugyan demokratikus intézményrendszert mutat, ámde a homlokzat mögötti élet merőben különbözik a nyugat-európai demokráciák működésétől. Ma nagyon komoly kérdés, hogy egy maffia-gazdaság irányába mozdulunk-e el, vagy pedig egy nyugat-európai, a verseny áldásos hatásait is érvényesítő piaczgazdaság irányába. Egyre erősödik a félelmem, hogy a maffia-gazdaság felé. Magyarországon a polgári középréteg erőtlén, a mostani kormánypolitika pedig további gyengítését tűzte ki célul. A mai magyar politika nem a középréteg védelmét szolgálja a mindenkori nagytőke terjeszkedésével szemben, hanem a magyar politikát egyre erőteljesebben kebelezi be a nagytőke. Ha megnézzük, hogy

Magyarország a saját piacának védelme érdekében, a saját nemzeti gazdasági érdekeinek védelmében milyen lépéseket tesz, és összevetjük a nyugati államok lépéseivel, akkor Magyarország nemhogy nem nacionalista, hanem önmagát egyenesen kiszolgáltató ország képét mutatja. Egyetlen, az európai integrációval foglalkozó tanácskozáson sem történik más, mint hogy a résztvevők az uniós együttműködés keretén belül különböző retorikákkal, de saját nemzeti érdekeiket képviselik. A világgazdaságba kétféle módon lehet integrálódni. Az egyik, hogy megpróbáljuk megőrizni magunkból azt, ami bennünket utánozhatatlanná tesz, tehát nemzeti karaktert ad nekünk. Miközben elfogadjuk a gazdasági parancsot, hogy integrálódni és együttműködni kell, keressük annak az útját-módját, hogy közösségeinket, értékeinket, kultúránkat megőrizzük és gazdasági érdekeinket érvényesítsük. Aztán van egy másik megközelítés is, amely szerint ennek nincs jelentősége - integrálódni kell, aztán lesz, ami lesz. Ha a rendszerváltásunknak nem a politikai intézményi, hanem az emberi dimenzióját nézzük, akkor a mérleg rendkívül elkeserítő. Az igazi nagy baj tehát nem feltétlenül a makrogazdasági mutatókban ölt testet, hanem az emberi élet alacsony minőségében. Drámai módon romlanak a népegészségügyi és halálozási adataink, sőt, ezzel össze-függésben egyre súlyosbodik a népességfogyás régi problémája. Érdekes módon ennek megoldására a miniszterelnök úrnak még egy ötletre sem futotta. Ez a gazdaságpolitika egyre kiszolgáltatottabbá teszi a magyar nemzetgazdaságot a külvilágnak. Az olyan hagyományos közösségeket, mint a család - legyengíti, szétveri. Hajlok arra az állításra, hogy az SZDSZ és részben az MSZP bizonyos vezetőrétegének a fejében olyan társadalomkép él, amelyben a hagyományos közösségeknek nincs szerepük. Sőt, tehetetlenek jelentenek. Számukra egy modern társadalom a hagyományos közösségeitől megfosztott társadalmat is jelenti, és ezt kívánatosnak, vagy legalább elfogadhatónak tartják. Egy ilyen társadalmat könnyebb manipulálni, könnyebb uralni. Az ember felteheti a kérdést, vajon az SZDSZ-ben és az MSZP-ben ugyanolyan fontosnak tartják-e a hagyományos közösségeket - felekezeteket, családot, nemzetet -, mint amilyen fontos szerepet mi tulajdonítunk ezeknek egy jövőbeli Magyarország víziójában? Az a válasz következtethető ki, hogy nem. Az SZDSZ és az MSZP közötti gazdaságpolitikai vitákban nem társadalompolitikai kérdések játszanak szerepet, mint például a magyar családok jövője. Olyan veszélyeztetett közösségben, mint a magyarság, a gazdaságpolitikában érvényesíteni kellene a demográfiai megfontolásokat. A két kormányzó párt között ezzel szemben nem társadalompolitikai vagy ezzel összefüggő gazdaságpolitikai viták, hanem leginkább érdekcsoportok közötti pozícióharcok folynak. A mai kormány politikájának nincsen szellemi tartalma, következésképpen jövőképe sem. Nem egyszerűen hiányzik, de büszkének is arra, hogy nincs. A politika nem más, mint egy meghatározott közösség, ez esetben a magyarság érdekében és megbízásából végzett közzolgálat. Márpedig, hogy ez a nép honnan jön, hol tart és merre megy, fontos kérdések. Szerintem nem lenne szabad úgy kormányozni, hogy a kormányzók nem tudják megmondani, mi az a

szellemi tartalom, aminek jegyében kormányoznak, és mi az a jövő, amely felé irányítani szeretnék az ország hajóját.”

Orbán Viktor hét-és fél évvel ezelőtti szavai időtállóak. A kormány leváltására egyedül a Fidesz Polgári Szövetség képes vagy esélyes. Orbán nem mindenben tökéletes, azonban *az egyetlen lehetséges*. 1998 és 2002 között Orbán Viktor és a Fidesz volt kormányon; de távolról sem valósult meg minden, amit Magyarország népe tőlük elvárt volna. Ugyanakkor elvitathatatlan, hogy a Medgyessy-kormány most szemmel láthatóan egy még mélyebb gödörbe kormányozza az országot, mint tette Orbánék előtt Horn Gyula kormánya. Mind a gazdaságunk, mind a demokrácia zuhanórepülésben van. Könnyű lehet majd választásokat nyerni, de nehezebb lesz a gödör fenekéről kimászni...

Volt egy harmadik írásom is, amelyet ‘persze’ nem adtak ki, csak felhasználtak. A tanulmányt 1996. augusztus 18-ikán írtam, „*A Torgyánok fejedelme*” címmel: „*Nem véletlen, hogy nem a Fidesz választási győzelmét ‘jószoltam’ meg, hanem Orbán Viktor egyezményes miniszterelnök-jelöltségét. Orbán ma már kialakult, szilárd-homogén személyiség, progresszív politikai erő, - a Fidesz viszont hozzá képest fáziskésésben van, s ma még identitás-zavarokban is szenved. Elismerem, valóban furcsa politológiai jövendölés: egy egyezményes Orbán Viktor és a Kiszgazdapárt lehet együtt befutó - Torgyán József és a Fidesz viszont nem!*” Együtt futottak be 1998-ban; - mindenki, és egymás nagy meglepetésére. Azután a ciklus végére ‘felbomlott’ a koalíció, megmutatva, hogy a Fidesz és a Torgyán vezette Kiszgazdapárt egymással összeférhetetlen. Ma már nincs FKgP - a maradéka már a Fidesz része -, de újonnan alakult egy jobboldali politikai mozgalom, a Jobbik Magyarországért Párt, amelyik éppúgy *akként szeretne a Fidesz választási, majd koalíciós partnere lenni, hogy előbb még ‘megmértkezik’, vagyis ellentételezi magát vele szemben* - addig feszítve a jelképes húrt, ameddig csak lehet...

A Szövetség közéleti kétheti lap 2003. október 31-iki számában Varga Gabriella összefoglalja a visegrádi dispután (október 19.) elhangzott beszédeket, amelyek lényege, hogy: „*A jobboldali radikalizmus fékje a Fidesz.*” Rozgics Mária, a Magyar Világ főszerkesztője felszólította a Fideszt, hogy adja át a helyét hiteles embereknek! Szó szerint a következőket mondták: „*Orbán Viktor kezd olyanná válni, mint aki nem is tudja, hogy a hatalom visszaszerzésén túl vajon mit is akar még? Új csapat kell, feddhetetlen, támadhatatlan múltú, tiszta tekintetű.*” Majd Gyurkovics Tibor: „*Orbán Viktor nem jelentéktelen figurája a magyar politikai életnek. Ügyelni kell arra, hogy az ő vezető szerepe ne sérüljön a különböző csatározások folytán. A politikai mozgalmaknak arra kell irányulniuk, hogy Orbán Viktor olyan független politikai vezető szerepbe kerülhessen, kit a teljes jobboldal támogatni tud, anélkül, hogy ebben a langyos Fideszben felolvadna. Feltétlen szükségesnek gondolom a Kiszgazdapárt olyan szellemi újjáélesztését, amely a jobboldal mellett áll. (...) Olyan Fideszre van szükségünk, amely le-számol a saját, bizonyos belső*

ellentéteivel és liberális sűgóival, akik révén el-vesztette a választást. S szükség van a most szerveződő új erőre (ti. a Jobbikra), fiatalemberekre, az öregek hátsó udvarbeli nagy bölcs tanácsai mellett.” Vagyis hát: nincs új a Nap alatt! Tiszta tekintet, széleskörű jobboldali összefogás, háttér-bölcsek tanácsaival = győzelem! A megújuló (radikalizálódó) Fidesz - *ami teljesen valószínűtlen!* -, vagy radikális jobboldali egységfront; s az egyezményes miniszterelnök-jelölt Orbán lesz-lehet, amennyiben ő is úgy gondolja...

A Fidesz ‘megjavul’ - liberálisból átmegy radikálisba -, vagy a hátsóudvari bölcs öregek nagy tanácsai mellett megtörténik Orbán Viktor fidesztelenítése... Vagy a trónfosztása.

Orbán Viktor aggodalmai

„A magyar nyelv és az egészséges kultúra lesz csak képes megtartani és újra-egyesíteni a nemzetet az országhatárok nélküli világban - hangsúlyozta Orbán Viktor a Fidesz kulturális tagozatának szombati (2004. I. 17.) rendezvényén. A volt kormányfő arról is beszélt, hogy ma már oly’ magánbirodalmak léteznek, amelyek mindenhová elérnek és beleszólnak az életünkbe.” Orbán Viktornak ez a beszéde a január 19-iki Magyar Nemzetben jelent meg *„Orbán a bankár-kurzus veszélyeire figyelmeztet”* címmel.

A következőkben kiemelem és részletesebben kommentálom a beszédnek azokat a részleteit, amelyek rendkívül újszerűek, és külön értékelő elemzés hiányában el is sikkadnának. Orbán Viktor olyan veszélyekre figyelmezteti a társadalmat, sőt, az értelmiség legfogékonyabb képviselőit, amely veszélyekről eddig nem szólt a ‘fáma’ - említésük egyfajta ‘tabu’ volt! -, amelyről politikai vezetőink hallgattak.

„Nemcsak a pénzünk, hanem szavaink is hétről hétre egyre kevesebbet érnek. Sőt, manapság az sem ritka, ha kiderül, hogy nincs mögöttük semmi, vagy éppen hogy a valóság elkendőzésére, az emberek megtévesztésére, megzavarására használják őket.” Amióta újból a posztkommunista kormány regnál Magyarországon; kísérteties pontossággal ismét csak összeomlott minden pozitív várakozásunk, a gazdasági felemelkedésünkbe vetett reményünk. Jellemző, hogy a ‘szocialista’ kormány megint ‘szándékosan válságot idézett elő’, hogy azután legyen mit ‘kezelnie’. A reform-kommunisták lételeme ugyanis a válság-kezelés, amit a gazdaság lefojtásával, fiskális pazarlással és monetáris restrikciónal, pénz-kivonással ‘valósítanak’ meg. Az árakat, az adókat csillagos égig emelik, a hitel-felvételt tovább nehezítik, az inflációt felpörgetik, a vállalkozásokat tönkreteszik. A mintegy szántszándékkal megbetegített gazdaság teljesítménye leromlik; - ami elsősorban a külkereskedelmi mérleg, a fizetési mérleg valamint a forint-árfolyam hirtelen és drasztikus romlásában, az állam és a nemzetgazdaság fokozódó, gyors eladósodásában nyilvánul meg. Igen, a pénzünk is egyre kevesebbet ér, ami azt jelenti, hogy a cserearányaink romlanak, a magyar munka értéke devalválódik a világpiacra; - tehát nemhogy felzárkóznánk Európa legfejlettebb gazdaságaihoz, hanem gyorsuló mértékben lemaradunk azoktól. De a szavak is elveszítették egy-kori jelentésüket; - a kimondott és az írott szó is rohamosan értéktelenedik. Mert a szocialista frazeológia és retorika egyformán hazug - kizárólag az intézményes tehetségtelenség és tehetetlenség védelmét, apológiáját szolgálja. Az álszakértők tolvajnyelve megint csak ‘nadrágszíz-meghúzásra’ szólítja fel - a költségvetésen keresztül - az ország lakosságát; gyakorlatilag megtagadva elemi kötelességét, miszerint az államnak minden eszközzel polgárai jólétén kell munkálkodnia. Még mindig a ‘jóléti rendszerváltás’ továbbfolytatásáról papolnak, holott ennek

kódolt jelentése nyilvánvalóan a maradék vívmányok tökéletes felszámolása. Elégséges csak arra gondolnunk, hogy amennyiben a kórházak privatizációjával a lakosság egészségügyi ellátását is 'profit-alapokra' helyezik, azzal a megélhetés legutolsó szociális védőbástyáját is ledöntik. Bizony, Magyarországon a szónak már nincs jelentése, értéke, jelentősége! De ez a jelenség még inkább igaz abban az össze-függésben, hogy az igazat *ma sem szabad leírni, ma sem szabad propagálni*; - az írott és az elektronikus sajtó szemenszedett hazugságokat terjeszt, helyett, hogy bemutatná az ország kétségbeejtő valóságát. A valóság pedig az, hogy a helyzet egyre romlik. A megélhetési költségek észrevétlenül, a deklarált inflációnál jóval gyorsabban nőnek, az egyéni jövedelmek többsége nem éri el a létminimumot; az ország lakosságának legalább a fele *egyik napról a másikra* él, egyharmada pedig állandó nélkülözésben nyomorog, gyakorlatilag éheznek. Magyarország minimum a 3 millió koldus országa lett - újra. A munkanélküliség is vészes mértékben nő; az állam nem a munkahely-teremtést és a vállalkozás-élénkítést, továbbá a szociális-egészségügyi gondoskodást tekinti fő feladatának, hanem azt, hogy látszatra jól megfeleljen az Európai Unióba belépés és a Terrorizmusellenes Koalíció diktálta feltételeknek, ami a stréber magyar komprádor burzsoázia (az uralkodó pénzügyi-politikai elit) prominens érdeke.

„Attól tartunk, és attól őszintén tartunk, hogy a legyengített kultúra nem lesz elég erős, hogy a vállára vegye és átmentse a nemzetet utódainknak. És ha a kultúra nem tudja már átmenteni a nemzetet, akkor a nemzetek helyét teljes mértékben a magánbirodalmak, a magánállamok veszik át. Azok a magánbirodalmak és magánállamok, kedves Barátaim, amelyek a nemzetállamok mögött és között a bankvilágot uralják, és mint a polip csápjai mindenhová elérnek. Némelyikük termel, olajat forgalmaz vagy bankja, televíziója van, újságja, politikai pártjai vannak, de vannak olyanok is, amelyek már ennyire sem megfoghatóak. És mégis úgy szólnak bele az életünkbe, úgy irányítanak, hogy eközben semmilyen felelősséget sem vállalnak. Sem nép, sem táj, sem semmilyen élőlény iránt. És semmilyen közösséghez, csak a pénz, a haszon világához tartoznak.”

Orbán Viktor szavaiból világosan következik, hogy: (1) Az Európai Unióba való belépésünk után nemzeti identitásunk megőrzésének, kifejezésének már egyetlen eszköze marad(t) csak - a kultúra. (2) A kultúránk azonban - legyengített kultúra! (3) Ez a kultúra azonban (mivel nem elég erős) nem lesz képes, hogy megőrizze a nemzet integritását - hogy átmentse nemzetünket egy határok nélküli világba. (4) Ekkor a magyar nemzet (mint összetartó erő) helyét ***magánbirodalmak, magán-államok*** veszik át - vagyis a nemzet megszűnik, 'idejétnúlt kategóriává' silányul. (5) Így Magyarország politikai, pénzügyi s kulturális értelemben szabad prédává, 'senki földjévé'; - erős nemzetállamok közötti 'szabad zónává' és vadászterületté válik. (6) Márpedig a vadászok (vö.:

az olasz vadászok énekes-madár terítékével) csak 'levadásznak' - mindent, ami mozog, felelősség-vállalás nélkül. (7) Egykori hazánk a nemzetközi tőke, a profithajász vállalkozások kísérleti terepévé alakul.

Alapvető tévedésnek, sőt, *félrevezetésnek* tartom a Magyar Nemzetben megjelent címet - *Orbán a bankárkurzus veszélyeire figyelmeztet* -; annak ellenére is, hogy a fenti részben Orbán tényleg megemlíti a bankokat. „Azok a magánbirodalmak és magánállamok (...), amelyek a nemzetállamok mögött és között a bankvilágot uralják, és mint a polip csápjai, mindenhová elérnek. (...) De vannak olyanok is, amelyek már ennyire sem megfoghatóak.” A lap szerkesztője vagy jóhiszeműen félreértette Orbán mondanivalóját, vagy - 'el akarta terelni a figyelmet' a valódi mondanivalóról! Ugyebár mostanában 'jobboldali politikai szállóigévé' vált, hogy a Medgyessy-kormányral egyfajta 'bankárkurzus' valósult volna meg hazánkban. Ez egyrészt igaz megállapítás, másrészt nem teljesen; - de leginkább: félrevezető. Kétségtelen, hogy az országot egyrészt maradéktalanul 'a belföldi és a külföldi bankárok akarata, döntései, fiskális és monetáris profit-váramozásai' irányítják; - másrészt a vezető politikusaink - *Medgyessy Péter, László Csaba, Draskovics Tibor, stb.* - személy szerint is ugyanannak a bankár-klikknek a tagjai, akik már 1982 óta terelgetik Magyarországot a reformkommunizmusból a megállíthatatlan eladósodás nemzeti végromlásába. Tény az is, hogy ez a társaság kormányzatként a bankárok mohó, fősvény és kapzsi természete szerint viselkedik; Marx Károly után szabadon *pénzt szülő pénznek* tekintik vagyonát, működőtőkét, amelynek profitját egyrészt a nómenklátúra, másrészt a multinacionális tőke aratja le. Sőt, még az is igaz - közhely! -, hogy a Medgyessy-kormány duplán vette vissza a néptől mindazt, amit kormányra lépésekor felelőtlenül szétosztott; vagyis ebben a tekintetben is *a bankárok szűklátókörűségét idézi*, akik kamatos kamattal terhelik pénzkihelyezéseiket, mert képesek levágni az összes aranytojáshoz tojó tyúkot, mely képtelen azonnal maradéktalanul eleget tenni *a szupranacionális harács fünyíró elvű kamattörvényeinek*, illetve profit-követelményeinek. Ez tehát mind igaz; de Orbán Viktor egyáltalán nem *ezt az igaz közhelyet* helyezte mondanivalójának a fókuszába! Hanem azt a figyelem-felhívást, ami *a kiemelt (aláhúzott) kifejezések* lényegi tartalma. Rendezzük sorba ezeket! ***Orbán Viktor olyan szervezetekről - magánbirodalmakról és magánállamokból - beszél, amelyek a nemzetállamok mögött és között (és felett!) uralják a bankárvilágot, és mint a polip csápjai, mindenhová elérnek s vannak köztük olyanok, melyek konkrét tevékenységgel már nem is megfoghatóak! Orbán nem nemzetközi 'bankárkurzusról' szól, hanem háttéruralmi magánbirodalmakról, összefonódásokról (Co-Nexus?!), amelyek a nemzetek felett - mint eszközt - uralják, és ismeretlen céljaikra fel is használják a bankárvilágot.*** Nézzük meg, miként is ír ezekről a szervezetekről mintegy tíz évvel ezelőtt Vass Csaba, az ismert szociológus!

„Tűrhetetlen ellenségek mindazok (mármint a globalizáció számára), kik a diktált helyett a maguk alkotta világban; diktált kényszerazonosságok helyett a maguk alkotta azonossággal akarnak élni. (...) A globalizációs világhatalom urai fel-ismerték: a hatalmuk megtartása azon múlik, hogy az életünk szövetét alkotó valóságon és a szociális azonosságtudatunkon felül képesek lesznek-e a magán-azonosságunkat is meghatározni. Ehhez azonban le kell rombolniuk minden természetes közösséget - családot, baráti társaságokat, szomszédsági kötelékeket (és a nemzetet, sőt, a nemzeti azonosságtudatot!) -, amelyek az azonosságalkotás szabadságának biztosítékai, majdpedig ezeket az általuk diktált csoportokkal kell helyettesíteniük. (...) Itt már olyan hatalom létrejöttét kísérhetjük nyomon, amely nem az egynemű javak újraelosztását ragadja magához, hanem mélyebb szintre hatol, és ott erőszakkal alakítja át a maga (önző) érdekei szerint a folyamatokat. A globalokrácia felismerte: hatalmát csak akkor tarthatja meg, ha kiragadja a magánemberek hatalmából azt, hogy önmaguk értelmezhessék a mindennapjaik eseményeit. (...) Az értelmezési erőszak tisztára szimbolikus erőszak. A világ-televíziók, a világfilmek, a megareklámok - az értelmezési erőszak nem legitim hatalmi intézményei - mind-mind arra szolgálnak, hogy megkérdőjelezhetetlenül, sőt, szabadságunk mindenekfeletti bizonyítékaként azt a diktált valóságot építsék fel és építsék újjá, amely a szupranacionális globalokrácia belső harcai minden-kori állásának, vagy éppen a pillanatnyi szeszélyeinek felel meg. Manapság a globalizáció elborzasztó sajátosságaként szembe kell néznünk egy, még a test elpusztításánál is borzalmasabb fejleménnyel. A test elpusztítása (pl. a háború!) megsemmisítette, nullpontra taszította az egyes emberek létét. A globalizáció viszont - puha világháborús érintkezési módja, multikultúrája révén - még ezen a látszólag felülmúlhatatlanul nagy 'teljesítményen' is túltesz, és megváltoztatja azt, amit eddig kultúrának neveztünk: egész nemzeti társadalmak, és bennük számtalan ember létét **negatív emberi létbe fordítja**. (...) Ravaszul kifejlesztették még a pusztító rombolásnál is 'kifinomultabb' módszereket: a testet megőrizték, sőt, fel is táplálták, ám az egyes személy emberi azonosságát elpusztították. „De szörnyű sors várt arra, akit a zsuanszuánok megtartottak a maguk foglyának ..., sirit húztak az áldozat fejére ... levágtak egy jól megtermett tevét. Frissiben megnyúzták ..., a legsúlyosabb, legszívósabb részét, a nyakbőrt választották le róla. Darabokra vágták, és még gőzölgő állapotban ráfeszítették a fogoly le-borotvált fejére. Ez volt a siri. Ki ezen a procedúrán keresztülment, az vagy nem élte túl a kínzást, s meghalt, vagy egész életére elvesztette az emlékezetét - mankurt lett belőle ... A mankurt (többé már) nem tudta, ki ő, milyen törzsből-nemzetségből való, nem tudta a nevét, nem emlékezett gyerekkorára, apjára, anyjára - egyszóval nem ismerte fel magában az emberi lényt.” A globalizáció 'tökéletesítette' a sirit: a puha erőszak és az erőszakszervezetek révén fájdalom-mentesen, veszteségek nélkül, nagy tömegeken viszi véghez a 'mankurtosítást'. Mi több, olyan mankurtok lágy mechanizmusos tömeggyártására rendezkedett be, akiket nemcsak egyszer és

egyetlen irányban romboltak le, hanem - fordított görög utópiaként - tetszés szerinti számban, előre programozottan újra meg újra az emberi azonosság beszélő szerszámaivá lehet tenni. A globalizációt jellemző dekonstrukció (kontraszelekció, 'hasonmás-gyártó') kultúrának éppen ez, - az emberi azonosság nélküli, negatív létű masszának az irányított újraépítése a magva. (...) A globalizáció szupranacionális szerveződése (ezért) alá-és fölé-rendeltséget alakítottak ki a globalizációs szupranáció, illetve a modern polgári nemzet között: a szupranemzet íme anyanemzete fölé kerekedett."

De ezek után olvassuk tovább Orbán Viktort:

„Kedves Barátaim! A két világ, egyfelől a sorsára hagyott emberek, másfelől az összetartó közösségek harcában, a kettő közötti küzdelem csak ritkán zajlik a terepen és fegyverekkel. A vetélkedés a jövőért lelkekben, a szívekért folyik; ezért nekünk is lélekben kell elsősorban megerősödnünk. Ortega azt írja: „Az embernek minden pillanatban ki kell választania a maga létformáját, vagyis kényszerből szabad. A választás szabadsága pedig az, hogy az ember úgy érzi, bensőségesen felszólítják arra, hogy épp a legjobbat válassza.” Vagyis kedves Barátaim, ha mi magyarok nem választunk magunknak létformát, akkor majd más (a szupranáció!) választ nekünk. Ezért nekünk mindannyiunknak, akik a magyar kultúráért felelősséget érzünk, és tudunk is érte tenni valamit, ugyanaz a feladatunk. Mutassuk meg, hogy a magyarokban is van akarat, erő és szándék a választásra! Mutassuk meg, hogy van a magyar kultúrában annyi erő, annyi ki nem apasztott, el nem herdált tartalék, amely képes visszaadni a szó értékét. Mutassuk (most) meg, hogy megtisztítható az a tó, amelynek vizét a rátelepített ipar folyamatosan szennyezi, és amelyben néha mi magunk is úgy kóválygunk, mint a hasvízkóros halak! Mutassuk meg, hogy egy egészséges kultúra képes lesz egy országhatárok nélküli világban is megtartani és újra-egyesíteni a magyarságot! És végül, kedves Barátaim, mutassuk meg, hogy csak az összefogásnak, az egymásért (s a nemzetért!) érzett felelősségtudatnak, a közös munkának van jövője. Csak annak a létformának van élhető jövője, amelynek kereteit maga a nemzet szabja meg. (...) Lándzsát törünk az európai színtéren is a szabad nemzetekből álló kereszténydemokrata jövő mellett.”

Orbán Viktor tehát szétfeszítette a korábban 'mesterségesen', kívülről ráerőltetett korlátait, és végleg kilépett a liberális mókuserékből. Isten adja, még idejében!

Keresztények és demokraták

Barátom a minap a kezembe nyomta a „Szövetség” című kéthetilap szeptember 19-iki számát, amelyben (forrás: Magyar Szemle) a 2-3. oldalon szerepel **Orbán Viktor**: „*Az európai kereszténydemokrácia értékeiről*” szóló elmélkedése.

Tekintve, hogy a szerző az 1998-2002. közötti politikai ciklusban Magyarország miniszterelnöke volt, valamint arra, hogy amennyiben a Jóisten valamifajta csoda folytán mégiscsak megmentene mindannyiunkat attól, hogy egész generációnk, a hátralévő életét is, kommunista diktatúra után *posztkommunista demokráciában* legyen kénytelen leélni - akkor újból Orbán Viktor lehet-lesz a miniszterelnök; csak nagy tisztelettel, maximális beleérzéssel igyekszem kritizálni a mondandóját. Ismétlem: sem a múlttal, sem a valószínű jövővel nem célolok szembehelyezkedni.

Maximum az ‘amatőr pszichológus’ címre pályázhatnék; ugyanakkor pontosan érzem, hogy Orbán Viktor személyiségében - hiszen észrevétlenül már középkorú férfivá érett! - súlyos konfliktusba került egymással *a földi és az égi karrier*, és ez a konfliktus lassanként megoldódik, közeledik a végső belső csata megvívásának pillanata. Orbán Viktor - következtetem ki a jelen írásából - kezdi átlátni, belátni, hogy *a földi és égi karriert* nem lehet együtt, azonos/teljes sikerrel abszolválni!

A földi karrier mozgásterét alkalmasint *a többségi demokrácia*; - az égi karrier jel-záloga pedig *a földi kereszténység*, s az igazak biztosan kisebbséget jelentenek a hitetlen, sőt istentagadó többséggel szemben, vagyis hát: „*Sokan vannak a meg-hívottak, de kevesen a választottak.*” Még a látszólag keresztények között is.

A mindennapos politikai közbeszédben nagyon elharapózott (political correct) *az egymás, a szembenálló politikai ellenfelek gyakran ellentétes ‘értékeinek’ hang-súlyos felemlegetése, méltatása* - valamiféle rosszul értelmezett toleranciából és empátiából fakadólag. Ez a káros divat már-már annyira uralkodó, hogy az Isten és a Sátán ‘követői’ kölcsönös udvariassággal vagy álszent képmutatással, sűrű hajbókolással hódolnak ‘egymás értékei’ előtt, mintha a jó és a rossz, a remélt és a reménytelen, az örök és a kérészéletű *egymás szükségszerű és egyenrangú ki-egészítői, ‘partnerei’* lennének. Mintha *az ég és a föld ellentéte* közmegegyezés útján áthidalható lenne, s az üdvözülés kizárólag technikai felszereltség, egyfajta jó erős ‘égi lajtorja’ beszerzésének és megmászásának kérdését képezné csak.

A cím ‘*európai kereszténydemokrácia értékeiről*’ szól. Fejtsük ki a címet szavak részletességével! Az ‘európai’ jelző nyilván csak a helymeghatározást szolgálja, hiszen a mai világunkban *a kereszténydemokrácia* kizárólagosan európai politikai ‘találmány’ - másutt sehol a világon nem létezik. Van ahol a

kereszténység rész-aránya elenyésző (Kína), van ahol a demokrácia pusztá utópia (Afrika), - s most nem kívánom részletesen kifejteni abbéli nézetemet, hogy ma tulajdonképpen az egész világon mindez csak elvont teoretizálás, közbeszéd és közmegállapodások tárgya, mert demokráciának nevezzük azt a rendszert, mely helyett nincsen más... A kereszténydemokrácia tehát specifikusan európai képződmény. Mint tudjuk: a demokrácia egy konvencionális társadalmi berendezkedés, melynek az a lényege, hogy látszólag - közmegegyezés szerint - 'a többség akarata' érvényesül; ámde a valóságban azon elenyésző kisebbségé, akik *a pénzt és a hatalmat* bitorolják. A szóhasználatom nem véletlen. 'Bitorolják', írtam, - mert a 'birtoklás' legitimitást, jogos tulajdonlást takar. Azonban *a mai liberális világban* (amely valójában egy országban sem keresztény, s nem is demokrata) képtelenül szélsőséges a vagyon-megoszlás: a Föld népességének 20 %-a birtokolja a megszerezhető javak 86 %-át, míg a túlnyomó többséget megjelenítő 80 %-nak csak a javak 14 %-a jut. Aki valóban keresztény, jól tudja: a Föld javainak, jószágainak használata, élvezete *Krisztus tanításai szerint* minden embert egyformán megillet; - ami tehát szerte a világban jelenleg megvalósul, az Krisztus tanításaival, a római pápák szociális enciklikáival, vagyis *a keresztény világnézettel* gyökeresen ellentétes. A világ-elit tehát nem birtokolja, hanem csak bitorolja az anyagi javakat. Kimondhatjuk, hogy aki a világban mára kialakult *pénzügyi, vagyoni status quo-t* elfogadja, sőt, síkra is száll ennek létjogosultságáért, fenntarthatóságáért - az nem keresztény elveket vall; vagy ami még rosszabb: megvezetett, megtévedt, képmutató ember. Bizony nem lehet egyszerre hódolni Istennek és a Mammonnak, - 'könnyebben jut a tevé át a tű fokán, mint gazdag ember a Mennysországba'. De hiába találta fel Európa '*a kereszténydemokráciát*'; - nem egyéb az itt sem írott, soha meg nem valósított malasztnál! A szóösszetétel önmagában hordja súlyos belső ellentmondását. Ha ugyanis ***a demokrácia a földi többség földi uralma a földi kisebbség felett***, úgy nem érthető, miként kerülhetnének ebbe a többségbe *a keresztények*, akik híven Krisztus ígéjéhez, semmilyen földi uralomban, uralkodásban való részvételre nem vágyanak. Az is nyilvánvaló, hogy amennyiben ***a kereszténység eleve kisebbséget képez***; - sohasem válhat többségi-uralkodó földi erővé, még akkor sem, ha annak elérését egyébként áhítaná. A kereszténydemokrácia kifejezés tehát nyakatekert, mondvacsinált, önellentmondásos szóösszetétel, - akár mint 'egy politikai erőről', akár mint utópisztikus társadalmi berendezkedésről beszélünk róla. Ami pedig '*a kereszténydemokrácia értékeit*' illeti; nos, ez már többszörös önellentmondás, sőt, fogalomzavar. Nekünk, keresztényeknek nem szabad beleesnünk a hitetlen ellenfél direkt számunkra ázott vermeibe, számunkra állított csapdáiba; sőt, sem harc-modorát, sem retorikáját, sem konkrét szóhasználatait nem szabad elfogadnunk vagy átvennünk, - mert ha igen, azt jelenti, hogy elfogadjuk küzdőtérnek az álság, a hamisság s a hazugság korcsolya-jégpályáját, ahol menthetetlenül elcsúszunk. A kereszténység *nekünk keresztényeknek legfőképpen*, de az egész emberiségnek is ***az egyetlen létező***

valóság, és nem valamiféle ‘parciális érték’. Kereszténynek lenni nem ‘érték’, hanem a Krisztusban hívő ember szent kötelessége. Nincsenek különféle, egyenrangú *értékek és igazságok* - Isten a létező legfőbb értékmérő; az egyetlen abszolút igazság pedig: Krisztus. Aki ebből ‘akár szemernyi is’ enged, - az csak látszólag keresztény, s mint ilyen az istentagadók malmára hajtja a vizet.

Orbán Viktor legfőbb dilemmája, amit írásában legalábbis szavakban megpróbál megoldani, hogy *amíg az Európai Unióban formálisan a kereszténydemokrata pártok képeznek többséget, addig a tényleges hatalom és a döntések joga mégis csak ‘a liberálisok és a szociáldemokraták’ kezében van*, akik nem engedik - nem fogják engedni -, hogy a kibővülő szövetség közös alkotmányába bekerüljön Isten, illetve a keresztény eszmeiség prioritása.

Kezdetben arról kesereg, hogy: „*A mi alkotmányunk még mindig 1949-ből való s mégha sokat változott is azóta (?), mindnyájan tudjuk, hogy Magyarországon ez az időpont nem a polgári demokratikus rendszer kezdete volt.*” Ez igaz; ám nagyobb baj, hogy igazából 1990., a ‘rendszer váltás’ sem. Antall József hírhedt mondása: „*Tetszettek volna forradalmat csinálni!*”, - ma már megfordítható, s ha még élne, neki címezve így szólhatna: „*Tetszett volna nem kiegyezni a reform-kommunistákkal!*” Ugyanis 1990. óta csak nekik volt a szabaddemokratákkal együtt 72 %-os, közel háromnegyedes többségük, amivel egy új alkotmányt tető alá lehetett volna hozni - de nekik (ki tudja, miért?) megfelelt a régi is. Mármint ha Antall nem egyezik meg a nómenklatúrával - nem lett volna miniszterelnök, de a rendszerváltás valóban megtörténhetett volna, s ma igazi alkotmányunk lehetne.

„*Miért alakult így, hogy sem a rendszerváltoztatás politikusai, sem az egyesülő Európa építőmesterei nem szorgalmazták ezt az újrakezdést? Erre a kérdésre ezidáig igazi választ még nem ismerhettünk meg.*” - veti fel Orbán. Pedig még a ‘rendszer váltás’ szó ‘nyelvi-tartalmi átalakítása is’ az ő nevéhez fűződik! A túl egyértelmű, 180 fokos fordulatot jelentő ‘váltás’ tag ‘*változássá*’ alakult, majd a 2001. februári, derűlátástól csöpögő, a Pesti Vigadóban elmondott országértékelő beszédjében Orbán Viktor már *rendszer váltóztatásról* beszélt, ami elszólás, vagy nyílt kiállítás: „*Bátor politikai vállalkozók tudatosan megváltóztatták a jövőt.*”; -

1990-ben „*Véget ért a múlt, és elkezdődött a jövő.*”, a polgári fejlődés. Az elit legfőképpen a társadalmi tulajdon privatizációját szorgalmazta a saját maga és a külföld (a multinacionalisták) javára, a maradéktalan újrakezdés helyett. Orbán a rendszerváltoztatás és az egyesülő Európa építőmestereit kárhoztatja, és ebben tökéletesen egyetértünk: *nem demokrácia az, amit építőmesterek celebrálnak*; - márpedig demokrácia (és nemzeti vagyon, nemzeti polgárság) nélkül nincs újra-kezdés!

Orbán Viktor idézi, miként definiálta magát 1997-ben a lengyel nép, az ország új alkotmányának preambulumban: „*Mindazok, akik hisznek Istenben, az igazság, a jóság és a szépség forrásában, mind pedig azok, akik nem osztják ezt*

a hitet, de tisztelik eme általános értékeket, melyeket más forrásból származtatnak (...) - Isten, vagy pedig saját lelkiismeretük előtti felelősségre hivatkozva megalkotják Lengyelország alkotmányát.” Édes jó Istenem! Orbán örülne, ha ilyen (kezdetű) alkotmányunk lehetne - legalább. Brrr! Mekkora megalkuvás pedig ez egy olyan néptől, amelyik ma is sokkal keresztényebb, sokkal katolikusabb, mint a magyar! A preambulum szövege leegyszerűsítve azt jelenti, hogy az istenhívők praktikus kényszerűségből szépen kiegyeznek az istentagadókkal. Könyörgöm! Ha egyszer **minden érték ősforrása a teremő Isten**, akkor hogyan lehet ‘a más forrásokat’ - nincsenek ilyenek! - tisztelő nihilistákkal fifti-fifti alapon megegyezni? Aki szerint nincsen lélek (csak tudat, melyet a pénz határoz meg!), annak nincs lelkiismerete sem; hogyan lehet hát *a semmi felelősségét egyenrangúnak venni a mindenével?! „Aki közéleti emberként vállalja, vagy akár csak elfogadja (!!?) ‘a keresztény’ jelzőt, azt (...) szinte azonnal ‘klerikálisnak’, ‘nacionalistának’, ‘populistának’ és inkább gyakrabban, mint ritkábban ‘antiszemitának’ fogják bélyegezni.”*

Kérdezem: nem lehet megoldani, hogy egyszer már végre *a betegeket gyógyítsuk; az egészségesek helyett?! Ki szúrta ezt el 1990-ben, - a nép, vagy a ‘bátor’ elit?! Ezután Robert Schuman, egykori francia külügyminisztert idézi: „A demokrácia vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz.”* Érdekes, hogy néhai Antall József majd’ ugyanezt mondta: **„Keresztény Magyarországot akartam, mert másnak nincs jövője.”**, - ám Orbán mégsem őt idézi. Mindkét megállapítással egyetérthetünk, - a történések azóta Schumant és Antallt egyaránt fényesen igazolták: a demokrácia *nem lett keresztény*; így - nincs is. Vagy: keresztény Magyarország nem lett, - így nincs is jövőnk. Vigasztalásul: *a nem keresztény Európának - sem lesz hosszú...* Igazi szép kiállítás Orbán Viktor részéről a következő idézet: **„A keresztények azt is tudják: nincs többféle igazság. Ez utóbbi állítás (...) a relativisták tévedése. A keresztények tudják, hogy az Igazság létezik, és hogy Egy (nem értem, miért is nem mondja ki: KRISZTUS!) igazság létezik, és hogy ez az igazság lesz előbb vagy utóbb egész életünk mércéje. A keresztények tudják: az Igazság kérdésen felül áll, függetlenül attól, hogy támogatja-e a többség, vagy sem.”** Tökéletes igazolása ez annak, amit írásom elején (én is) elmondtam.

„Európa ma olyan világ, ahol demokratikus politika uralkodik. (...) Vagyis a demokratikus politika arról szól, hogy többséget teremtünk azon törekvések mögé, amelyeket képviselünk.” Nem, kedves Viktor - *ezerszer is: NEM!* Amiről ez a mondat szól, az a politikai elit, ‘a bátor vállalkozók, akik megváltoztatták a jövőt’ (persze a koncra éhes Nyugattal a hátuk mögött)! A kiválasztottakról, akik oly’ szerencsében részesültek, hogy saját ‘törekvéseiket’ képviselhették. S az a legszomorúbb, hogy a Fidesz Polgári Szövetség, 1 éve, *fennállása legsúlyosabb választási vereségével a háta mögött* is ugyanezt az elit-politizálást erőlteti csak: megpróbál többséget teremteni törekvései mögé, amelyeket képvisel. Azonban *e törekvések nem egyeznek meg maradéktalanul a magyar nemzet érdekeivel*; - épp ezért **nem a többség megteremtésén kéne fáradozni.**

elit-törekvések mögé, hanem a nagy többség érdekeit kellene bátran felvállalni és képviselni: azon nyomban létrejönne a hõn áhított többség is! Majd 'megoldja' a dilemmáját:

„... mert lehet mindkettõre egyszerre törekedni, az Igazságra is és a Többségre is. (...) Ámde: „Igazság vagy Többség, ha az élet így hozza számunkra? (...) az Igazság bír nagyobb fontossággal. Természetesen jöhetnek olyan idõk, amikor az Igazság nem élvezi a többség támogatását (...), ezt az elmúlt 13 évben sokan megtapasztalhatták Magyarországon. Mégis, nem elégedhetünk meg azzal, nem nyugodhatunk bele abba a helyzetbe, hogy az értékeink és hitünk nem meghatározó tényezõ az adott közéleti pillanatban. (...) Meggyõzõdésem szerint és az európai kereszténydemokrata gondolkodás szerint az a felelõsségünk, hogy az Igazság érdekében a Többségért a lehetõ legtöbbet tegyük. (...) Saját Igazságunk követése elvezethet bennünket a Többség megszerzéséhez (is). (...) Számos érvet tudnék felsorakoztatni, hogy miért nincs szükség - túl a nemzeti alkotmányokon - egy összeurópai alkotmányra. (...) Ha már viszont európai alkotmány mégis lesz; - meggyõzõdésünk szerint abban a kontinens értékeinek is tükrõzõdniük kell, azon belül is elsõ helyen a kereszténységnek.”

Úgy legyen!

A mesebeli királyfi legendája

Kedves olvasóim lehet, hogy meglepődnek, amiért *most újabb* titkok még újabb hámrétegeit igyekszem lehántani. Az igazságunk nagyon mélyen van. Megírom, mi történt, *s mi történik*; - a tények értelmezését pedig némi alapképzettséggel és fantáziával mindenki/bárki könnyen megtanulhatja. Ez mindannyiunk társadalmi-politikai térlátásának lényege! Nem kell hozzá más, csupán egy *rózsaszíntelenítő háromdimenziós (3D) szemüveg*, amin át nézve a világunk éppen olyan, amilyen valójában. Hajlamosak vagyunk arra, hogy elhiggyük, *s elhitessük magunkkal*: a történetek véletlenszerűek, az emberek alapvetően jók. Ez az a gyermeki ártatlanság, ami a Gonosz működésének elemi létfeltétele. Kőkeményen állítom, hogy a világ, amelyben az események láncolata céltudatos tendenciává fajul; - melyben a történetek véletlenszerűségét felváltja az irányított történelem megvalósult rémálma: *kegyetlenül rossz világ!* A hatalom kézivezérlését nem Isten, hanem egészen másvalaki agyalta ki. A koncentrált, egypólusú rend belső önfejlődése *a paranoid skizofrénia*.

Ahhoz, hogy jól megértsük, mit is jelent politikai értelemben *a duplafenekű blöff* fogalma; - az első, valódi történet előtt, vegyünk egy egyszerű példát! Tegyük fel, hogy valakinek oly nagyon rejtőzködni kell, hogy sohasem derülhet ki, kicsoda valójában, milyen eszköztárral és céllal, ki(k)nek is dolgozik - szerzi, hozza, viszi a híreket, hajtja végre a parancsnak megfelelő akcióit! Azt hihetnénk: pont ilyen *a tipikus kettős ügynök* - aki mindkét ellenségének egyforma lelkesedéssel dolgozik a remélt fizetésemelésért! -, ám mégsem így van.

Az részben *egy másik* történet, részben pedig egy elavult szisztéma.

A mai tipikus titkos ügynök tudatosan adja a jól értesültet, egész személyiségével a szuper-fontosság látszatát kelti, *szabadkőművesnek sejteti magát*, ugyanakkor élesen elhatárolódik tőlük, s a hátuk mögött minden rosszat azok nyakába varr...

Ismertem egy ilyen - ma már halott - férfit, aki sokáig igazán a barátomnak tűnt. Sok esetben azonban a valóság mindezek ötvözete, vagy éppen a fordítottja.

Írásomat, pontosabban annak a vezérfonalát leginkább az elmondandó második, a hosszabb történet ihlette - de azért ez az első sem egészen felesleges.

Több éve már, hogy *újdonsült barátom* (sokáig annak hittem!) találkára invitált, a saját lakására, hol azelőtt még sohasem jártam. Spontán találkára, ahogy nevezte. Eleinte zavartan tett-vett otthonában (csak mi ketten voltunk), vizsgálta a saját tárgyait, kiment és visszajött a balkonról, nézegette a falakat, ki-be csukdosta az erkélyajtót, jobbra-balra figyelt az épp lakók nélküli szomszédlakások irányában, hosszasan fülelt minden neszre; s egyáltalában a teljes zavartság állapotát öltötte, vagy legalábbis annak a látszatát keltette... Nagy türelemmel kivártam, amíg a személyisége stabilizálódott, hiszen a vendége voltam.

Újdonsült barátom (akkor még annak látszott!) két gyors tömondattal nyitott: „(1) *Nem vagyok zsidó, bár tudom, annak látszom.* (2) *Nem vagyok titkos ügynök, bár éveken át próbáltak beszervezni.*” Nyilván jóelőre meg akarta nyugtatni saját háborgó lelkiismeretét, csak ezért tett úgy, mintha engem akarna „megnyugtatni”. Hallgattam, és azon gondolkoztam, hogy miért köti az orromra az idézett, általam nem kívánt posztulátumokat. Futólag felmerült bennem: mi lenne, hogyha én, vele ellentétben esetleg tényleg egy *kriptokommunista, zsidó-bérenc, szabadkőműves, vagy kettősügynök* (lásd pl.: Kötött Kéve, 1998. február), netán még *orientalista kisgazda* is lennék (ennek akkor még ugyan nem volt semmilyen aktualitása!), de nem adtam hangot színes látomásaimnak. A vendéglátóm láthatólag nem tartott semmilyen *‘szubjektív kontraindikációtól’*; - így rendkívül bizalmas közlésekkel halmozott el. *Kettő null* - gondoltam magamban.

Orbán Viktorról beszélgettünk, nem sokkal az 1998-as választások után. Tudta, hogy előre megjósoltam Orbán Viktor miniszterelnökségét, és azt is, hogy Orbán maradéktalan híve vagyok, ámbátor nagyon aggódom érte. Emellett annak is a tudatában volt, hogy a „rajongásom” nem kritikátlan, és nem is korlátlan/ felhőtlen, mint pl. *Tóth Gy. László* publicistáé, aki egyenesen zseninek, Európa legtehetségesebb politikusának nevezte az ifjú miniszterelnököt, éppen akkoriban, a Demokratának adott interjújában. Elmesélte, hogy értelmiségi társasági körökben tartja magát *a legenda*, miszerint Orbán Viktor (aki az Ikrek jegyében született) horoszkópja felemás, baljós jövőt ígér. A jóslat szerint Orbánt a dörzsölt tanácsadói beviszik majd a sűrűbe; - olyan mélyre, ahonnan elvileg már nincs visszaút. Elhitetik majd vele, hogy alapvetően minden rendben, sínen halad az ország; amit Orbán készséggel elfogad, hiszen nem természete az örökös háborúzás. Egyébként is az egész Fidesz-company fixa ideája, hogy elég is csupán szorgalmasan dolgozni (plusz szellemes, szívhezszóló beszédekkel mondani!), és önmagától megteremtődik a polgári jólét, a demokrácia. Ártatlan gyermekiségét és tisztaságát használják ki, hogy félrevezessék - a saját önző érdekükben. Amikor Orbán Viktor rádöbben, hogy rászedték; - *kilép a Skót Rendből* (ahol már 1998-ban a 30. garádicson állt!), és visszatér magyar népi gyökereihez: valódi forradalmárrá, népvezérré válik. Végül beteljesül a szokásos magyar tragédia..., - a legenda. Az ifjú herceg és a vadkan véletlen találkozása.

Az akkori alkalmi vendéglátóm nem a barátom, soha nem is volt az. Ellenzékinek hirdette magát, de ebből nem lett semmi: 1998 és 2002 között is a kényszer-szülte koalíció egyik legellenszenvesebb figurája, haszonélvezője volt. Amolyan szürke eminenciás, aki sötét, karikás gülüszemekkel ül(t) kis gazdája jobb-és baloldalán. A tekintete üres, a szája hallgatag. Amíg a mézes bödön kitart - a legenda is a téli álmát alussza. Mire kiürült; az aranygyűrűs orientalista

is tovalibbent a rózsaszín ködben. Téli éjszakákon a bokrok között néha újra felizzanak a hiúz szemei...

A másik történet igazából cselekménytelen, inkább csak amolyan eszmefuttatás. Látszólag semmilyen összefüggésben nincs az eddigiekkel, de tán mégis. Mélyen megmaradt az emlékezetemben *egy másik, ám igazinak látszó barátom* 1996-os mondása is: „*Te öregem, Orbán Viktor a szellemes beszédeit nem önmaga írja, előre gyártják neki azokat a beszédírói, a konkrét alkalomhoz illően!*” Tévedett volna?! Nem vagyok hivatásos pszichológus; sőt, még csak asztrológus sem! De azért *elég sok mindent* tudok már, amiből különféle következtetések adódnak. Pl.:

Az Ikrek jegyében születettek: jószándékú, naív, gyerekes, nem túl kitartó, hiszékeny, játékos természetű, jó humorú, vidám, nem túl komoly, szeretetre méltó emberek, akik nagyon nehezen és rosszul tűrik a stresszhelyzeteket, de különösen a folyamatos (pl.: politikai) küzdelmek pszichikai megterheléseit, amiből (vagy ami elől) rendszerint az önfeledt játékba menekülnek.

Mármost lehetséges, hogy Orbán Viktor miniszterelnök a 2000. februári országértékelő beszédjét nem maga írta; - de egészen biztos, hogy legalábbis részben beledolgozott! Tőle származik ugyanis: ***a 3 : 3 : 4-es futball-taktikai szisztéma.*** Aki valaha is foglalkozott a futballcsapatok lehetséges felállási rendszereivel, az jól ismeri: ***a 4 : 2 : 4, a 3 : 2 : 5, a 4 : 4 : 2, továbbá az ún. „WM” felállási szisztémákat,*** amelyek a 11 (kapus + 10) fős csapat térbeli alaphelyzetét rögzítik, az éppen alkalmazott játék-taktika „koreográfiáját” fejezik ki, attól függően, hogy a csapat otthon játszik vagy idegenben - támadó vagy védekező alapállást valósít-e meg éppen. Orbán Viktor „játékos miniszterelnök” lévén; - atavisztikusan, íme beleszótta ország-stratégiájába kedvenc játéka, a futball alapelemeit, annak szám-misztikáját; s mivel *otthon játszik, a 3 : 3 : 4-es, támadó felfogás* mellett döntött.

A 3 gyermek: a család, a bázis, a hátország, a védelem.

A 3 szoba: a térfél, a középpálya, a család (a csapat) élettere.

A 4 kerék: a góllövő csatárok, az egészpályás letámadás jelképe.

Más szóval: biztonságos jövő, békés gyarapodás és folyamatos siker.

A tisztalelkű ikrek felhőtlen álmai.

Ez a játérendszer mindaddig életképes, ameddig félpályás edzés, „egykapuzás” folyik - ellenfél nélkül minden problémamentes. Azonban a második félidőben az ellenfél is kijön a pályára; sőt, sűrű csontzene kíséretében kiderül, hogy az ellen-fél *csupa ellenségből* tevődik össze! Volt ávósok és karhatalmisták újra meg újra, a legérzékenyebb testrészén, a térdén rúgják meg az ifjú középcsatárt, hogy több gólt már ne szerezhessen.

És kiderül a legrosszabb is: *a csapatnak még mindig nincsen (őrző-védő) kapusa!*

A kapus a *pénzkereső családfő szimbóluma*, azé, akinek feladata lenne a labdák összeszedése és előre lendítése, a családtagok (a csapat) játékba hozása, a játéklehetőségek folyamatos megteremtése, a középpályások és a csatárok támadásba küldése - *s a szükséges pénz megkeresése* a család életének biztosításához. Kellő munkalehetőségek hiányában - kapus, labda, pénzkeresők és pénz nélkül! - nem születnek gyermekek, nem épülnek szobák, nincs játéktér, nincs játék és nincsen élet sem. Sőt, benzin nélkül az autó sem megy, hiába van ki a 4 kereke...

Most egy kicsit polgár-pukkasztó leszek. A leírtak olvastán *dejá vu* érzésem támadt. Még 1997 márciusában írtam egy kiadatlan cikket „*Ott, kinn - arra van az igazság*” (The truth is out there; a címet az X-aktákból csentem) címmel, - a Fidesz február 15-iki ‘antipopulista’ gazdaságpolitikai konferenciájáról. Röviden ebből idézek most. Furcsa, hogy a történelem időnként mennyire ismétli magát!

„Sosem fogom elfelejteni! Úgy 1978. táján barátommal részt vettem Győrben egy nemzetközi közlekedéstudományi konferencián. Az egyik híres-nevezetes, idős NDK-s tudós előadásában átlagosan 3-4 percenként fordult elő a "mátrix"-szak-kifejezés, amit a magyar postai szaktolmács következetesen, mindig: "matricá"-nak fordított. Eleinte csak sandán-lopva tekintgettünk oldalvást egymásra, - majd gátlástalan-gurgulázó, fuldokló nevetésben törtünk ki. Kiszera méra, bávatag, - mi több: tohuva bohu. Mindenki értetlenül, megrovólag nézett ránk, pedig a "király" volt meztelen, nem mi. Az előadás-sorozat befejezése után a társalgóban "svéd asztal" várta a tudományos erőfeszítésektől kiehézt hallgatóságot. A svéd asztal akkoriban egyfajta egyszerű, magyaros vendéglátást jelentett: sült csirkecombot friss salátalevélen. A közlekedési tudományok valamennyi hű szolgája, a tudósok apraja-nagyja, mint a véres konkra a ragadozó vadak, úgy vetették rá magukat a csirkecombokra, miközben szabályszerűen majdhogynem fellökték és eltaposták egymást. Barátommal meg sem kíséreltük, hogy megközelítsük a pankrációba és az eszeveszett kétkezi zabálásba feledkezett tömeg közepén a rohamosan fogyó csirkecomb-halmot. Abbahagyhatatlan, hisztérikus kacagás vett erőt rajtunk. Mert kétszer annyi "tudós" volt a teremben, mint salátás csirke-porció. Eszkimó - főka.

Túl korán érkeztem a Gellért Szállóba. Így azután volt alkalmam néhány tisztelet-kört tenni a nemsokára kezdődő konferencia termében, és annak a környékén. Az oszlopok mögött két pincér jött felém nagy sietve. Az egyik álmélkodva-dühödten mutatott az emelvény mögött kifeszített selymen díszelő óriás-betűs "reklám-szlogen"-re: **"A polgári Magyarországért!"** - **"Ezt a baromságot!"** - kiáltotta. A pincér *szó szerint* ezt mondta a társának, aki élénken helyeselt! Gyanítom, hogy egyikük sem volt *sem kommunista, sem*

szélsőjobboldali; - csak az egyszerű nép átlagos fiainak megnyilvánulása volt ez. Nem tudták, hogy a reklám történelmi!

"A történelmi 'igazság' gyakran változhat (*kommunizmus-reformkommunizmus-liberalizmus-kapitalizmus*) - a beavatottak köre viszont mindig ugyanaz." Így aposztrofálta bevezető beszédében Orbán Viktor az összenőtt szocialista-liberális monetáris-restrikciós gondolkodás gazdaságpolitikai lényegét. Hálás közönsége (pl.: Pusztai Erzsébet és Barsiné Pataki Etelka) harsányan kacagott...

A Fidesz alkalmi borszakértője, Varga Mihály gazdasági kabinetfőnök nem akart elmaradni szellemességben főnöke mögött. Nem kívánt elmélyedni az **egyensúly kontra növekedés**, illetve, hogy **csökken-e az államadósság, vagy csupán szét-osztották?** piszlicsaré kérdéskörökben; - ezek szakértő elemzését meghagyta az utána szólóknak. Ellenben új vizekre evezett: *"Némi fejtörést okozott számomra, hogyan is lehetne a kormány gazdaságpolitikáját röviden jellemezni. Néhány nappal ezelőtt egy borászati szaklap került a kezembe, ahol egy borversenyről szóló beszámolót olvastam. Az utolsó helyezett bor jellemzése így hangzott: **Füledt illatú bor, amitől hosszabb szellőztetés után is csak nehezen szabadul. Hízalgő típus. Óriási meglepetéseket nem tartogat. Mély, vörös színű, amely elnyomja a többi árnyalatot. Az illatnál viszont durvább az íz: egy kissé öreg hordóra is gyanakodhatnánk, kóstolva az italt. Nincs igazán egyben a bor, így aztán kissé egysíkú. Az első szippantásra megnyerő - még a méz is felsejlik -, ám utána hamar eluralkodik az alkohol. A Fidesz erre a másnaposságra kínál gyógyszert, amitől a polgárok feje már két év óta fáj. Ez a kormány hasonló a középkori orvoshoz, aki mindenre ugyanazt javasolja: eret vágni!"***

Varga Mihály a vitanapon egy másik, még meglepőbb, spontán megnyilatkozást is tett. Már nagyban zajlott a későbbi, rögtönzött gazdaságpolitikai "kerekasztal-konferencia", amikor - *a hangjában utánozhatatlanul atavisztikus reszketéssel* - váratlanul felkiáltott: **"Jujj, - egyébként itt van a teremben Bauer Tamás is!"** (Ma - némi időbeli 'liftezések' után - 2004. január 30-ikát írunk. Elaludtunk?!)

Aztán **svéd-asztal**. Hozott anyagból zsíros-szalámis, kolbászos és tojásos-sajtos szendvicsek *friss saláta-levélen*. Kétpofára táplálkozik, és vedeli a colát minden tudós gazdaságpolitikus, politikus és politológus. Lesz itt pirkadat, nem is sokára. Amióta kijöttem a konferencia-teremből, lényegesen jobban érzem magam. Ide-kint a társalgóban, a karzaton valahogy sokkal jobb a levegő. Itt kinn valahogyan *minden egészen más*. Szendvicsek között reménytelibb az élet. Azután hirtelen felocsúdom filozófikus kábulatomból, majd fellelegezve azonnal meglátom a félig nyitott, utcára nyíló ajtót is. **Ott kinn, arra van az igazság."**

Mondom, ma 2004-et írunk; - és nem csupán a történések, hanem a szövegek is mintha vadonatfrissek lennének. Le sem kell porolni őket! Hérakleitosz

valamikor kinyilatkozattatta: „*Kétszer nem léphetsz ugyanabba a folyóba!*” - Dehogynem!

Nemcsak hogy újból beleléptünk, de valamit visz az áradat - minket. Hol is lehet, milyen messze az a tenger, amelybe - velünk együtt - majd belefolyik? Lesz-e dús part, ahol mi magyarok újra kiköthetünk? Polgári Magyarország, sejt, merre vagy?

Sajnos szómágiával és szemfényvesztéssel állunk szemben, amelyet Zelnik József igencsak frappánsan fogalmazott meg a „TESTAMEN, Leonardo evangéliuma” című, nemrég megjelent könyvében. „*Nem szeretnék úgy járni, mint a polgárok a politikával. Úgy vélve, hogy legyőzték az előző hatalmi szerkezetet, nem veszik észre, hogy a metafizika ördöge már rohan is velük ugyanabba az irányba. Például a Polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.*” Prófétai sorok ím' ezek! Ha ugyanis egy futbalcsapat zömmel 'nem saját nevelésű' játékosokból, hanem csak 'idegen-légiósokból' áll - igencsak groteszk 'a csapatszellemük' mögött bármiféle eredeti, pláne ősi kollektív önazonosságot keresni és feltételezni...

A polgár hite

Zelnik József írja a 'TESTAMEN', Leonardo evangéliuma című, 2003-ban megjelent könyvében: **„A polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.”** Próbáljuk megfejtetni, hogy az egyes kulcsszavak mit is jelentenek ebben a kicsit rejtett értelmű, de már 'távolról is' igen bölcsnek tűnő mondatban! Segítségünk a Magyar Értelmező Kéziszótár.

(1) Polgár

„A tőkésosztály tagja” (természetesen politikai értelemben).

(2) Polgári

„A (tőkés) polgárság érdekeit szolgáló” (például: forradalom, vagy hatalom).

Zelnik mondata a 'polgár' szót főnévként használja, sőt - noha kisbetűvel írja - jó okkal feltételezhetjük, hogy **valamelyik, nem jelentéktelen közéleti személyről lehet szó**, olyasvalakiről, aki a polgári 'tőkésosztály' tagja, vagy ha nem, úgy legalább is a 'tőkés' polgárság érdekeit szolgálja. (A 'tőkés' meghatározás itt azt jelenti, hogy magánszemély, aki oly jelentős működőtőke-tulajdonnal, vagyonnal, portfólióval rendelkezik, amely biztosítja a mindenkori kormánytól, a politikától független életvitelét, önálló egzisztenciáját.) Tekintve, hogy az ominózus mondat jelentése szerint **a tárgyi 'Polgár' hatalma a tét**; olyasvalakire tippelhetünk, aki beosztásánál fogva nemkevés veszténivalóval, potenciális pozícióval rendelkezik, olyannal, amely országos viszonylatban komoly hatalmat testesít meg. A Polgár tehát olyasvalaki kell legyen, akinek érdekében áll, hogy kozmetikázza nézeteit; - esetleg, ha a stratégiai érdekei úgy kívánják, rózsaszínre is festesse a róla alkotott képet. A Polgár esetleg az a személy, aki a nép számára **az első polgár** szerepét tölti be, mivel **„a polgári Magyarország megteremtését”** tűzte ki legfőbb céljául.

(3) Hitetlen

„Kétkedő természetű, nehezen meggyőzhető (pl. 'a hitetlen Tamás'), Istenben nem hívő, nem igazhitű, megbízhatatlan; hűtlen, hitszegő ember.” Nos, eléggé nyilvánvaló, hogy Zelnik József itt vallásos értelmében alkalmazza a 'hitetlen' jelzőt, vagyis ez **a mi hitetlen emberünk** egyszerűen nem hisz, vagyis nincs hite.

(4) Ateista

„Az ateizmust valló, azt hirdető személy, aki a természetfölötti erők, Isten létét tagadja, esetleg vallásellenes mozgalom (?) vezetője.” E jelző - ha lehet - még erősebben hangsúlyozza, amit lényegében már az előző is kimondott, hogy ti. **ez a mi vezető emberünk nemcsak hogy nem hívte Istennek, de kifejezetten**

istentagadó személyiség, aki nem egyszerűen csak nem hisz a világ egyetlen természetfeletti urának, Istennek a létezésében, hanem ***meg is tagadja Isten szolgálatát, ellene is szegül***, ami lényegesen súlyosabb bűn, mert nem tudatlanságból, hanem az Isten elutasításából táplálkozik, ami pedig az ördöggel cimborálás vétkét valószínűsíti. Ez az ember tehát semmiképpen nem felel meg például ***a szakrális uralkodóról*** alkotott ideálképünknek, hiszen a hatalma nem eredhet Istentől, akit elutasít és meg is tagad. Akkor hát ki ez az ember, és kitől származik az említett hatalma?

(5) Hatalom

„A kormányzásnak és az igazságszolgáltatásnak a lehetősége, a joga, illetve a gyakorlása. Politikai értelemben: övé a hatalom. Lehetőség, hogy valaki valamely közösségben, tevékenységben érvényesítheti, valakire rákényszerítheti az akaratát. Hatalmában áll valami, hatalmába kerít valakit. Közösség gazdasági, katonai és szellemi erőinek összessége. Egy, a kormányzást gyakorló, irányító személy, vagy szervezet. Valamilyen megszemélyesített erő.”

A modern hatalom kettős természetű: *pénzhatalom + szakrális hatalom*; utóbbi már egyáltalán nem a szó klasszikus értelmében. Azt kell mondanunk, hogy alapvetően a gazdagság, a pénz a hivatalos hatalom fő szponzora, de a háttérben meghúzódik egy szellemi agytröszt, mely nem feltétlenül vagyonos és nem is hagyományosan beavatott, ám valamilyen rejtélyes oknál fogva úgy tesz/tehet, mintha csak transzcendens erők kiválasztottjaként, kizárólagos birtokosa lenne ***a hatalom*** okkult, sötét titkainak. A hangsúly amúgy azon van, hogy ***a hatalom a mások feletti rendelkezés joga, és az arra alkalmas személy azt csak legitim kiválasztás útján nyerheti el***. Ez a kiválasztás ‘boldogabb időkben’ Isten privilégiuma volt, és az általa kiválasztott uralkodót nevezték szakrális királynak. Ma már nincsenek valódi beavatottak. Az ég kapcsolata a földdel - legalábbis az uralkodás szintjén - megszakadt, a rituális-megszemélyesített erőt ***a királycsinálók*** képviselik (bitorolják), akik úgy tesznek, mintha beavatottak lennének, holott hamis ceremóniát celebrálnak. A kiválasztott férfiút persze beavatják a ‘nagy titokba’ - hogy nincs semmilyen igazi titok! -, és kikiáltják demokratikusan megválasztott (legitim) vezérnek. A király tudja, hogy meztelen, de erről senki nem beszél, így válik a csellel orozott tekintély valódivá. A beavatás ténye tehát a hazugságban való cinkosság átruházása és felvállalása.

(6) Hit

„Olyasvalamiről való meggyőződés, amit nem tudunk igazolni. Meggyőződés valamely természetfölötti lény létezéséről. Istenben való hit. A jövőbe vetett hit. Valamilyen vallás tételeinek rendszere. Eskü(vés) = hitet tesz valami mellett. Szavahihetőség, személyes hitel.” Az igaz, valós hit az egy, mindenható Istenhez kötődik, aki három személy (Szentháromság), illetve ahhoz, hogy Jézus Krisztus az abszolút igazság. Az anyagi dolgokhoz, vagy más teremtet

lényekhez kötődő hit egyrészt értelmetlen, másrészt minden alapot és reális célt nélkülöz. Múlандó a világ, a földi élet - a jövőbe vetett hit csakis az öröklétre, az üdvözült állapotra vonatkozhat, melyet Isten kinyilatkoztatott törvényeinek, igazságának (Szentírás, evangéliumok, tízparancsolat) megismerése és betartása révén érhetünk csak el.

A keresztény egyistenhit olyan meggyőződés, melyet a transzcendens halhatatlan lelkünk igazol. E meggyőződésre mindenkinek önnön erejéből kell eljutnia, - más hitének lemásolása, utánzása, mímélése (mimikri), látszólagos elfogadása, illetve pl. a keresztény szokások (szertartások) gépies majmolása nagyobb bűn, mint az említett hitetlenség. Krisztus nem haladó hagyomány, hanem „*az út, az igazság és az élet*”.

(7) Vallás

„A tény, hogy valamit (meg)vallanak. Erkölcsi elvek megvallása. A társadalmi tudatnak természetfölötti erők és lények létezésébe vetett hiten alapuló formája vagy ilyen hittel kapcsolatos megnyilvánulások, tanítások és szertartások rend-szere. Keresztény vallás. Vallásfelekezethez tartozás. Vallástan. Tanúságtétel.”

A vallás tehát a társadalom potenciális, szunnyadó erőtartaléka is egyben, - olyan ‘vésztartalék’, amelyre bízvást számíthat a háttérhatalomnak az a tudatosan meg-személyesített, évtizedek szelekciójával és kinevelő, kiválasztó technikájával fel is épített ereje, aki hatalma megszerzéséhez és főleg megőrzéséhez transzcendens erőket is igénybe próbál (kénytelen) venni, amelyekben egyébként önmaga nem is hisz. Ez a (tömeg)effektus megvilágítható például egy *Forma 1-es autóversenyzői* hasonlattal. Nelson Piquet, Ayrton Senna és Alain Prost versenyzése idején még olyan ún. ‘turbómotorokat’ használtak, melyek váratlan előzési manőverek végrehajtására is képesek voltak. Amikor a versenyző utolérte az előtte haladó autót, és ‘plusztolóerőt’ akart igénybe venni: egyszerűen megnyomta a ‘turbó-gombot’, miáltal a turbó-feltöltő hirtelen nagymennyiségű gyúelegyet porlasztott a motorba, s a plusz-lóerők révén hipp-hopp már meg is valósult az egyébként ‘macerásabb’ előzés (használatát már úgy 6-8 éve be is tiltották, s a versenyeken atmoszférikus motorokat használnak). Vagyis most lefordítva a hasonlatot: ***Zelnik József idézett mondata nem kevesebbet állít, mint hogy a Polgár ‘benyomta a turbó-gombot’ (illegitim lelki tömegszuggesztiós eszközt használt hatalma megszerzése, meg-őrzése, majd visszaszerzése érdekében), vagyis szakrális királyként viselkedik, holott - hogy mást ne mondjunk - nem is a Duna jégén választották meg.*** Más szóval kifejezve nem beavatott királyként folyamatosan okkult erőket mozgósít a hatalomért, vagyis: ***„hitre és vallásra szólít fel”, miközben a valóságban (maga-magán kívül másban) nem hisz, és nem is vallásos, mert „hitetlen és ateista”!***

A Szövetség című (akkor még kétheti lap) újság 2003. szeptember 19-i számában Orbán Viktor „Az európai kereszténydemokrácia értékeiről” elmélkedik. Idézi, -

miként is definiálta önmagát 1997-ben a lengyel nép, az ország új alkotmányának preambulumban: „*Mindazok, akik hisznek Istenben, az igazság, a jószág és a szépség forrásában, mind pedig azok, akik nem osztják ezt a hitet, de tisztelik eme általános értékeket, melyeket más forrásból származtatnak (...) - Isten, vagy a saját lelkiismeretük előtti felelősségre hivatkozva megalkotják Lengyelország alkotmányát.*” Édes jó Istenem! Orbán örülne, ha ilyen (kezdetű) alkotmányunk lehetne - legalább. Brrr! Mekkora megalkuvás pedig ez egy olyan néptől, amelyik ma is sokkal keresztényebb, sokkal katolikusabb, mint a magyar! A preambulumban szövege leegyszerűsítve azt jelenti, hogy az istenhívők praktikus kényszerűségből szépen kiegyeznek az istentagadókkal. Könyörgöm! Ha egyszer ***minden érték ős-forrása a teremtető Isten***, úgy hogyan lehet ‘a más forrásokat’ - nincsenek ilyenek! - tisztelő nihilistákkal megegyezni? Aki szerint nincsen lélek (csak tudat, melyet a pénz, ‘a lé’ határoz meg!), annak nincs lelkiismerete; - hogyan lehet hát *a semmi felelősségét egyenrangúnak venni a mindenével?! „Aki közéleti emberként fel- vállalja, vagy akár csak elfogadja (!?) ‘a keresztény’ jelzőt, azt már (...) szinte azonnal ‘klerikálisnak’, ‘nacionalistának’, ‘populistának’ és gyakrabban, mint ritkábban ‘antiszemitának’ fogják bélyegezni.*” Ezután Robert Schuman, egy-kori francia külügyminisztert idézi: „*A demokrácia vagy keresztény lesz, vagy nem is lesz.*” Érdekes, néhai Antall József majd’ ugyanezt mondta: „***Keresztény Magyarországot akartam, mert másnak nincs jövője.***”, - ám Orbán mégsem őt idézi. (Mindkét megállapítással egyetérthetünk, - a történések azóta Schumant és Antallt egyaránt fényesen igazolták: a demokrácia nem lett keresztény; így - nincs is. Vagy: keresztény Magyarország nem lett, - így nincs is jövőnk. Vigasztalásul: *a nem keresztény Európának sem lesz hosszú.*) Orbán Viktor: „***A keresztények azt is tudják: nincs többféle igazság. Ez utóbbi állítás a relativisták tévedése. A keresztények tudják, hogy az Igazság létezik, és hogy Egy (nem értem, miért is nem mondja ki: KRISZTUS! - Cz. L.) igazság létezik, és hogy ez az igazság lesz előbb vagy utóbb az egész életünk mércéje. A keresztények tudják: az Igazság kérdésen felül áll, függetlenül attól, hogy támogatja-e a többség, vagy sem. (...)***

Számos érvet tudnék felsorakoztatni, hogy miért nincs szükség - túl a nemzeti alkotmányokon - egy összeurópai alkotmányra. (...) Ha már viszont európai alkotmány mégis lesz; - meggyőződésünk szerint abban a kontinens értékeinek is tükröződniük kell, azon belül is első helyen a kereszténységnek.”

Mint ma már tudjuk, - az Európai Alkotmány végleges szövege megszületett (bár még minden egyes tagország parlamentjének jóvá is kell hagynia azt), de végül is *nem tartalmazza a keresztény gyökerekre vonatkozó kitételeket*, tehát mégis a közös szocialista-liberális álláspont érvényesült a néppárti akarattal szemben.

Márpedig ha így van, úgy az Európai Unió ‘többségében’ nem keresztény, vagy legalább is nem képviseli/vállalja kereszténységét a többség eléréséhez kellő hatékonysággal.

Orbán Viktor a következőket mondta a KDNP ’60.’ születésnapján: „... *Azért is szükséges a kereszténydemokrata értékek megjelenítése, mert a tapasztalatok azt mutatják, hogy a tudás szeretet és alázat nélkül veszélyes és káros is lehet. Ma, amikor azon vitatkoznak az Európai Unióban, hogy megjelenjen-e Isten s a kereszténység az európai alkotmányban, különösen aktuális erről beszélni. Néhány évtizede, a II. világháború után még világos volt Európában, hogy egy új világ építése azt igényli, hogy alapjai mélyebben, céljai pedig magasabban legyenek, mint amit az ember maga meg tud alkotni. Ma pedig ott tartunk, 13 évvel a berlini fal leomlása után, hogy Európának ebben a szegletében annak a politikusnak, aki felvállalja a keresztény jelzőt, nem lesz könnyű élete, mert hamar megkapja a klerikális, nacionalista, populista, sőt antiszemita bélyeget is. A gyűlöletkeltés nagymesterei, akik most vendégmunkásként állomásoznak hazánkban (ez a célzás vajon Ron Werberre, vagy már Rosnerre és Silbersternre, mint külső tanácsadókra vonatkozhat?), kifejezetten a keresztényekkel szembeni ellenérzést próbálják szítani Magyarországon.*”

Ámde Orbán Viktornak ez a Szövetség (immáron havi lap) című újságban (2004. június 4.) napvilágot látott beszéde nemcsak a keresztény(demokrata) értékekről, nemcsak az Európai Unió alkotmányáról szól, hanem *a Fidesz Polgári Szövetség alapítóleveléből is idéz*, mint oly dokumentumból, amely „ideológiák és izmusok helyett programok és jövőképek elvi alapjául” szolgál. „Szövetségünk erkölcsi alapját az esendő emberi természetből fakadó felismerések és belátások adják. Valljuk, hogy létezik erkölcsi rend, amely az emberi akarat felett áll. Valljuk, hogy az igazság megismerhető, és a közéleti cselekvés kiindulópontjává tehető. Valljuk, hogy az ember mindenk előtt lélek, érzés, gondolat; - az emberi élet nem merül ki a fogyasztásban, vagyis a mégoly vonzó vágyak minél gyorsabb kielégítésében. Valljuk, hogy noha mindannyian gyarló és hibákat vétő lények vagyunk, megvan a képességünk a javulásra és az erkölcsi tökéletesedésre.

Valljuk, hogy az emberellenes XX. századi események (pont fordítva: az ember elbizonytalanodása, hitehagyása és istentelensége okozta az „eseményeket”! - Cz. L.) erkölcsi elbizonytalanodáshoz vezető évtizedei után múlhatatlanul szükség van a lelki, szellemi megújulásra. Valljuk, hogy az ember felelősséggel tartozik önmaga, családja és nemzete boldogulásáért; hogy aki nem tesz meg mindent önmagáért, a családjáért, a hazájáért, az nem fogja becsülni azt sem, amit a családjától és a hazájától kap. Hisszük, hogy az erőfeszítéseink végső célja és értelme a boldog emberi élet. A történelmi bölcsesség és a szomorú tapasztalás azt bizonyítja, hogy senkit nem lehet boldogságra kényszeríteni, mert az előbb-utóbb zsarnoksághoz vezet. Ezért

csak arra vállalkozhatunk, hogy az emberek boldogulásának előfeltételeit megteremtsük.”

Szép, magvas felismerések és megfontolások ezek, méltók *egy polgári szövetség politikai* megalapozásához. Oly emberek szövetségéhez, akik megbíznak egymás és önmaguk erejében, szerencsájében és ‘boldogulásában’, s az összefogásban...

De az alapítólevélből sajnos éppen úgy hiányzik valaki, mint a kibővült Európai Unió frissen összetákolt új alkotmányából. Hiányzik a reá való hivatkozás, s a hit megvallása Őbenne. Hiányzik belőle Jézus Krisztus, az abszolút igazság, hiszen nélküle nincsen boldogulás, nincsen kereszténység, kereszténydemokrácia; nincs keresztény kultúra sem, és nélküle bármilyen szövetség csak *hitetlen polgárok alkalmi tömörülése*...

Hogyan higgyünk a Polgár *hitre és vallásra felszólításának*, ha maga nem jár elől a tanúságtételben? Hogy fogadjuk el hitelesnek, ha *a Polgári Szövetsége hitetlen és ateista*? Milyen joggal kér szakrális hűséget, ha önmaga csak színleg beavatott?

Mert a Krisztusban való hit nélkül a legszebb beszéd is csupán üres fecsegés.

Kiáltvány a soronkívüli választásokért

A politika nem lehet *az úri huncutság* dolga. Legalábbis reménykedjünk benne, hogy nem az! Az államférfi felelőssége nem merül ki abban, hogy a 'demokrácia írott és íratlan játékszabályait' kvázi szigorúan betartva - ami ugyebár nem több egyfajta konvencionális mimikrinél! -, *munkaköri leírása szerint* vezeti a rábízott magas hivatalt, ami többnyire előre rögzített napirendből, protokollból, iratok és újságok tanulmányozásából, szignálásából, találkozókból s ebédekből, titkárok és titkárnök tevékenységének az operatív irányításából áll. Nem merülhet ki abban - mint többféle 'területvédő', és e tekintetben 'statikus' labdajátékban is! -, hogy átpasszoljuk a labdát az ellenfél térfelére, s várjuk, hogy mihez kezd vele. A játék társadalmi méreteken *csak dinamikus* lehet, máskülönben semmi értelme nincs; a közélet megmerevedése hosszabb távon kontraszelekcióhoz és degenerációhoz vezet. Magyarán: ***a labdát a vonatkozó jogszabályok és demokratikus előírások keretei között az ellenféltől el is lehet venni; pontosabban ki lehet használni ezt a hirtelen támadt politikai-hatalmi legitimációs űrt arra, hogy az istenadta nép végre annak adja a hatalom országalmáját, aki valóban képes Magyarország kormányzására.*** Az államférfi történelmi felelőssége (képessége) a mérlegelés és a megfelelő döntés. A cselekedetei és a döntései feletti értékítéletet nem a szupra-nacionális tőke, nem is a nemzetközi multimédia vagy az angolszász legitimációjú lovagrendek elismerése, de még kevésbé a színpalak mögötti belpolitikai hatalmi leosztás vagy a legfrissebb titkos paktumok betartása adja, jelenti - hanem a jövő, amelynek egyetlen valós záloga az isteni gondviselés igazságosságába vetett hit...

Az államférfi tetteinek igazi mércéje tehát *nem valamiféle (bármiféle) emberi ki- és megegyezés*, hanem ***a megelőlegezett (előre felmérhető) transzcendens isten-ítélet***, amely nem kerülhető meg. Isten ugyan egy ideig látszólag eltűrheti a Sátán regnálását, uralmának kiterjedéyesedését; - aztán egyszer csak váratlanul fordul a trend, történik valami, ami nyílt állásfoglalásra készíti az addigi langyos állóvíz közszereplőit, és ***a jövő a továbbiakban attól függően alakul át, hogy a felelős döntőnkök a keresztút melyik ágán vezetik tovább a döntésükre bízott országot.*** Isten megadja a lehetőséget az államférfinak, hogy legitim döntésével új pályára állíthassa a rábízott közösség (nemzet) életét, vagyis helyretolja az idő kizökkenet kerekét. A legitimitás kulcsa - mint mondtam - nem embernél, Istennél van. Épp ez az a mozzanat, amely *Krisztus evangéliumi példabeszéde alapján* elválasztja a tiszta búzát a konkolytól. A szakrális államférfi döntéseit tehát *az égi legitimitás ismerete és elfogadása, vagyis az égi akarat teljesítésének a vágya* vezérli. Az államférfi, aki nem ismeri fel az istenadta lehetőséget, és (csak) emberi mértéknek akar megfelelni - alkalmatlan

a pozíciója betöltésére. Még rosszabb, ha felismeri a keresztutat, de mégis úgy megy tovább egyenesen, mintha mi sem történt volna.

Az igazi államférfi arról ismerszik fel, hogy azonnal meglátja az aktív cselekvés lehetőségét, kényszerét; - és **ha kell, saját érdekében feláldozza, feladja 'saját érdekét'**. Mit jelent ez? Azt, hogy igazán nehéz, kemény döntések esetén szembe kerül egymással az égi és a földi értelemben vett 'érdek'. Ez az adott történelmi figura személyiségében feloldhatatlan konfliktust generál: *vagy a pillanatnyi földi érdekének megfelelően cselekszik, és akkor 'megmenti' evilági presztízsét; vagy legbenső isteni lényének sugallatát követi, és akkor elnyeri az örökkévalóságot.*

Mit is mond erről Jézus Krisztus az újszövetségi evangéliumban?

„Aki meg akarja menteni (a földi) életét, elveszíti; aki azonban értem elveszíti, az megtalálja. Mi haszna van az embernek, ha az egész világot megszerzi is, de a lelke kárát vallja?” (Mt 16, 25-26.)

Jézus Krisztus a megtestesült ige, *az élő égi igazság*. Ige = igazság; az igazságért való cselekvés. Krisztus a kereszthalálával minden embernek példát mutatott: az emberiség bűneit *saját szent vérének kiontásával, véráldozatával* mosta le. Akit e szavak nem győznek meg, az nézze meg kitárt szívvel Mel Gibson 'Passió' című filmjét, és látni fogja, miként szenvedett érettünk önként az Emberfia. Jézus nem várja el a követőitől (a keresztényektől), hogy valamennyien haljanak kínhalált az ő áldozata mintájára, csak azt, hogy ***mindenki, a földi életében, az adott helyén igyekezzék mindig Krisztus evangéliumi tanításához híven, vagyis az élő égi igazságnak megfelelően cselekedni.*** Mégis, mi lehet a mérce, az etalon, a helyes intuíció, ami biztos, megbízható eligazítást nyújthat számunkra az élő égi igazság mibenlétével kapcsolatban? A lelkiismeretünk! A szívünk mélyén ott lakik Isten, mindenkiben; - és megmutatja a krisztusi cselekvés útját a legnehezebb döntések meghozatalában is. Mert miért is jött Krisztus a Földre? Hogy *mint Isten báránya*

elvegye a világ bűneit; lehetővé tegye a rosszra hajló emberiségnek, hogy újból és újból elkövetett bűneitől is - újra, meg újra - kvázi intézményes formában meg tudjon szabadulni, a bűnbánat és a bűnbocsánat mechanizmusa útján. Krisztus tehát a megváltásával létrehozta, életre hívta, sőt meg is szervezte *az elkövetett és megbánt bűneink* elvételének az Istennel való folyamatos kommunikáción alapuló 'demokratikus intézményrendszerét'! Miért is jött hát Krisztus a Földre? Irántunk való végtelen szeretetében, - irgalomból, hogy Isten kegyelmében részeltethessen mindannyiunkat. Azért, hogy változtasson a világunk folyásán, amelyet korábban a Sátán vett birtokába. Hogy a lehetséges (a szükséges) minimumra korlátozza az ember szenvedéseit. Aki hű Krisztushoz, annak feladata azon munkálkodni, hogy a hatás-környezetében csökkenjen a bűn és az értelmetlen szenvedés. A bűnhődő, vezeklő szenvedésnek (a penitenciának) van

értelme, mert megtisztítja az ember lelkét. Az áldozati szenvedésnek van értelme, mert másokért felajánlva csökkenti a világ összes szenvedéseinek mennyiségét, vagyis megtisztítja a világot...

De mit tehet az emberiségért egy esztergályos? Betartja a munkája technológiai előírásait, és igyekszik minél kevesebb selejtet termelni... ***De mit tehet egy taxis?*** Nem követ el közlekedési kihágásokat, nem tekeri 'gyorsabban' a kilométer-órát, nem manipulálja a taxi-órát, és igyekszik udvariasan viselkedni az utasokkal... ***De mit tehet egy nőgyógyász?*** Vigyáz a páciensei egészségére, nem törekszik bármi áron a saját kényelmére 'előre programozott' szülések lebonyolítására, és - soha nem vállal olyan művi abortuszt, amely bűnrészesség a magzat-gyilkosságban....

De vajh' mit tehet az emberiségért egy államférfi?! Sokat tehet országa népéért azzal, hogy a minimumra korlátozza a felesleges, értelmetlen, semmilyen pozitív hozadékkal nem kecsegtető szenvedéseket. Állítólag a rendszerváltás legnagyobb vívmánya volt, hogy rendszerváltó nagyjaink, jegyzőkönyves bölcseink és bátor ifjaink létrehozták, életre hívták és meg is szervezték a *demokratikus intézményi rendszert*, amely a nemzet nyugalmanak, biztonságos jövőjének és jólétének legfontosabb biztosítója. Mi más dolga lehetne a beavatott államférfinek, mint hogy a felépített demokratikus intézményrendszert kizárólag a nép javára működtesse? Hogy *végre valóban* (nem úgy, mint 1990-ben!) megváltoztassa a rendszert, ha az a nemzet ellen fordul? Hogy azt állítsa kormányrúdhhoz, akinek Isten az iránytűje?

Persze nagy a kísértés, hogy az eseményeket *többféleképpen* értelmezzük. Netán mindig úgy, hogy soha ne kelljen nyíltan színt vallani. Hiszen mindig hivatkozni lehet arra, hogy Isten útjai kifürkészhetetlenek, meg hogy senki sincs a Bölcsek Köve kizárólagos birtokában. Meg arra, hogy abszolút igazság nincs, s az igazság mindig relatív... De nem! Az abszolút igazság: Krisztus, - aki ***az út, az igazság, a feltámadás és az élet***. S Krisztus követése minden igaz keresztény egyetlen útja.

Krisztus követése nem veszélytelen. Aki Őt követi, s az Ő tanításai szellemében is igyekszik cselekedni, azt - könnyen lehetséges! - a háttérhatalom meg is alázza. Azt eltávolítják, kiebrudalják, kiakolbólják a hivatalából. Esetleg nem kap majd kiemelt nyugdíjat sem. Esetleg névtelen, jeltelen tömegsírhoz temetik, mint egykor a Petőfi Sándort, aki szerencsétlenül nem volt (a szabadkőműves Bem apó által) kellőképpen felvilágosítva arról, hogy *a világszabadság nevű grandiózus projekt goodwillje (üzletértéke, és a remélhető profitja) gyakorlatilag nulla*. De meghalt; meghalt azért, hogy halhatatlan legyen (nem Barguzinban, hanem Világosnál)...

Mit is mond erről - követésének kockázatáról és elnyerhető hozadékaról - Jézus? „Ti ne hívassátok magatokat rabbinak, mert egy a ti mesteretek, ti pedig mindnyájan testvérek vagytok. Atyának se szólítsatok senkit a Földön, mert egy a ti Atyátok, a mennyei. Tanítónak se hívassátok magatok, mert egy a ti tanítótok, Krisztus. A legnagyobb köztetek legyen a szolgátok. Aki felmagasztalja magát, azt megalázzák, aki pedig megalázza magát, azt fölmagasztalják. (Mt 23, 8-12.) Ne adjuk hát el s oda a perc kétes ‘sikeréért’ a nyilvánvaló örökkévalóságot!

Induljunk ki abból, hogy Gyurcsány Ferenc, a potenciális dopping-izompacsirták sportminisztere, aki most - eső után köpönyeg -, *mint fenéken lőtt flamingó* repül csípejét riszálva Athén felé, hogy kibontakozó karizmáját a Nemzetközi Olimpiai Bizottságon próbálja ki; aki nemrég még *az egyablakos tárcs nélküli miniszteri poszt büszke várományosa* volt: lehetőleg most és semmikor se lehessen Magyarország soros kormányfője, hiszen az mindannyiunkra nézve beláthatatlan negatív következményekkel jár. A D 209-es James Bond tündöklését és pancserpuccsal előidézett bukását még túléltek valahogy, de ‘egy inverz Orbán Viktor’ hatalomra kerülése - különösen, ha a 2-szer 30 napos menopauza beiktatásával sikerül még a pártelnökké koronázását is ‘bevárni’! - bizonyosan halálos veszély mindazokra a magyarokra, akiknek nem egyetlen életcélja az anyagi és erkölcsi végromlás, és annak magatehetetlen végigszenvedése. Aki igazi, szakrális államférfinek reméli magát, abszolút tisztán kell látnia ebben a kérdésben, és ennek megfelelően kell cselekednie is, mielőtt még a hatalom elvesztésének rémétől megtébolyult MSZP-vezetés és a rettenetes tagság *a Haza Atyjává* is nem nyilvánítja Arturo Uit...

Hogyha a magyar ‘megvilágosultak’ között akad *még legalább egy* olyan, akinek a gondolatait mégsem Bilderbergből - néhány napja az egyik MSZP-s képviselő- nő elkottyantotta a televízió (na melyik is?!) képernyőjén, hogy Gyurcsány Ferenc nemrégén napokat töltött el Rasmussen, volt dán miniszterelnök társaságában, aki Lovas István M. N.-beli cikkében a Bilderberg-csoport illusztris tagja - irányítják maradéktalanul, mint pl. az apró, de ügyes királycsináló Horn Gyuláét; az előre láthatja, hogy *az ‘Apród’ kinevezése nem elsősorban Magyarország szocialista ‘felvirágoztatását’, de nem is az Álszocialista Párt peresztrojkáját, hanem csak és mindenekelőtt Orbán Viktor ellensúlyozását, semlegesítését és még ki tudja mijét szolgálja.* Ma a volt kommunisták ‘fő szervező ereje’ a kollektív paranoia, ami akár a nyugdíjas munkásörök reaktiválását is előidézheti. Az üldözési mánia fókuszában *annak kiváltó oka*, Orbán Viktor áll, ami persze nem feltétlenül jó az országnak, ám maga a paranoia megsemmisítheti minden megmaradt értékünket...

A mostani ‘kormányválságot’, ami egy kapitális dupla fenekű blöff, *a bilderbergi kemény mag szándékosan szervezte meg, amibe persze a francia grandorientes*

balekot 'elfelejtették' (nem merték?!) beavatni, ettől alakult pancserpuccsá az egész. Ez azonban Isten rendelkezésként is felfogható! Isten ugyanis igen gyakran a pancserok személyes bosszúját - *a még vakolók által sem tervezhető 'véletlent'* - használja fel, hogy lélegzetvételnél esélyt adjon a jóknak a történelem fősodrának kiigazítására, helyrezökentésére.

Megfontolásra ajánlom mindezt a következő tényeket és kérdéseket:

1. *Legitim miniszterelnök-jelölt lehet-e az a Gyurcsány Ferenc, aki sem megválasztott, sem pártlistás képviselőként nem tagja a magyar parlamentnek?*
2. *Predestinálják-e Gyurcsány Ferencet személyes kvalitásai, múltja, vagyonszerzése, stb. arra, hogy Magyarország felelős miniszterelnöke legyen?*
3. *Mind a mértékadó magyar közvélemény, mind az Európai Unió tisztviselői növekvő aggodalommal figyelik, amint Magyarország 'lenullázza' magát.*
4. *Magyarországon ma mélyülő gazdasági, politikai, morális és teljes közéleti válság, növekvő szegénység és kilátástalanság uralkodott el, amit a meghamisított rendszerváltás és a harácsoló új elit felelőtlen önzése idézett elő.*
5. *A jelenlegi (a 2002-es választásokon ki tudja, milyen trükkökkel is győztes) MSZP-SZDSZ koalíció képtelen a válságból kivezetni az országot, erre nem kell erősebb bizonyíték, mint az, hogy a választó polgárok 2004. júniusában, az európa-parlamenti választásokon megvonták bizalmukat a koalíciótól.*
6. *A bizalmi válság azóta rohamosan még tovább mélyült, a választók teljesen kiábrándultak a politikából, a politikusokból, a parlamenti pártokból, ami a demokráciát már pusztán léteben is fenyegeti.*
7. *Magyarország a jelenlegi trendvonalon haladva katasztrófához közelít, mely helyzet már nem kezelhető a megszokott kivárás eszközeivel, hanem sürgős beavatkozást, államfői intézkedést követel; - természetesen az alkotmányos jogok és a demokrácia tartalmi követelményeinek maximális betartásával.*

Tisztelettel kérjük Mádl Ferenc Köztársasági Elnök urat *a jelenlegi országgyűlés feloszlására, és az előrehozott parlamenti képviselő-választások kiírására.*

Orbán Viktor újjászületése

(elemzés a 2004. szeptember 12-i, Mária napon Bécsben elmondott beszédről)

Orbán Viktor Mária-napi ünnepi beszéde, Bécs, 2004. szeptember 12.
(Teljes, eredeti szöveg; - forrása az internetről: a Fidesz-frakciótól)

„Tartsd meg a közösséget, és az megtart téged!”

Bevezetés „Csoda volt, valóságos csoda, minősített pillanat, lelki megtisztulás - nagy, történelmi fordulat, mely országok, milliók életét alakította át. Erre a radikális változásra emlékezünk ma.”

--

„Engedjék meg, hogy most mégis egy kis, kizárólag személyre szabott csoda felidézésével kezdjem a beszédemet. A múlt század nyolcvanas éveiben jártunk, amikor fiatal házasként feleségemmel és néhány barátunkkal hátizsákosan el-indultunk Lengyelországba.

Látni akartuk a lengyelek pápáját, - a kommunizmus talán legreménytelenebb éveiben látni akartuk a reménység forrását, a Szent Atyát.

Ott álltunk, maroknyi magyar sereg több százezer hívő közepette, és tudtuk: ennyi szent akarat, imádság nem mehet el a semmibe, ennek következménye kell, hogy legyen.

A kicsi, személyes csoda számomra az, hogy ma itt állhatok Önök előtt, az egykori diák, majd a törvényen kívüli antikommunista ellenzék egyik vezetője, később az első szabadon választott magyar parlament képviselője, majd pedig miniszterelnök, - s most az európai kereszténydemokrácia egyik képviselője, az Önök vendége lehetek.

A nagy csoda valójában akkor, ott kezdődött, Lengyelországban, amikor az a fehér ruhás barátságos tekintetű ember 1979-ben Rómából hazament Lengyel-országba, és azt mondta a fogadására összesereglett millióknak: "Ne féljete!" Ezzel megindult a változás, megkezdődött a kommunizmus világméretű össze-omlása, ami elhozta a magyarok szabadságát, a magyar nemzet függetlenségét és végül Európa újraegyesítését.

Persze ennek a csodának voltak előzményei, az Önök és a mi történelmünkben is. Az előzményeket, a csoda termőtalaját azon százak, ezrek, neves és névtelen emberek képezték és képezik, akik életükben úgy szolgálták népeinket, hogy hitük, elveik mellett a végsőig kitartottak. Elviselték a megpróbáltatásokat, mert biztosak voltak benne: személyes életük sorsa végső soron egy magasabb Hatalom kezében van. Szolgáltak e hitben királyaink, politikusaink, papjaink, tanáraink, s mindenekelőtt sok-sok édesanya, aki így nevelte gyermekét.

Mikor emlékeznénk meg erről, ha nem a legmagasztosabb édesanya neve napján?!”

Orbán Viktor az első szakaszban ‘kis csodára’ és ‘nagy csodára’ emlékezik, ami szép, költői megfogalmazása, bemutatása annak, hogy a küldetésére kiválasztott ember személyes élete, sorsfordulói miként kapcsolódnak össze a történelem fő sodrának meghatározottságával: *hogyan válik a ‘kis csoda’ a globális változások résztvevőjévé, majd a világméretű politikai korszakváltás egyik aktív, hazájában pedig az átalakulás mértékadó, vezető személyiségévé.*

Amennyiben csak az időpont, a beszéd ünnepi aktualitása ‘forszírozta’ az evilági események okozati összekapcsolását ‘a lengyel pápa’ Krisztus-parafrázisával - „Ne féljete!” -, úgy ez ‘enyhítő körülmény’... Mindenesetre naivitás, álnaivitás Orbán részéről a kelet-európai kataklizmaszerű társadalmi (rendszer)változások okául, kiinduló pontjául jelölni meg a lengyel származású Wojtyła bíboros római pápává választását, II. János Pál néven! Az pedig kifejezetten a történelem - bár ‘jószándékú’, de - legalábbis finoman szólva ‘kozmetikázása’ lenne, ha hirtelen felindulásból *a kommunizmus világméretű összeomlását valamilyen pozitív égi jelnek, netán az égi (nem evilági, isteni) hatalom fényes, legvégső győzelmének hinnénk a gonosz hatalmak felett!* Aki ismeri a Szeplőtelen Szűz Mária magán-kinyilatkoztatásait (vö.: a Máriás-papi Mozgalom Kék Könyvének tartalmával) - márpedig a szónoknak ismernie kell! -, az jól tudja, hogy *a kommunizmus után még veszélyesebb ellenség, a szabaddkőművesség sőt, az egyházi kőművesség áll elő, ‘emelkedik ki az óceán hullámaiból’,* mely világuralmi törekvéseinek kvázi ‘realitását’ épp a világkommunizmus bukásának ‘köszönheti’. Ha Reagan, USA-elnök csillagháborús fegyverkezési programjának erőltetése és erőfeszítései nem teszik tönkre a Szovjetunió gazdaságát - ami a politikai összeomlás alapfeltétele, sőt, kiváltó oka volt -, úgy a világ kétpólusú nemzetközi hatalmi rendje még ma is fennállna, és ez továbbra is lehetetlenné tenné *a világ egyetlen, egyközpontú szabaddkőműves világállamban való egyesítését.* Vagyis a katonai és politikai hatalom monolitikussá alakulása tette lehetővé, hogy a kőművesség előre törjön. Mondhatnánk, a világ csöbörből vödörbe jutott: *a sárkány, a tengeri fenevad az eddigieknél sokkal veszélyesebb alakot öltött; - párdúc, majd báránybőrbe bújt farkas képében támad,* ami nemcsak hogy nem tekinthető ‘elsöprő sikernek’, de a még nagyobb frászt hozza ránk... Mert nemcsak az egész világot próbálja meg egypólusú lakhatatlanná torzítani, de utolsó menedékünk, reményünk keresztény letéteményesét, a katolikus egyházat is fel akarja számolni, hogy *teljhatalma egy részévé* aljasítsa, megfossza Krisztus földi helytartóságának küldetésétől...

Az pedig egyszerűen tévedés - pontosabban nem igaz! -, hogy a kommunizmus bukása meghozta volna a magyarok szabadságát, Magyarország függetlenségét és ‘Európa újraegyesítését’. *A magyarok ma nem szabadok.* Ma Magyarország

a NATO tagja, ami eddig - a katonai költségvetésünk növelése mellett! - az USA világhatalmi, világcsendőri érdekeinek kiszolgáltatottjává, potenciálisan 'katonai támaszponttá' tette az országot. Másrészt a politikai rendszerváltás ára a nemzeti működő tőke szinte maradéktalan elvesztése volt. A Nemzetközi Valutaalap és a Világbank szakértőinek értébecslése (1989.) 100-120 milliárd USD értékűre becsülte a magyar társadalmi tulajdont, melynek a 90 %-a 1990. és 1998. között multinacionális kézbe került, - miközben a kampányszerű privatizáció bevétele mindösszesen 5,6 milliárd USD-re (Drábik) rúgott. Emellett Magyarország teljes államadóssága az elmúlt 15 év alatt az ötszörösére nőtt, ma cca. 100 Mrd USD...

Ami pedig Európát illeti? Valóban létrejött egy kvázi Európai Egyesült Államok szerű gazdasági-politikai, egységes hatalmi konglomerátum, amely azonban nem

Európa 'újraegyesítése' (restaurált Nyugat-Római Birodalom?), hanem virtuális ellenpont, konkurencia az Amerikai Egyesült Államokkal szemben; - valójában viszont a szerveződő antikrisztusi Világállam formálódó második nagy szelete...

Hogy mindezen változásokat II. János Pál pápa megválasztása indukálta volna?
 Hogy mindezen változások egy magasabb Hatalom 'csodatételei' lennének?
 Hogy mindezekhez a változásokhoz asszisztált volna mindmáig a hívő királyok, papok, tanárok, politikusok, *édesanyák* minden szolgálata?
 És maga, a legmagasztosabb *Szűzanya*?!
 Ó, te szent, bálványoknak megfelelni igyekvő, sőt, hódoló álnaivitás!

Nézzük tovább Orbán beszédét, állításainak részletesebb indoklását!

„Igen, ők álltak a változások mögött!

Talán nem az első sorban, nem reflektorfényben, de biztos fundamentumként. Hiszen az evangéliumból tudjuk: az emberek Isten iránti bizalma nélkül még Jézus sem tudott csodát tenni Názáretben.

Oszlassunk el közösen egy történelmi tévhitet! Sokan gondolják, hogy a világ-politika kedvező alakulása, az elszánt reagan politikai és a szovjet birodalom meggyöngyülése, a gorbacsovi peresztrojka szinte önmagában eldöntötte, hogy a kelet- és közép-európai térségben szabad országok jöjjenek létre.

A dolog azonban nem így áll. Mert ha ez igaz lenne, akkor ezen országokban a fennálló rendszer konzerválódott volna, - legföljebb szovjet befolyás nélkül. S hogy csak egyetlen példát mondjak, a mai formájában ki sem alakult volna a demokrácia. De tán még a munkásörség is megmaradt volna, esetleg a stukker csövén a reform keretében egy jókora pántlikával! A dolgok azonban, mint tudjuk mindannyian, nem így történtek. Európa politikai térképét könnyű át-rajzolni, a vasfüggöny vonalát egy iskolás gyerek is ki tudja radírozni...

De megtenni a szükséges változtatásokat, és meglépni mindazt, ami egy valódi demokratikus átalakuláshoz vezet, - nos, ehhez már valami több kellett!

Elképzelés és egyéni bátorság, és mindennek előtt hit!

Európa keleti térfelét a negyven év szocialista zsákutcája rendkívüli mértékben visszavetette szerves fejlődésében. De abban, hogy ezalatt a negyven év alatt megőriztük eszményeinket, és figyelvén Európa boldogabbik felére, tudtuk azt is, milyen útra kellene lépniünk, rendkívüli szerepe van a hit és civil kurázi nélkül létrejönni nem is tudó mozgalmaknak. Azoknak a megmozdulásoknak, amelyek jelzőtüzekként világítottak a diktatúra sarkköri éjszakájában.

Ilyen volt a kelet-németek 1953-as felkelése, a magyar 1956-os forradalom és szabadságharc, az 1968-as prágai tavasz, és ilyen volt az 1980-as években a lengyel Szolidaritás kiterjedt mozgalma. De idesorolom azt a vallási mozgalmat is, a Rózsafüzér-Kiengesztelő Zarándoklatot, amelynek ma a vendége lehetek, hiszen nem véletlenül kezdtek el Önök, az egész világon mára több mint 700 ezren, éppen 1947-ben Bécsben imádkozni. S beletartozik ebbe a sorba mindaz a testvéri segítség is, amit a vasfüggöny másik oldaláról, Önöktől kaptunk nem csak az '56-os menekültek idején, hanem évtizedeken keresztül. Ezért mi Önöknek örökre hálásak leszünk!

Ezért kezdődött lelki-erkölcsi értelemben a rendszerváltozás 1989. június 16-án, mikor az 1957-ben kivégzett 56-os miniszterelnököt, egykori kommunistát, Nagy Imrét több mint 30 év után tisztességgel eltemettük. Százazrek álltak a budapesti Hősök terén, és az egész ország ott ült a TV előtt; ki reménnyel teli, ki félelemmel.

Polgárok, akik lehet, hogy nem is tudták, csak érezték: amíg a halottainkat, az áldozatokat tisztességgel el nem temetjük, addig nincs lehetőségünk az újrakezdésre. Mint egy villám fényénél, egy pillanat alatt világossá vált: mi a múlt, és mi a jövő. Halál és születés, újjászületés. Egy nemzet ilyen pillanatokból születik, s születik újjá. Azon a napon akikben volt hit, megtisztultak, átérték a csodát. Első gyermekünk, aki ma az öt közül itt van velem, éppen azokban a napokban született. Ő egyidős a szabadsággal...

S másnap már megkezdődött, helyesebben folytatódott a mindennapi küzdelem a hatalom ellenőrzéséért, a gyakorlati szabadságért. Levetettük hát az ünneplő ruhát és leültünk tárgyalni, szembe az asztalhoz, mi törvényen kívüli ellenzéki pártok képviselői, én is, a magam 26 évével, szembe az állampárt képviselőivel, akikkel céljaink bizony eltértek egymástól. Céljaink ugyan eltértek, de volt egy közös érdekünk: az, hogy ne omoljon vér, és ne törjön ki a forradalmi erőszak az országban.

Mindenki félt. Nem is annyira a másiktól, hanem attól, hogy olyan folyamatok indulnak el, amelyek kiszabadulnak a normális civilizált élet korlátaik közül, és vérontásba, erőszakos cselekményekbe sodorhatnak mindannyiunkat. Nos, a békés átrendeződés természetesen nem volt olyan békés, mint amilyennek ma sokan láttatni akarják. Csak nem volt véres. A tárgyalások célja az asztal két oldalán nem egyezett, tehát békétlenség volt a tárgyalásokon, a legnyíltabb békétlenség. A tárgyalások célja azért nem egyezett meg, mert az egyik fél a pártállam lebontásában volt érdekelt, a másik pedig a bontási anyag ügyes hasznosításában és eladásában. Az akkori ellenzék a körvonalazatlan jövőről gondolkodott, az állampárt pedig a nagyonis kézzelfogható és elvihető jelenről. Ezért van az, hogy ma a magyar milliárdosok többsége a kommunista fészek-aljából került ki. Ennyit az akkori konkrét eseményekről.

Miután első nekifutásra így ‘lerohantam’ Orbán Viktor mondanivalóját; kezdtek kétségeim támadni - vagy nem jól olvasom, vagy nem jól értelmezem a fentebb leírtakat. Mert a szöveg szóról-szóra ‘alátámasztani látszott’ az én kifogásaimat! Mint ilyenkor mindig, most is valami külső kontrollt, valami ‘több szem többet lát’ megoldást kerestem, kétségbeesetten... Elküldtem a meglátásaimat levelező partneremnek, aki nagyságrendekkel jámborabb keresztény nálam, és akinek azt is köszönhettem, hogy Orbán bécsi beszédének szövege egyáltalán eljutott ehhez az újsághoz, melybe most is írok s hozzáam, hogy olvashassam és elemezhessem. Ezt írtam neki: „Nem tudom, mit ért Orbán ‘a bontási anyag hasznosítása’ alatt, hiszen itt az ország lett eladva, egy tál lencséért, annak is a háromnegyedét volt kommunisták falták fel. Lehet bármekkora csodáról beszélni, de nemzeti vagyon hiányában (márpedig ez tény) mind a ‘szabadság’ (ami meglehetősen ‘relatív’), mind az ún. ‘demokratikus intézményrendszer’ (ami nem működik) csak afféle ‘nesze semmi, fogd meg jól!’, látszat-csereérték, ami élvezhetetlen. (Nem szólva arról, hogy **kinek és miért is tartoztunk mi a szabadságunkkal**, hogy ‘fizetnünk’ kelljen érte?!) A valóságos csoda az, hogy egyáltalán még élünk, de ez is kezd illuzórikussá válni a Gyurcsányék tervezett közeljövőbeli, legújabb megszorító intézkedéseinek tükrében... Az ünnepi pátoz helyett észre kellene venni, hogy távlatokban egyre jobban hasonlítunk tízmillió hajléktalan koldus országához: **ülünk a puszta földön (lassan már az sem a miénk!), és makacsul kántáljuk a ‘Jaj, be szabad is vagyok!’ című népnemzeti önámító nótát, pedig ez csak az önfelszámolás szabadsága.**”

Kesergő soraimra hölgyismerősömtől az alábbi választ kaptam:” Ugyanúgy látja ő is, ahogy te, csak másképpen fogalmazta. Nekem nagyon tetszik ez a beszéd, mert ahogyan mindannyian látjuk az anyagi javak herdálását, és hogy ‘a bontási anyag’ milyen gaz módon bánt vele, **jó ha ‘kiolvassuk az eseményekből’, hogy a Lucifer-követők nem is tehetnek másképpen.** Nekik nem a haza, nem a másik ember a fontos, nem a kegyelem, nem a közösség, nem

a 100 százalék, hanem az önzés, az átverés, a tízparancsolat elleni magatartás. Mert az 'Isten majma' elhitette velük, hogy az a jó...

A valóság mégis megmutatja, hogy nem jó. Mégis megmutatja, hogy akik bíztak a kegyelem erejében, azokat a kegyelem meg is tartotta. Milyen csodálatosan erősödik az a fele az országnak, akik ezt így látják!!! Ami még ennél is nagyobb csoda, hogy MAGYARORSZÁG VOLT, ÉS REMÉLJÜK, ELKÖVETKEZŐ MINISZTERELNÖKE, ORBÁN VIKTOR IS így látja. Ez a csoda!

Mit ír a 127, 1 Zsoltár?

„Ha az Úr nem építi a házat, az építők hiába fáradnak.

Hogyha az Úr nem őrzi a várost, az őr hiába őrködik fölötte.”

A 'bontási anyag' az Úr nélkül építi a 'házat', a nem sziklára épült házat, és el is fogja sodorni az ár. Vajon a rabolt gazdagság megmenti őket?? Nekünk elég, ha „az Úr őrzi a várost”; - mi vagyunk a hitből és hittel „élő kövek” városai, s nem fogja elsodorni az ár...

„Nektek tehát, mivel hisztek benne, dicsőségekre válik, a hitetlenekre ellenben ez vonatkozik: „Az a kő, amelyet az építők elvetettek, szegletkő lett”, a botlás kőve és a botrány sziklája.” (1 Pét 2,7)

Én így értelmezem.”

Íme, így talál a képes beszéd a süket fülek helyett az értő szív legmélyébe.

Íme, így lesz Orbán Viktor beszédjének látszólagos (?) hiányosságaiából pozitív erény, transzcendens dimenzió, örök ígéret - s visszamenőleges prófécia...

Ámen!

„Térjünk most vissza a hithez, amely a meggyőződéseim szerint az események végső mozgatórugója volt. Idézzük föl, hogy a diktatúrákat - különösképpen a kommunista diktatúrát - Magyarországon végül is két közösségtípus élte túl: a család és az egyházi közösségek. Pedig ez nem az a 'klasszikus' diktatúra volt, amely egyszerűen az emberek szabadságát kívánta elvenni. Ilyennel Európa népei már többször szembenéztek történelmük során. Nem. Ez olyan diktatúra volt, mely elvette az emberek tulajdonát is, sőt új embert akart belőlük faragni, a homo sovjeticus-t. Egész Közép-Európából egy átnevelő tábort csinált. Ezt a diktatúrát - nem sérülések nélkül, de a legkisebb (?) sérülésekkel - túléltek a családok, amelyek emberek százezreinek nyújtottak érzelmi, szellemi és lelki menedéket, amikor a külvilágban a hazugság és embertelenség vihara tombolt. A történelmi egyházak pedig a létükkel biztosították az embereket arról, hogy létezik, nem pusztult ki az a másik, ezeréves lelki Magyarország. Ez volt az a két közösségtípus, amely képes volt túlélni a világ legdurvább, legbrutálisabb diktatúráját. Épp azok maradtak meg, akiket legradikálisabban támadtak meg.

S máris itt vagyunk a mában és a jövőben. A kérdés most már az, hogy azok a közösségek, amelyek segítettek bennünket abban, hogy a lehető legkevesebb

sérüléssel éljük túl ezt a diktatúrát, - vajon képesek lesznek-e értelmet vinni a szabadságba? Most, amikor már nem megvédeni (?) kell magunkat valamivel szemben, hanem föl kellene építeni a saját világunkat, - vajon most mennyire számíthatunk ezekre a közösségekre? Ez lesz az előttünk álló néhány esztendő egyik legizgalmasabb kérdése.

Mi közép- és kelet-európai újrakezdők, akik ismerjük a keresztény hitnek ezt a megőrző erejét, azt kérdezzük: Miért akarnánk mindezt a jót megvonni egész Európától? Miért ne törekednénk arra, hogy ez a jó megjelenjen Európa közös alkotmányában?

Ez a kérdés itt magasodik előttünk. Lesznek-e elég erősek az európai egyházak hogy az európai architektúrában megjelenítsék azt a hitbéli vonást, amely saját hazájukban évszázadok óta természetes?

S itt engedjünk meg magunknak önkritikus kitérőt. Bár Európában mindenki valamely módon a keresztény hit gyümölcseiből él, ám ennek sokan nincsenek már a tudatában. Ha mi nem mondjuk el nekik, ha nem teszünk tanúságot az őket is hordozó hitbéli örökségről, akkor ki fogja ezt megtenni helyettünk?!

Ha pedig megpróbáljuk, akkor úgy próbáljuk-e meg a tanúságtételt, hogy azt a XXI. század embere képes meghallani? Hiszen sokan, nagyon sokan belülről süketté váltak már az üzenet számára. És ha találkoznak az egyház üzenetével, az ígérel, akkor legfeljebb odáig jutnak el, ahová az egyszerű templomba járó eljutott, aki mikor a templomból hazament, s a felesége megkérdezte, miről is beszélt a pap, csak annyit tudott mondani, hogy - a bűnről. És amikor megkérdezte tőle, mégis mit mondott a bűnről, akkor az egyszeri férj ezt válaszolta: ellenezte. (Persze nyugodjanak meg, ez Magyarországon történt egy protestáns kereszténnyel...)”

Szóval, amikor Margó sorait elolvastam, kezdett valami, valami új felderengeni! Azt írta, hogy Orbán gyakorlatilag ugyanúgy látja a rendszerváltás óta kialakult gazdasági és politikai helyzetünket, mint én, csak ezt másképpen fejezi ki... Más oldalról megközelítve: én inkább a hiányt, a felhalmozódott és máig megoldatlan problémákat látom, és ezzel a beállítódással szemlélem a világot, - Orbán pedig velem szemben mindmáig, és folyamatosan **a megvalósult csoda** (a szabadság?) **révületében él**; múlhatatlan (ön)érdemként azon örvendezve, hogy az agymosó kommunizmus évtizedeiben is sikerült megőrizni **a hit és a család** összetartó és közösségformáló erejét. Vagyis én a *‘bontási anyag’* által széthordott, privatizált társadalmi tulajdon, az eltűnt népvagyon hiányán kesergek, míg Orbán az isteni kegyelem nagyszerűségét dicséri, amely lehetővé tette a nemzet és a vallás fenn-maradását és megőrzését a legzordabb időkben is...

Kétségtelen, hogy Orbán nagy ívű gondolatmenete transzcendens magasságokba emeli a rendszerváltás teljes kérdés-komplexumát. A beszédje további elemzése

szükségessé, és így kötelezővé is teszi, hogy *vele emelkedjünk* e magasságokba, mert ***a szöveg minden rejtett, kódolt üzenete tisztességgel csak úgy tárható fel, ha a szakrális dimenzióit 'földhözragadt populizmustól' mentesen igyekszünk megragadni...*** És akkor újból és újból (összesen 3-4-szer) elolvastam a beszédet, amelynek *egyes részeit más beszédekből már ismertem*; - és rádöbbsentem, hogy itt és most egy olyan ***moduláris elemekből tudatosan kifejlesztett, folyamatos szakrális szellemi építkezéssel*** állok szemben, melynek a háttere a teljes emberi és magyar múlt, az időhorizontja pedig ***egy beavatottként felismert jövő, amely minden hívő ember számára egylényegű***. Minél jobban elmélyedtem a szöveg tanulmányozásában, annál tisztábban átláttam annak többretegű mondanivalóját. Mert ez a beszéd szólt a magyarokhoz és az Európai Unió minden népéhez, szólt hívőkhöz és hitetlenekhez, szegényekhez és gazdagokhoz; - mindenkire, hogy elősegítse egy közös emberi nyelv (nevező) kialakítását, melyből a szeretet szól.

Történt egyszer, nagyon-nagyon régen, úgy 6-7 évvel ezelőtt, hogy magam is elgondolkodtam *némi hōsi történelmi analógiákon, s a magyarság valós evilági küldetésén*, és furcsa módon - a szakrális fejedelem problémakörére akkoriban még csak kvázi-intuitív módon, mintegy ráérezve - tettem ezt Orbán 'királysága' idején, némileg ironikus éllel, nem is sejtve, hogy az akkori gondolataim egyszer majd még ***dejà vu élményét*** kelthetik bennem... Ezek a furcsa, kevert-látomásos gondolataim meg is jelentek akkoriban; de *senki nem értette* őket, - én sem...

Miről is van szó? A szakrális fejedelemről. Azokról a gondolatokról, melyek *azt az államférfit* foglalkoztatják, aki nemcsak abban érdekelt, hogy degeszre tömjé saját maga, és szűkebb lobby-társai zsebét, a földi mértékkel rendelkezésére álló rövid ciklus-ideje alatt... Az Európai Unióról van szó, amely ma már sok nemzet közös hazája, és ha még nem az, hát az lesz néhány évtized múltán, mert visszafelé többé már nem vezet út. Arról az Európai Unióról, mely ***valamikor Nyugat-Római Császárság*** volt, s területileg majdnem azonos a mai Unióval. Arról van szó, hogy Hunyadi János egykor nemcsak Magyarországért harcolt a török ellen, hanem ***az egész óvilági keresztény kultúráért, amely most elenyészni látszik***. A Kocsis István csodálatos könyveiben (A szakrális király, A Szentkorona-tan és Magyarország szent koronája, stb.) történelmi alátámasztással megírtakról. Meg arról, hogy mi lehet a magyarság küldetése ezen a földön, amely már az Unióhoz tartozik; ha tetszik ez nekünk, ha nem...

Azokról a szakrális királyainkról beszélek, akik akkor is összeurópai mértékkel és méreteken gondolkodtak, *amikor pedig a vén Európát kishitű, uralkodásra méltatlan királyok vezették a semmibe, miáltal elveszni látszottak a keresztény hagyományok és gyökerek*. Mert Szent István, Szent László és Hunyadi Mátyás szakrális királyainknak egyaránt voltak súlyos vívódásaik, amikor rádöbbsentek: Európa kétarcú..., legalábbis kétarcú - Magyarország vonatkozásában. Amikor mi a népek bölcsőjére gondolunk - ők mint újszülött kisdédet, martalékul vetnek *tatárnak, töröknek*. Amikor mi Európa szabadságáért ontottuk a vérünket - orosz

hadak verték szét *az osztrákkal szemben* kivívott függetlenségünket. De később Trianonban meg is csonkították, majd később újabb büntetésül (?) a Szovjetunió gyarmatává engedték veszni Magyarországot... Amikor pedig 1956-ban ***a világ szabadsága, demokráciája*** volt a tét - Európa csak hallgatott, a 'Szabad Európa' kivételével. Nekünk mindig 'az Európához tartozás' volt az elérhetetlen álmunk; és mindig csak újabb csalódások vártak ránk...

Most viszont az Únió teljes jogú tagjai vagyunk, és ***a földünk immár a többé fel nem osztható Európai Unió földterületének szerves, elidegeníthetetlen része***. S jogos, indokolt a félelmünk, hogy afféle 'perifériális kerítésnek, majomfogónak' kellettünk csak, a várható modernkori (kelet-nyugati irányú) népvándorlás fel-és letartóztatására. Új védelmi sáncnak *az egykori tizenketek köré*, - miként a sötét középkorban. S hol van már Hunyadi, kinek bús hadát egykor „Bécsnek büszke vára” nyögte? De a legnagyobb szomorúságunk mégis az, hogy ***miközben mi - akik a kereszténységet ezer évvel ezelőtt épp az Európába illeszkedés céljából vettük fel! - újból rendszert is váltottunk Európa kedvéért; lemondva földről, társadalmi tulajdonról, kivívott életszínvonalról, egyenlőségről a szabadságunk elnyeréséért***, most úgy találjuk, hogy mire Európa 'visszafogadott' bennünket, mint 'önhibáján kívül tékozló fiait', addigra Európa, az őszanya veszítette el saját önazonosságát. Mert ha Európa *már nem keresztény*; - úgy miért jöttünk mi ide? Mi megőriztük hitünket, vallásunkat, összetartozásunkat, közösségépítő családi kötelékeinket, de mit ér a nemzetmegtartó erő *a keresztény gyökerek nélkül*?!
Amelyeket most a liberálissá átvedlett Európa kitépni, megtagadni készül?

„E tekintetben Nyugat-Európa, tehát azok az országok, melyeknek nem kellett átélniük az ateista átnevelő tábor, az egyházüldözést, első pillantásra még úgy tűnhet, szerencsésebb helyzetben vannak. Önöknél nem szűnt meg az egyházi jelenlét folytonossága, mely a bölcsőtől a koporsóig, a keresztségtől a temetésig tart. Az óvodai, az iskolai hitoktatás, a cserkészlet, az egyházak egyetemista szervezetei, a plébániák és egyházközsegek ünnepei és hétköznapijai - mind-mind az emberek életének, vagy legalább is tekintélyes részük életének közép-pontjában tartották a vallást. Mégis, ha alaposabban megvizsgáljuk Nyugat-Európa országait, azt látjuk, hogy miközben a mindennapi élet színterein a vallásos értékek még mindig megbízhatóan egyben tartják a közösséget, az egyházak közéleti szerepe mintha csökkennie...

Nálunk ez másként volt, és ma is másként van.

Az elnyomás és visszaszorítottság évtizedei után talán nem túlzás azt állítani, hogy Magyarországon az elmúlt évtizedben sokak számára megtörtént az egyház 'újrafelfedezése'. Sokaknak az egyház mindig az életük része volt. Mások - a rendszerváltás előtt - kívül maradtak a keresztény hitéleten. Egész Közép-Európában megfigyelhető, hogy újra a megindító felfedezés erejével hat nem-

csak az egyház tanítása, hanem az egyházi keretben kínált közösségi élet is. Magam is bejártam ezt az utat...

Nyugat-Európával szemben, Közép-Európában és Magyarországon különösen is, az egyházak közéleti szerepe az elmúlt évtizedben folyamatosan erősödött, s ez a folyamat minden bizonnyal a jövőben is folytatódni fog. Talán ma már az sem tűnik túlságosan kockázatos kijelentésnek, hogy a történelmi egyházak a magyar közélet megkerülhetetlen szereplőivé váltak, szemben a nyugat-európai tendenciákkal.

Persze gyakran halljuk - talán hallják itt Bécsben, Önök is -, hogy elavult gondolkodás az ilyen, régimódi. Valaha, az ún. keresztény Európában talán szükségük lehetett arra a meggyőződésre a fejedelmeknek, hogy ők az Isten, a Gondviselés kegyelméből és rendeléséből kormányoznak, a hívőknek pedig arra, hogy sorsuk a Gondviselés kezében van, de ma már - mondhatják, s mondják is - fontosabb a képzettség, a tájékozottság, a tárgyalóképesség, a média-képesség, és még sokféle tudomány. Ne keverjük össze a mindennapi élet alakítását az egyházak elvárásaival! Válasszuk el a keresztény tanítást a politikától, a gazdaságtól, a tudománytól és az oktatástól, hiszen a vallás magánügy! Nem ismeretlen ez a hang, kedves barátaim, mert bizony, a mai magyar közéletben - és sajnos nemcsak ott, hanem egész Európában -, még mindig küzdelmes harc folyik a keresztény-keresztény értékek védelméért.

Aki közéleti szereplőként vállalja, vagy csak elfogadja a 'keresztény' jelzőt, annak nem lesz könnyű élete a világnak ebben a sarkában, még 15 évvel a berlini fal leomlása után sem. Szinte azonnal klerikálisnak, nacionalistának, populistának, és - inkább gyakrabban, mint ritkábban - antiszemitának fogják bélyegezni. Ilyen a világ ma még..."

Rendkívül súlyos, amit Orbán Viktor állít! Márpedig ő nyilván tudja, mit mond, hiszen Magyarország első embere volt 1998. és 2002. között, s szinte bizonyosra vehető, hogy 2006. után (ki tudja, meddig?) *megint* 'az' lesz... Nyilván az sem 'véletlen', hogy a fenti mondatokat szükségesnek látta elmondani épp Bécsben, a Mária-ünnep alkalmával. Ha Orbán Viktor igazat beszél, akkor *egyvalami már biztos: Európának ebben a keleti szegletében, a világnak 'ebben a sarkában' - nincsen szabadság.* Ha Magyarország miniszterelnöke nem vállalhatja rágalom veszélye nélkül a keresztény jelzőt, akkor itt valami nagy baj van. Akkor háború van, mégpedig *egyoldalú, reménytelen háború*; - mert képzeljük el, vajon milyen jelzőkkel kell szembenéznie egy egyszerû keresztény közembernek, ha az *elsőt pl. 'populistának'* bélyegzik? De hát milyen háború ez valójában, *vallásháború?* Vagy mégsem? A hitetlenek 'anti-keresztes' háborúja az istenhívők ellen?! Mert vajon nem ugyanezt látjuk egész Európában? Lehet, hogy nem is 'haza'-értünk, hanem egy liberális olvasztótégelybe, amely már régen nem az, aminek hittük?! Lehet, hogy *Európában sem lehet szabadon keresztény egy miniszterelnök?*

Csoda-e, ha a szakrális királyaink időnként *csak úgy tudták volna elképzelni az Egyesült Európa (a Nyugat-Római Császárság) keresztény irányítását, hogyha Bécsig meg sem állva császárrá koronáztatják magukat?*

Mert aki az Úr hűséges alattvalója, annak tehetséget és küldetést ad az Ég.

„Ma, mikor a keresztény hit és értékek szerepéről beszélünk, a közéletben, sőt, az állami életben is még mindig sokan vannak, akik csak megmosolyognak bennünket. De mi tudjuk, hogy valójában arról a súlyos kérdésről van szó: lehet-e a keresztény hitre építeni a politikai cselekvést?

Induljunk ki abból, hogy a keresztényeknek az Igazságot, a nagy betűvel írt Igazságot kell követniük. A keresztények azt is jól tudják, hogy ők nem az Igazság megtestesítői. Csak a kommunisták, a bolsevikok hazudták, hogy az igazságnak van földi megtestesülése, mégpedig azok ők, személyesen!

A keresztények azonban még azt is tudják, hogy nincs többféle Igazság. Ez utóbbi állítás a relativisták nagy tévedése vagy ámitása. A keresztények tudják, hogy az Igazság létezik, sőt: csak EGY Igazság létezik; és ez az Igazság lesz előbb vagy utóbb egész életünk mércéje.

Az Igazság megkérdőjelezhetetlen, függetlenül attól, hogy támogatja-e a többség, vagy sem. A keresztény embernek mindig az Igazság felől kell közelítenie a közéleti kérdésekhez, így a többség kérdéséhez is.”

Az Élő Égi Igazság, az Ige, aki a megváltásunkra testet öltött, Jézus Krisztus, az Atyaisten egyetlen Fia, az Isten Báránya, aki elvette a világ bűneit. Evangéliuma - az Újszövetség - ezt a következőképpen hirdeti: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet.*” Az Orbán Viktor által említett **EGY Igazság**, aki előbb vagy utóbb egész életünk mércéje lesz: Jézus Krisztus, az Abszolút Igazság. Aki majd eljön, ítélni eleveneket és holtakat. A keresztény embernek mindig az Igazság, vagyis Krisztus felől kell közelítenie a közéleti kérdésekhez, a többség kérdéséhez is...

„Európa ma olyan világ, hol demokratikus politika uralkodik. A demokratikus politika pedig a többség felhatalmazásán nyugvó közéleti rendszer. Vagyis a demokratikus politika arról szól, hogy többséget teremtünk azon törekvések mögé, amelyet képviselünk. Legalábbis amennyiben komolyan gondoljuk, hogy hivatásunk az emberek életének jobbra tételében áll, és ezt a hivatást nem akarjuk elveszíteni. A közéletben, de leginkább a politika világában, többség nélkül az ember erőfeszítései a legjobb esetben is csak tiszteletreméltóak és -valljuk be - kevésbé eredményesek. A többséget lehet - tévesen! - a politika végső céljának tekinteni. Mi azonban a munka szükséges és elkerülhetetlen eszközét látjuk benne. A többség bármilyen szilárd alapja is a demokráciának, a mi számunkra önmagában nem elegendő. Az európai kereszténydemokrata gondolkodás szerint a felelősségünk, hogy az Igazság érvényesülése érdekében a többségért a lehető legtöbbet tegyük. A mi hivatásunk is, hogy visszasegítsük

régi, bevált forrásokhoz a közéletet, s ránk vár az a feladat is, hogy a közös magyar közéletben Magyarországon és Európában megmutassuk, ha tudjuk, hogy végső soron a dolgok nem a mi, s nem is ellenfeleink kezében vannak, s akkor sokkal erősebb lesz bennünk a felelősség.

S itt álljunk meg egy pillanatra, tisztelt Ünneplő Gyülekezet!

A mai, modernnek mondott ember erről is épp az ellenkezőjét gondolja. A keresztény bölcsességet nehéz belátni, és nehéz megérteni. Hogy is szól ez?

"Ha tudjuk, hogy végső soron a dolgok nem a mi kezünkben vannak, akkor sokkal erősebb lesz bennünk a felelősség." Ezeket a dolgokat magától nem érti, és nem is tudhatja az ember. Az ilyen tudás hitben és tapasztalatban születik. Mert mi is 1989-1990. tapasztalata: Adott néhány, sorsunkat meghatározó tényező ritka kedvező együttállása: Reagan ereje, nomeg Gorbacsov reformjai, a kelet-európai népek passzív és aktív ellenállása, az uralkodó elit bizonytalansága és gyengesége, a Szent Atya önmaga följajánlása... De mindez önmagában semmit sem ér. Csoda mindezekből úgy lesz, hogy Isten kegyelme azzá teszi. Akik ezt egyszer megtapasztalták, azok tudják, hogy végső soron az ilyen csodákból élünk."

Tényleg, álljunk csak meg a beszéd elemzésében! Miről is szónokol itt és most nekünk, ha jól hallottuk, Orbán Viktor a magyar rendszerváltás legtehetségesebb és legsikeresebb, még mindig fiatal politikusa? Arról, hogy nem az ő tehetsége, nem az ő akarata, nem is a hite, *nem is Reagan ereje és Gorbacsov reformjai, a Szentatya önfelajánlása*; - hanem *ISTEN KEGYELME*, a *CSODA* az, ami új reményt ad, és végső soron élteti a világot. Vagyis az isteni gondviselés...

Orbán beszédje nem politikai kortes-beszéd, nem is egyszerű ünnepi szónoklat, vagy 'haza-üzengetés' az otthon maradottaknak.

Orbán beszédje keresztény szózat: *nyilvános tanúságtétel Isten előtt a világnak.*

Ennél szebb és őszintébb hitvallás ritkán hangzik el vezető politikus szájából.

„Vajon mi tehetett képessé Európában néhányakat, ezreket, milliókat (ha nem is mindenkit!) arra, hogy ne adják fel a reményt a változásban? Talán az a bizalom, hogy: ha én minden áldatlan körülmény dacára teszem azt, ami jó és szükséges, ha nem arra várok, hogy majd csak megváltozik a helyzet nélkülem is, ha elvállalom, és megcsinálom, ami rám van bízva, ha elhiszem, hogy a dolgok végső soron a Gondviselés kezében vannak, ha belátom, hogy itt állok, és másként nem tehetek, akkor eljön a változás? Akkor a rossz körülmények is eszközök lehetnek a lélek nemesedéséhez, a gonosz dolgok jóra fordulhatnak, s még az ellenfeleink is utunkra segíthetnek bennünket. Akik hisznek a szeretet és összefogás erejében, azoknak a nehézségek is javukra válnak. Ez a közös közép-európai történelmi tapasztalat.

Tisztelt Ünneplő Gyülekezet! A csoda ünneplése közben sem felejtkezhetünk el

arról, hogy bár a szabadság 1990-ben megérkezett, a FAL leomlott ugyan, a koporsó beszentelt földbe került, de a leomló fal bizony sokakra ráomlott, s ugyanakkor nem sikerült eltemetni mindent, ami a múlthoz köt bennünket.

Bár az újjászületés fájdalma nem érint egyformán minden embert, de nekünk, keresztényeknek nem lehet közömbös a rendszerváltozás veszteseinek a sorsa. 1990. után gazdasági visszaesés következett be Magyarországon, s csak 2000-ben értük el újból az 1989-es fejlettségi mutatókat.

A valódi élet világában, de különösen Kelet-Magyarországon a családok egy valóságos újkori gazdasági drámát szenvedtek el. A szabadság nem a szociális igazságosságot hozta, hanem rögzítette a szociális igazságtalanságot. Még ma is a magyar emberek fele él rosszabbul, mint 1989. előtt! Alig ocsúdtunk még fel a diktatúrából, már szembetaláltuk magunkat a piaci törvények könyörtelen fogyasztási kényszerével. Bár Önök sokkalta jobban élnek, mint mi, - ez már mégis a közös problémánk, az újjáépülő Európa népeinek közös problémája.

Eddig a diktatúra fenyegette közösségeinket. Ám most azt látjuk, hogy a piacok világa sem veszélytelen, az is megtámadja a közösségeket. Természetének meg-felelően az emberi kapcsolatokat adásvételi kapcsolatokra alakítja át.

Miközben a közösségekben a szeretet, az összetartozás és a közös értékek a meghatározók, ezek fűzik össze a család és a nemzet tagjait, - a piacok olyan emberi alkotások, amelyek azt is felélhetik, ami (s aki!) táplálja őket. Pedig éppen ezekben a közösségekben születik meg az a tudás, az értékrend, amelyet aztán a gazdasági életben is használnak...

Ez a modernkori fogyasztói társadalom természete. Ellene érvelni felesleges.

Ám az embereket, és az ő közösségeiket a piac érdekében is meg kell védenünk ettől a hatékony időgéptől. A civil közösségek sokat segíthetnek, feltárhatják a piac korlátlan működésének veszélyeit, jelezhetik a rombolás pontos helyét és mértékét, de a modern állam segítsége nélkül szétporlasztanák őket a piacok.

Ezt a veszélyt Európa sem hagyhatja figyelmen kívül.

Éppen ezért az Európai Uniónak a jövőben kettős stratégiát érdemes követnie. Erősítenie kell a nemzetek természetes közösségeiben rejlő védőrendszerét, és fel kell építeni egy saját, európai intézményekben testet öltő védőrendszert is. A kommunizmus bukása arra tanított meg bennünket: Tartsd meg a közösséget, és az megtart téged! Véd meg a közösséged, s az majd megvéd téged!

Csoda, hogy ez sikerült!"

Atyai nagyapám mélyen katolikus, kemény és szigorú ember volt. A hitének az ereje átsegítette őt példamutató élete legkritikusabb sorsfordulóin is. Az evilági látásmódját meglehetősen 'szkepticismus', illetve 'óvatos borúlátás' jellemezte; - vagyis nem nagyon hitt *a mindennapos csodákban*, főként ami az aktuálpolitikai vonatkozásokat és a konkrét eseményeket illeti. (Isten útjai kifürkészhetetlenek, s ez elsősorban nem azt jelenti, hogy halandó ember számára sohasem ismerhető fel teljes bizonyossággal az isteni gondviselés 'bármikori' rövid- vagy hosszú távú 'trendvonala', vezérfonala; - hanem inkább azt, hogy ***a konkrét esetekben soha nem lehet eldönteni: Isten miért 'hagyta' illetve engedte meg ezt vagy azt, vagy miért nem akadályozta meg valamely 'negatív' esemény bekövetkezését?***

Magyarán: rendkívül leegyszerűsített gondolkodásra vallana azt hinnünk, hogy a (számunkra) 'rossz események' mögött mindig a Sátán, a 'jó események' mögött pedig mindig Isten 'áll'... Ezen az alapon megmagyarázhatatlan például ártatlan kisgyermekes iszonyú kínhalála, kegyetlen diktátorok hatalomra jutása, háborús rémségek, természeti katasztrófák megtörténte vagy lezajlása. Feltehetjük-e azt a kérdést Istennek, hogy például: ***miért engedte megvalósulni a John Fitzgerald és Robert Kennedy elleni halálos merényletet, ugyanakkor miért hagyja, hogy más elnökök százvezrek halálát hozó háborúkat indítsanak s vívjanak meg máig büntetlenül?*** Nyilvánvalóan nem. Éppígy nem tehető 'közvetlen felelőssé' Isten sem a kelet-európai kommunizmus bűnös évtizedeiért, sem a rendszerváltozások 'csodájáért'. Az persze valóságos 'csoda', hogy a világunk *még ilyen tökéletlen irányítás, 'menedzselés' mellett, annak dacára is 'működik'*, ám arra semmilyen garanciával nem rendelkezünk, hogy mindez a végtelenségig folytatódhat. Isten ugyebár kinyilatkoztatta, hogy: „*Senkinek nincs megígérve a holnap.*”) Szóval a nagyapám mélyen hívő ember volt, de nem hitt 'a mindennapos csodákban. Nem abban nem hitt, hogy Isten bármikor 'csodát' tehetne, amikor csak akar, - hanem abban nem, hogy ezt meg is teszi. Isten teremtése 'tökéletesebb' annál, mintsem hogy a világ állandó 'kézi-vezérlésre' szorulna. (Meg kell érteni, hogy az emberi cselekedeteknek ugyan minden esetben van transzcendens vonatkozása, de nem jelenti, involválja ez - megfordítva - Isten állandó beavatkozási 'kötelezettségét'. A mi globális horderejűnek hitt cselekvéseink eltörpülnek az örökkévalóságban.)

Ezért mikor a családukban valaki elkezdett valami olyasmit fejtegetni, hogy ezt vagy azt 'Isten már bizonyosan nem fogja megengedni', s 'ez már nem történhet meg büntetlenül', illetve amikor valaki 'csodát várt, emlegetett, követelt' valami várható rémes, rossz esemény kiküszöbölésére, vagy éppen valamilyen 'jó ügy' elősegítésére, a nagyapám csak ennyit szólt: „***Jó, hát akkor 'tündérezzünk'!***” -, vagyis emelkedjünk fel '*a tündérek, a képzelet, a közvetlen isteni beavatkozás birodalmába*'. Különös, de nem tudok szabadulni attól a különbségtételtől, ami *a katolikus és a református keresztény hit között mint éles választóvonal*

húzódik. A reformátusok egyfajta predestinációban, vagyis ‘isteni eleve elrendeltségben’ hisznek, ami a világ működésének egyfajta ‘kézi-vezérléses’ megközelítése. Az emberi történelemben előfordulhatnak ‘átmeneti kisiklások’, de Isten helyreteszi, amit az ember elrontott. Ilyenformán **a történelem ‘kizökkenések és korrekciók’ egymásutánja**, ami végkifejletében kiegyenlíti a kilengéseket, és visszavezeti az embert Istenhez. Ebből a gondolatmenetből szervesen következik az a protestáns téveszme is, hogy az emberek evilági bűneikért már itt a Földön megbűnhődnek, nincs tehát szükség a halál utáni megtisztulásra, a purgatóriumra...

A nagyapám ifjú korában református volt, majd meglelt férfikorában katolizált. Ezt az ‘eszmei megtisztulást’ ő **a megtérés személyes csodájaként** élte meg...

Ugyanakkor a Krisztus-hû ember imádságai meghallgatásra találhatnak.

Hinni kell a csodákban s tenni is kell értük, mindenfajta csodavárás nélkül; - bár kétségtelen, hogy **nem is kicsi csodára** lenne szükség ahhoz, hogy Európa újból kereszténnyé váljék, és pozitív befolyásával megfordítsa a világ mélyrepülését...

„De erre a csodára, a közösség megszabadító s a szabadságot megtartó erejére ma is szükségünk van. Ezért imádkozni és dolgozni sohasem fölösleges.

Kívánom, hogy az Önökkel együtt imádkozó százezrek imája meghallgatásra találjon!

Meg lehet élni a tegnapi csodákból, egy 15 évvel ezelőtti csodából?

Megélni nem lehet, de élni, táplálkozni lehet belőle. Különösen azoknak, akik az elmúlt 15 évben sem egyszerűen ebből akartak megélni, hanem imádkoztak és dolgoztak újabb csodákért ..., és nem felejtették el Isten kegyelmét.”

Orbán Viktor Mária-ünnepi beszéde **a ‘csoda’, a történelmi csoda nagyívû**, hívő látomása. Mindenkihez szól - hívőkhöz és hitetlenekhez, magyarokhoz, Európa népeihez és uraihoz, kicsikhez és nagyokhoz, bűnösökhöz és ártatlanokhoz -, de legfőképpen azokhoz a keresztényekhez, akik hisznek Európa újjászületésében. A beszéd **a csoda metaforája**, hiszen a hívő lélek maga a megtestesült csoda. A felnőtt férfi tanúságtétele, megigazulása, ki ártatlan gyermekként hisz a mennyei igazságban. Aki **miniszterelnökként is** ártatlan kisgyermek szeretne lenni...

„Bizony mondom nektek, aki Isten országát nem fogadja úgy, mint a gyermek, nem megy be oda.” - mondta Jézus (Lk. 18, 17).

Világ magyarjai, egyesüljetek!

Orbán Viktor 2004. október 23-i clevelandi beszédének elemzése

„Mondják: búcsúzni olyan, mint egy kicsit meghalni.

Magyarország is minden elbujdosott fia után kicsit meghalt, a lelkéből valami végérvényesen kiszakadt. 1956. októberének szétszórátása után mindegyik kiszakított honfitársunk megannyi, újra és újra magát ismétlő ‘egyszemélyes Trianon’ volt. A forradalom leverésével a szabadság is odalett. Az 1956. utáni nemzedéket, a mi nemzedékünket pedig felejtetni nevelték. Azt akarták elérni, hogy felejtsük el a nemzet történelmi és földrajzi nagyságát, éppúgy, miként a nemzet határokon túlnyúló kiteljesedését.

... van egy még fontosabb, és első pillantásra talán túlságosan is kézenfekvő célja annak, hogy évente összejövünk emlékezni: mégpedig az, hogy minden alkalommal, újra és újra körüljárjuk, felelevenítjük ugyanazt az eseménysort.

... Nincs ez másképp egy nemzet életében sem. Ezért fontos és hasznos sok-sok emberöltőnyi távolságból szemlélve is, hogy a jelen történéseinek, és az új távlatok megnyílásának fényében is újragondoljuk történelmünk alakulását.

... Valóban: a második világháború után bejött hazánkba a másik szocializmus (a ‘nemzeti’ unokatestvére), a nemzetközi, a bolsevik. S a világ megtudhatta: annyi közöttük a különbség, mint a Déli és az Északi Sark között. Elfoglaltak mindent, üldözték a (másként) gondolkodó embereket, megnyomorították a falusi gazdákat, papok és hívők tízezreit zárták börtönbe. Ahogy Hamvas Béla írta: „1945. tabula rasa volt; a múltat letörölték, ám ahelyett, hogy elkezdték volna építeni az Isten országát, megidéztük az Antikrisztust.”

Egyet kell értenem az egyébként nem kifejezetten keresztény, inkább gnosztikus világszemléletű ‘századvégi’ Hamvas Bélával: az internacionalista-gyarmatosító szovjet politikai rendszer átvétele, eszmei alapjainak egyes akkori kommunisták, és mai liberálisok általi gátlástalan elfogadása, sőt, építése **az Antikrisztus megidézésével** egyenértékű. Csakhogy - ha máshonnan nem, hát Szűz Mária magánkinyilatkoztatásaiból és a Jelenések Könyvéből - nagyon jól tudjuk: *nem* egyedül a kommunizmus (volt) a XX. században az Antikrisztus ‘leleménye’, de éppúgy a *globalizáció* is, amelynek az eszmei alapjait a szabadkőművesség rakta le, - a gyakorlati kivitelezését pedig az Amerikai Egyesült Államok kezdte meg. Az az USA, amely ma - a Szovjetunió térdre kényszerítése óta - a világ egyeduralgó hatalma, ‘világcsendőre’. Hogy érthetőbbé tegyem, mire is gondolok: példákkal is illusztrálom. Irakot még a ‘70-es és a ‘80-as években az USA és a SZU szinte karöltve, ‘kéz a kézben’ fegyverezték fel. Aztán a

Szovjetunió meg is támadta Afganisztánt, de elfoglalnia már nem sikerült, - jött a glasznoszty, a peresztrojka meg a széthullás, majd a kelet-európai országok 'rendszerváltásai'... Katonailag egypólusúvá lett a világ, amit az USA stratégiaileg azóta érvényesített is: 'a bin Laden elleni bosszú' - azóta sincs meg! - ürügyén annektálta Afganisztánt, majd 'tömegpusztító fegyverkezés' - azóta sincsenek meg! - hamis jogcímén Irakot. A Szovjetunió annak idején **a tankjaival** szállta meg a kelet-európai országokat - Magyarországot is -, Amerika meg **a bankjaival**. Magánbankjai teljesítménnyel fedezetlen pénzével elárasztja és eladósítja az egész világot, hitelezi az államok költségvetését, a lakosságot; uzsorakamatot szed mindenkitől, hogy hatalmát az esztelenségig tovább növelje. (Néhány napja felkaptam a fejemet egy televízió-reklámra: „Már 25 éve Magyarországon a CIB-Bank!” 1979-től? No comment.) Tank vagy bank... Stílszerűen 'újmagyarul' kérdezem: *What's the difference?*

Ami még az Antikrisztust illeti. Kétségtelen: a világgkommunizmus réme már az „ő” kísértete volt. (Be is járta Európát; bár ha 'jól csalódom', az eszmeisége és a munkásmozgalmi gyökerei nem is Oroszországból, hanem Franciaországból és Németországból eredeztethetők). A minap 'szociáldemokratáként' feltámasztott idol, Károlyi Mihály - miután feloszlatta a hadsereget, ami Trianon közvetlen előzményeként is felfogható - Kun Béláéknak adta át a hatalmat, akik **Leninhez, az Antikrisztus fejéhez** voltak online bekötve. Az első világháború után, **utánuk** jött Horthy Miklós ellentengernagy, aki viszont - a ló egyik oldaláról a másikra - **Hitlerhez, az Antikrisztus másik fejéhez** csatlakozott. A második világháborút követően Rákosi Mátyás lett 'az apánk', aki persze, hogy szintén **az Antikrisztus ügyeletes, újabb fejéhez, Sztálinhoz** kötötte be magát. Mígnem 1990-ben eljött a híres-nevezetes rendszerváltás, amit persze, hogy *most sem önerőből* hajtottunk végre (olyan is lett!), hanem a globalizálódó politikai és pénzhatalom parancsára és szigorú ellenőrzése alatt, vagyis besoroltunk **W. Bush mögé**, aki...

Stílszerűen ismét csak 'újmagyarul' kérdezem: *What's the difference?*

Ha mindig csak annyi lesz a változás, hogy behódolunk az újabb - később 'le is vágandó' - fejnek, akkor hol van itt a szabadság és a társadalmi előrehaladás?

Mert ami a következő sorokban 'még heveny méltatásra is kerülő' globalizációt illeti, - **az épp úgy üldözi a másként (nem liberálisan) gondolkodókat, épp úgy megnyomorítja a falusi gazdákat** (sőt, már a kisvállalkozókat, a nyugdíjasokat, a szegényeket, a betegeket, a hajléktalanokat, vagyontalanokat, stb. is!), **amint tette azt az előző antikrisztusi rendszer, csak még sokkal kegyetlenebbül...**

What's the difference? A szabadság? A szabad éhen-döglés szólásszabadsága?!

„... De végül, 34 év múltán, a szovjet hódoltság megszűntekor, Magyarország újjászületésekor beteljesedett Márai Sándor versének a jóslata: „Angyal, vidd meg a hírt az égből (kitől-kinek?) /Mindig új élet lesz a vérből.” Ma már nem csak az 1956-os szabadságharcra való emlékezés jogát szereztük vissza. Az is

megadatott, hogy úgy tudunk erre a megfogatkozásra is tekinteni, mint ami végső soron erősebbé és gazdagabbá tett bennünket. Azok, akik kiszakadtak a szülőhazájukból, magukkal együtt a nemzetből is elmenekítettek egy darabot. És ezzel, a térképet meghazudtolóan hatalmassá tettek egy kicsinek mondott országot, mely lélekben, hódítás nélkül is Buenos Airestől Zürichig, Sydneytől Clevelandig ér. Egykori fájdalomunk ma az egyik legnagyobb kincsünk, mert magyarok élnek a világ minden égtáján. Hogyha úgy tetszik, ez a mi különös flottánk: milliónyi magyar 'hajó' nemzetközi vizeken.

Tudjuk jól, hogy mit mondott az evangéliumban a Mester (miért nem Jézus?) a tanítványoknak: „Ha ketten vagy hárman összejöttek nevemben, én ott leszek veletek.” Valahogy így van a hazával is: ahol magyarok ketten-hárman összejönnek, mindjárt ott érződik Magyarország, minden színével, minden ízével és minden erejével, hiszen mutassanak Amerikában egy olyan zugot, ahol ne találunk legalább két-három embert, aki magyarul álmodik! Ezért vagyunk most itthon, önök között, sok ezer kilométerre, vagy innen nézve sok ezer mérföldre az anyaországtól, ezért érezhetjük magunkat itthon önök között.

Magyarország tehát kétséget kizáróan határtalan. A térképeken talán nem. De minekünk, akik nem rajzoljuk a térképeket és a határvonalakat, hanem élünk bennük, nekünk egész biztosan.

A szovjet birodalom bukásával és a globalizáció hódításával olyan korszakba léptünk, amikor a nemzeti sorskérdések többé már nem egy helyen, a nemzeti keretek között szerveződő állam keretein belül dőlnek el, hanem a világ számos pontján. Ezért már nem az a feladatunk, hogy az állam határai közé próbáljuk összegyűjteni a nemzeti közösség minden tagját, hanem az, hogy valamennyi helyen, ahol a jövőnket befolyásoló döntések születhetnek, ott legyünk.

Ez idáig egy nemzet súlyát, befolyását és képességeit négyzetkilométerekben, népsűrűségben, lakóinak számában mérték. Ma pedig már abban, hogy a világ jelentősebb központjaiban hogyan tudja magát képviselni. Ugyanis sorompók helyett immár nyelvek és kultúrák hálózata tagolja az egész nyugati világ tér-képét. Ezért is válhat a feldarabolt, szétszóratott, a visszanyesett nemzetből befolyásos, egységes és erős magyarság. Olyan összetartó nemzet, amely tudja: amennyire a nemzet tagja védelmezi a nemzetét és ragaszkodik hozzá, annyira képes a nemzet védelmezni a hozzá tartozókat.

A mögöttünk hagyott és most előttünk megnyíló új korszakot önök kötik össze, mivel a mi nemzedékünk a nagy és nehéz idők tanúi nélkül sohasem foghatta volna fel annak az értelmét, ami velünk, magyarokkal történt az elmúlt ötven esztendőben. Nemzetek ugyanis elveszíthetnek területeket, városokat, gyárat, színházakat, egyetemeket, de a felnövő fiatalság számára a legfájóbb veszteség az előtte járó nemzedék példaadó nagyjainak elvesztése. Márpedig

velünk ez történt a második világháború után. Elvesztettük őket, de vissza is kaptunk...

Az amerikai magyarokat, önöket s az önök gyermekeit is ugyanúgy szeretnénk visszakapni. Nőjön össze ismét az, ami összetartozik! Mert mi, anyaországi magyarok jól tudjuk, nem önök hagyták el Magyarországot, hanem Magyarország hagyta el önöket. És tudjuk, hogy mindezek ellenére önök nem szûntek meg magyarnak lenni, ... önök valamennyien a magyarság szellemi örökségét gyarapították és gyarapítják.

Az emigráció története beteljesült: célját elérte, küldetését teljesítette. Az önök, gyermekeik és unokáik élete természetesen itt folytatódik. De emigránsokból, disszidensekből önök, és az önök leszármazottai már (megint) magyar állampolgárok lehetnek, és remélem, lesznek is. Mint ahogyan a szétszórta magyarok sem emigrációban élnek már, hanem diaszpórában. Ami pedig ránézésre diaszpórának tûnik, - valójában világmagyarság: a készülõdõ világnemzet ígérete. Azért van szétszór(at)va, hogy ott legyen a világ minden pontján, ahol döntések születnek a magyarok jövõjérõl, és e döntéseket a magyar nemzet érdekében reményeink szerint sikeresen befolyásolja is.

Széchenyi István egyszer azt mondta: „Magyarnak lenni páratlan élmény, de nem kifizetõdõ dolog.” A célunk, hogy az elvesztett XX. század után, melyben a magyarokat sorozatos méltánytalanságok, hányattatások, jogtalan hátrányok érték; a beköszöntött XXI. században már ne csak felemelõ élmény legyen, de sikeres, kiszámítható, és a gyermekeink számára biztonságos életet is jelentsen az egységes magyar nemzethez tartozni.

Felemelõ érzés nélkül magyarnak lenni természetesen soha nem lesz kifizetõdõ dolog. Közösség nélkül, melybõl vétettünk, s melyhez tartozunk, nincs magyar karrier. Egy karrier nem akkor magyar karrier, ha egy magyar származású ember magas ívû pályát fut be, és eljut a világhírig. Egy karrier azáltal lesz magyar, ha a sikeres ember saját sikerét a magyar közösség, a világmagyarság szolgálatába is állítja.

Kétarcú korban élünk, az ún. globalizáció korában. Ez egyrészt a természetes közösségek, a család, a nemzet, az egyház ellenfele, mert azzal térít, hogy csak akkor lehetsz sikeres, ha kizárólag egyénileg gondolkodsz és tervezel. Másrészt a globalizáció olyan eszközöket ad a kezünkbe, amelyeken keresztül a Sydneyben, Kolozsvárott, Budapesten, Clevelandben élõ magyar egy adott pillanatban ugyanazt gondolhatja, ugyanazt mondhatja, ugyanazt láthatja és ugyanazért az ügyért cselekedhet. A globalizáció korában a technika eszközeivel könnyebben szervezhetjük meg a világmagyarság közösségét, mint bármikor történelmünk során. S hogy ez mit jelent, arra máris mondok önöknek egy példát: 2006., az 1956-os forradalom 50. évfordulója a magyarok éve, a magyar példa éve lehet az egész világon.

1956-ban példát adtunk a világnak bátorságból. Egy nép felkelt egy birodalom ellen s minden ésszerű számítást keresztülhúzva kivívta, ha csak néhány napra is, a saját szabadságát. 2006-ban ez a nép megmutathatja az egész világnak, mit jelent a bukásból, a szenvedésből erőt meríteni, újra felkelni, feltámadni, és új rendet építeni, amely minden magyarnak a javára válik.”

Semmi kétség, Orbán Viktor clevelandi beszéde nem csak, és nem is elsősorban a helyi emigráns magyarokhoz, hanem sokkal inkább *az egész világban szétszórt magyarsághoz* szól; de legfőképpen *az otthoniaknak üzen*, akik nemsokára arról szavazhatnak: kaphatnak-e magyar (kettős) állampolgárságot mindazon magyar honfitársaink, akik a trianoni békediktátum után nyolcvan évvel, most, az Úniós csatlakozásunk miatt a schengeni határokon is kívül rekedtek...

Orbán beszéde jelképes fedett értelmű beszéd, jól átgondolt stratégiai koncepció, amelynek legfontosabb jelentése, hogy ***a kettős állampolgárság jogintézményét már ki akarja terjeszteni az egész világ diaszpórában élő magyarságára***; azzal a cseppet sem titkolt céllal, hogy 2006-ban a külhonban ‘rekedt’ világmagyarság szavazataival nyerje meg az országgyűlési választásokat, vagyis szerezze vissza a 2002-ben elveszített politikai hatalmat Magyarországon. Orbán jól látja, tudja, hogy ***a kommunizmust hazánkban még nem sikerült legyőzni: a rendszerváltás 1990-ben egy olyan elvtelen és máig súlyos következményekkel járó kiegyezés, paktum-szövevény, sőt szemfényvesztés volt, amely után 15 évvel a főnixként ‘feltámadt’ kommunisták lényegében ‘újból’ restaurálták nagyjából a korábbi állapotokat***. Sőt, miután európai elvbarátaiktól kifejezett támogatást is kaptak, - kimerevített képünk most éppen azt a ‘rémállapotot’ mutatja, amint Gyurcsány, s az ál-szociáldemokrata Timur és kis csapata nemcsak, hogy lázasan betonozza a kései multinacionális államszocializmus alapjait, hanem éppen újabb évtizedes rémuralomra rendezkedik be. „Ez a harc lesz a végső!” - éneklik kalákában, egy paranoid-skizofrén gyermek ártatlanságával, s elszánták magukat arra, hogy még Magyarország maradék földjét is kifordítják sarkából, nehogy szemfödél jusson a rövid ideig élő, mégis sokasodó hajléktalanoknak. Nemzetközivé akarják tenni a maradék országot, de ez ügyben legkevésbé a világmagyarságra gondolnak...

Nem tudom, mennyi magyar élhet összesen a világon, de hozzávetőlegesen 18-20 millió szinte bizonyosan. Ha valaki, úgy Orbán egész biztos, hogy jól ismeri a potenciális erőviszonyokat, és pontosan tudja, mit csinál, amennyiben a világ magyarságára támaszkodva akarja *mostmár végleg* eltemetni a kommunizmust... Annál inkább meg kell ragadnia ezt *‘a végső überelési lehetőséget’*, hiszen több nemigen fog kínálkozni. Ha 2006-ban ismét veszít, úgy minden örökre elveszett. Akkor már az sem segítene rajtunk, ha egyszer ő lenne az Európai Unió elnöke.

Beszéljünk az Illuminátusokról (2000)

Élve a lehetőséggel, tájékoztatjuk Önt felelős döntéséhez.
Egy ideillő idézettel igyekszünk felkelteni az érdeklődését:

„Minden, ami a Gonosz győzelméhez szükséges,
az a maradék jó emberek hallgatása...
és ne is tégy abszolút semmit!”

(Ismeretlen szerzőtől.)

Egy másik nézet egy másik nézőpontból

sátáni cselszövés az egységes világkormányért

Világ-összeesküvés: az Illuminátusok

A Sátán (Lucifer) piramisának felépítése 1933-tól az amerikai 1 dolláros bankjegyen

A piramis csúcsán - a mindent látó szem gazdája - maga Lucifer ül.
Közte és az alárendelt - neki szolgáló - szervezetek között az összekötő,
parancs-közvetítő kapocs ***az Illuminátusok Rendje***.
Az egymást segítő és kiegészítő szervezetek alá-fölérendeltségi rendszerben, -
13 szintre tagozódnak. Az ***első hét szinten*** az alacsonyabb fokozatú
szabadkőműves ***segítők és végrehajtók***, a 8-13 szinteken a magasabb fokozatú,
vagyis ***illuminátus szabadkőművesek*** működnek. Az Illuminátusok Rendjét (vele
a hatalmi hierarchia piramisát) 1776-ban - a kilépett jezsuita szerzetes - ***Adam Weishaupt*** alapította.

A Lucifer piramisának szervezeti felépítése (szintjei), felülről lefelé haladva:

Legfelül: ***Lucifer***, a Sötétség Fejedelme, a Világ Ura

13. Szint: **KEREKASZTAL** (pl. Arthur király kerekasztala, ellenzéki kerekasztal)

12. Szint: **A tizenhármak tanácsa**

11. Szint: **A harmincháromak tanácsa** (vö. a szabadkőművesség 33 garádicsával)

10. Szint: **A háromszázak klubja**

Ez a legfelső négy szint: **a tulajdonképpeni Illuminátusok Rendje**

9. Szint: **B'nai B'rith** (a Szövetség Fiai - az egyetlen zárt-etnikai páholy, tagjai ugyanis csak zsidó származásúak lehetnek.)

8. Szint: **Grand Orient** (a Nagy Kelet - a franciaországi Grand Oriens)

7. Szint: **Kommunizmus** (az euro-és világkommunizmus, ami ma is aktív létező)

6. Szint: **Skót rítusú páholyok** (1-33 garádicsal)

5. Szint: **Yorki páholyok** (Angol Nagypáholy)

4. Szint: **Lyons Klub** (angol), **Rotary Klub** (francia), - **Kiwanis, Odd Fellows** (Páratlan Társak), **YMCA**

3. Szint: Kék vagy Johannita páholyok

2. Szint: **„Kötény nélküli” páholyok**

1. Szint: **„Human - 1776 - TAET”** (ide azok a „keresők” - segítők, végrehajtók

- tartoznak, akik valamilyen ‘human’-civiltársaság tagjai; a fordító megj.)

Kik kontrollálják a pénzeket?

Szent Mihály zárandokai szilárdan úgy hiszik, hogy a gonoszság minden alapja és legapróbb eleme is azoktól származik, akik kontrollálják (birtokolják s ellenőrzik) a világ pénzét, akiket mi generálisan a nemzetközi bankárokkal azonosítunk. De egy szót ritkán hallunk ennek kapcsán, még kevésbé értjük: **ILLUMINÁTUSOK.**

Az Illuminátusok

Az Illuminátusok elit emberek (férfiak), akik *a csúcson* állnak, akik **ellenőrzésük alatt tartják a nemzetközi bankárokat**, hogy gonosz szándékkal kontrollálják az egész világot. Az ügynökeiket kinevelik, oktatják, kiképzik, hogy elfoglalhassák a helyüket (beépüljenek) a színpalak mögött a kormányzat minden szintjén.

A szakértők és tanácsadók határozzák meg a kormányzati politikát, hogy ekként mozdítsák elő mestereik titkos terveinek megvalósítását.

Ők eltérítik az embereket Istentől: a pénz, a világ, a gyönyör (az élvezetek) és az ördög csábításaival.

Akik közvetlen az Illuminátusokhoz tartoznak, azok szemben állnak Krisztussal, - a Sátán szolgálatában. Ők mindig 'hátramaradnak' a sötétségben - elrejtőznek a homályban -, az ismeretlenségben, és általánosságban minden gyanú felett állnak. Minden embert szolgaként használnak sátáni terveik megvalósítására. Leigázásuk érdekében *a mindkét oldal felé kitért karjaikkal és pénzükkel* (támogatásukkal) megosztják, uszítják az embereket, hogy harcoljanak egymás ellen, és gyilkolják le egymást; hogy sorban elérjék a céljaikat, ápolják és támogatják az atomháború és a szándékosan előidézett világ-éhínség terrorizmusát.

Az elsődleges céljuk, hogy megalakítsák

az egységes világkormányt,

hogy tökéletesen ellenőrzésük alá vonhassák az egész világot, lerombolva minden vallást és a közigazgatási folyamatokat.

Nemrégiben ráakadtam egy magnószalagra, a következő címmel:

Az Illuminátusok története,

amely részletes leírása az Illuminátusok lelepleződésének, hogyan is kezdődött és formálódott az összeesküvésük *az egységes világkormány* létrehozására a XX. század végén.

A következő, szalagról vett szemelvények egy könyvön alapultak:

Parasztok a játékban

Az alcímek a „Mihály” című folyóiratból valók.

Az Amerikai Egyesült Államok mögött (háttérben) működik *egy férfiakkal álló kis szervezet*, akiknek valóságos célja leigázni az egész világot és az emberiséget, sátáni összeesküvésük (tervük) szerint, az egységes világállam létrehozásáért.

Azért, hogy most teljesen tiszta képet alkothassunk erről *a sátáni tervről*, visszamegyünk a kezdetekhez, vissza a XVIII. század közepére, hogy megnevezzük azt a férfit, aki elindította ezt az összeesküvést.

Ennek a sátáni összeesküvésnek az elindítása egészen az 1760-as évekig nyúlik vissza, amikor is első ízben hívták életre „Illuminátusok” elnevezés alatt. Ezeket az Illuminátusokat (megvilágosultak) egy **Adam Weishaupt** nevű férfi szervezte, aki áttért a katolikus vallásra (tehát konvertita volt), majd később lelkész lett. Azután finanszírozói kívánságára kilépett a Katolikus Egyházból, s megszervezte az Illuminátusokat, amelyet már a nemzetközi bankárok finanszíroztak.

Azóta minden háborút - ez a Francia Forradalommal kezdődött - az Illuminátusok támogatásával indítottak, akik ezekben az operációkban különböző (ál)neveken és különböző látszatokat keltve szerepeltek. Azért mondom, hogy ‘variált nevek’ és látszatok takarásában, mert miután az Illuminátusokat leleplezték s közismertté váltak, Weishaupt és összeesküvőtársai elkezdtek hamis, más neveken működni.

De vajon miért választották a világ-összeesküvők az „Illuminátusok” elnevezést a sátáni szervezetük számára?

Weishaupt maga mondta, hogy ez a szó **Lucifertől** származik, és a jelentése: „**a fény őrzői**”.

A luciferi összeesküvés

Adam Weishaupt a Kánon Jog jezsuita-képzettségű professzora volt, az Inglecot Egyetemen tanított, amikor levetette a kereszténységet, hogy megszervezhesse a luciferi összeesküvést. Ez 1770-ben történt. Elkezdte kidolgozni ‘mester-tervét’, amit ‘**a Sátán Zsinagógájának**’ tervezett, - álnokságból - Jézus Krisztus nevével fémjelezve, miáltal csalárdul végső világuralomra emelhetnék Lucifer ideológiáját, hogy az emberi faj utolsó maradványai *a szociális kataklizma után is*, a végsőig a sátáni zsarnokságot szolgálhassák.

Weishaupt a feladatát 1776. május 1-jén fejezte be. (A kommunista nemzetek folytatólagosan vezénylik évről-évre május 1-je megünneplését e nagy esemény tiszteletére.) Ez volt az a nap, amikor Weishaupt hivatalosan is befejezte tervét, amely ‘szükséges’ az összes létező kormányzatok és egyházak elpusztításához. Ezt a célt *az emberek széles tömegeinek megosztása* tehette elérhetővé, miáltal az egymással szembenálló táborok száma egyre szaporodik a politikában, a

szociális szférában, a gazdaságban és más területeken: épp amilyen viszonyok uralkodnak manapság az Amerikai Egyesült Államokban.

A szembenálló oldalakat aztán felfegyverezték, az összetűzéseket (incidenseket) felszerelték; ez okot szolgáltatott a harcra, önmaguk gyengítésére, fokozatosan lerombolva a nemzeti kormányzatokat és az egyházakat.

A 'műveleti' terv

Az Illuminátusoknak nagy szükségük volt Weishaupt (had)műveleti tervének fő jellegzetességeire, sajátságaira a következő teendőkben, hogy segítse, támogassa őket szándékaik végrehajtásában (hogy megalapozza terveiket, tetteiket).

ad.1.

Pénzügyi és szexuális megvesztegetést (zsarolást) használtak, hogy elérjék a már magas beosztású férfiak kontrollálását az összes kormányzat különböző szintjein és a közélet más területein. Egykor befolyásos személyek elbuktak hazugságok és csalások következtében; - az Illuminátusok csábításokkal, kísértésekkel gúzsban, rabszolgaságban tartották őket, politikai vagy más zsarolással, a pénzügyi tönkretétel (csőd), a nyilvánosság előtti leleplezés, a fizikai bántalmazás, sőt, egyenesen az önmagukra és szeretett családtagjaikra irányuló halálos fenyegetéssel.

ad.2.

Az Illuminátusok, akik a főiskolákon (a kollégiumokban) és az egyetemeken (pl. Sorbonne, Oxford, Birmingham, Bristol, London, Yale, Harvard, stb. - a fordító megjegyzése) is ott voltak, hogy kiképezzék (és be is szervezzék) *a kivételes képességű, és 'jó vérvonalú'* családokból (pl. történelmi dinasztiákból) származó, és az internacionalizmus iránt vonzódó hallgatókat, és hogy speciális nemzetközi tréningeket ajánljanak (fel) nekik. Olyasfajta tréningeket, melyekre olyan ösztön-díjakat adományoztak, amilyen a Cecil Rhodes ösztöndíj, amelyre a kiválasztást az Illuminátusok végezték. Valamennyi ilyen ösztöndíjast előbb rábeszéltek, majd aztán meg is győzték arról, hogy *a különleges tehetségű és agyú férfiaknak joguk van uralkodni* mindazokon a csekélyebb természetes tehetségűeken, akik tömegei nem tudják, mi a legjobb a számukra fizikailag, szellemileg és lelki értelemben.

ad.3.

Minden befolyásos embert, akit törbe csaltak, és így az Illuminátusok ellenőrzése alá került, nomeg a hallgatókat, akik speciális nevelést és kiképzést

kaptak, titkos ügynökként építették be és használták fel a színpalak mögött minden kormányban, mint szakértőket és specialistákat. Ők a végrehajtó hatalom legmagasabb szintjén lehettek tanácsadók, hogy szabályozott mederbe tereljék a politikát, azon célból, hogy hosszútávon az Illuminátusok titkos terveit, világ-összeesküvését szolgálja, és előidézze a kormányzatok és az egyházak elpusztítását, amelyeket szolgálatra választottak meg vagy neveztek ki.

ad.4.

Ők megszerezték *a teljhatalmú ellenőrzést a sajtó felett*, miáltal minden hírt és információt elferdíthettek, hogy meggyőzzék a tömegeket: ***egy egységes világ-kormány az egyetlen megoldás*** a nagyszámú és sokféle, szerteágazó problémára. Emellett kisajátították és ellenőrzésük alá vonták az összes nemzeti rádió és tévé-csatornát is.

Áttekintve a stratégiai tervek fenti négy pontját, el kell ismernünk, hogy a tömeg-kommunikációs médiánk minden szinten ellenőrzés alatt áll, és a kormányzatunk összes szintjére is beszivárogtak és ellenőrzik, éppen úgy, amint Weishaupt ezt már az 1700-as években előre megtervezte.

Szerencsétlenségünkre kevés ember bír tudomással ezekről a tényekről, - ezért is van, hogy a világ eseményeiből, amik ma *a pénzen kívül* történnek, mást nem is nagyon érzékelnek.

Menjünk csak vissza most az Illuminátusok első napjaihoz!

Mivelhogy Nagy-Britannia és Franciaország volt a két legerősebb világhatalom a XVIII. század utolsó éveiben, Weishaupt úgy igazgatta az Illuminátusokat, hogy szítsanak gyarmati háborúkat - beleértve az Amerikai Függetlenségi Háborút is -, gyengítendő a Brit Birodalmat. Arra is felkészítették őket, hogy szervezzék meg a Francia Forradalmat, hogy tervszerűen lerombolják a Francia Birodalmat.

Weishaupt a Francia Forradalom kezdetét 1789-re tűzte ki. Azonban 1784-ben, *igazi vis major*ként a Bajor Kormányzat birtokába került egy bizonyíték, amely igazolta az Illuminátusok létezését.

Az isteni közbeavatkozás

Mi volt ez az 'istenti közbeavatkozás', ez a vis major?
Engedjék meg, hogy elmagyarázzam.

Még 1784-ben történt, hogy Adam Weishaupt kiadta a Francia Forradalom megszervezésére vonatkozó rendelkezéseit. Egy német író, akit Zwack-nak hívtak, kiadta e rendelkezéseket könyv formájában, amely teljes egészében tartalmazta az Illuminátusok történetét és Weisshaupt terveit. A könyve egyik kópiáját elküldték a francia illuminátusoknak, akiket Robespierre irányított, akit Adam Weisshaupt delegált (küldött) a Francia Forradalom szítására, kirobbantására. A küldöncöt egy villámcsapás terítette le és ölte meg, amint éppen úton volt Németországból Franciaországba. A rendőrség megtalálta a felforgató dokumentumokat a halott testén, és átadta azokat a megfelelő hatóságoknak.

Az összeesküvés gondos tanulmányozása után a Bajor Kormányzat utasította a rendőrséget, tartson razzsiát Weishaupt újonnan szervezett Grand Orient páholyai helyiségeiben és a befolyásos összekötők otthonaiban. Ilyenformán az összes felfedett járulékos bizonyíték is meggyőzte a hatóságokat, hogy a dokumentumok az eredeti (hiteles) másolatai egy összeesküvésről, melyet az Illuminátusok tervezett háborúk és forradalmak szítására, előidézésére alapítottak, illetve fogadtak el.

1785-ben a Bajor Kormányzat törvényen kívül helyezte az Illuminátusokat, és fel-oszlatta (bezáratta) a Grand Orient páholyokat. 1786-ban nyilvánosságra hozták az összeesküvés minden részletét, a következő angol címmel:

Az Illuminátusok rendjének és szektájának eredeti iratai

Az összeesküvésről szóló teljes iratanyag kópiáit elküldték Európa és az Egyház minden vezetőjének. Ámde az Illuminátusok hatalma olyan nagy volt, hogy ezt a figyelmeztetést figyelmen kívül hagyták. Mindamellet az Illuminátusok piszkossá váltak, és földalatti mozgalommá alakultak.

Ugyanebben az időben a Weisshaupt vezette Illuminátusok beszivárogtak a „Kék Maszonéria” (Kék Szabadkőművesség) páholyaiba, és a saját szövetségi titkaikat írták elő minden titkos társaság számára. Csak a Szabadkőművesek nyilvánították ki (igazolták) önmagukat internacionalistaként s azok, akik a viselkedésükkel be-bizonyították, hogy elfordultak Istentől, váltak beavatottá az Illuminátusok közé.

Sorban (fokozatosan) beszivárogtak Nagy-Britannia Szabadkőműves Páholyaiba, és Weishaupt áthívta Európába John Robisont. John Robison volt a legmagasabb fokozatú maszon a *Skót Rítus* szerint. A természetfilozófia professzora volt az Edinburghi Egyetemen és titkára a Royal Society (Királyi Társaság) szövetségnek Edinburgh-ben. Robison ‘nem dőlt be’ a hazugságnak, miszerint az Illuminátusok célja egy jóakarató diktatúra megalkotása volt, de ezt

a véleményét megtartotta magának, amiért is megbízták a Weishaupt kópiáinak felülvizsgálatával, hogy tanulmányozza és őrizze biztonságban azokat.

Miután az Illuminátusokkal kapcsolatos figyelmeztetés eredménytelen maradt; *ki is tört 1789-ben a Francia Forradalom*, mint azt Weishaupt ‘menetrendszerűen’ eltervezte. Sorban figyelmeztették a fenyegető veszélyről (és riasztották) a többi kormányzatokat, Robison 1789-ben publikálta az alábbi című könyvét:

Bizonyíték valamennyi kormányzat és egyház elpusztítására szőtt összeesküvésről

De óvó figyelmeztetését szintén semmibe vették...

A napóleoni háborúk

Azon férfiak, akik a Francia Forradalmat irányították: egy másik összeesküvésben való részvételről is határoztak. Ebben az időben ők szervezték meg a napóleoni háborúkat is, hogy ledöntsék minél több különböző koronás fő trónját Európában.

A pénzemberek egy csoportja finanszírozta Napóleont, míg egy másik csoportjuk finanszírozta Nagy-Britanniát, Németországot és más nemzeteket. Természetesen mindkét csoport elfogadta alap-rendezőelvként az Illuminátusok mesterterveit.

Közvetlenül a napóleoni háborúk után az Illuminátusok belátták, hogy az összes nemzet olyannyira kétségbeesett és olyannyira belefáradt a háborúkba, hogy már ‘bármilyen’ megoldásnak is megörülnének. Épp ezért az Illuminátusok beépített ügynökei létrehoztak egy konferenciát, amit így neveztek el:

A Bécsi Kongresszus

Ezen az összejövetelen megpróbálták megalkotni az első Népszövetséget, ami az első kísérletük volt az egységes világkormány felállítására. Kitartottak elméletük mellett, hogy „az Európai Kormányzat” minden koronás fője olyan mélységesen eladósodott nekik, hogy ők kénytelen-kelletlen, akarva, nem akarva cinkosaiknak tekinthetők. Azonban Oroszország cára rájött az összeesküvésre, és teljességgel megtorpedózta azt. A felbőszült finanszírozók

ezután fogadalmat tettek, hogy egy szép napon elpusztítják a cárt egész családjával együtt.

És ezt a fenyegetésüket később, 1917-ben valóra is váltották.

Emlékeztetnünk kell gondolatban arra, hogy az Illuminátusok működésének nem volt rövidtávú alapzata. Normálisan egy összeesküvő - bármilyen módon is lépjen az összeesküvésbe - azzal a céllal teszi, hogy az 'eredmények' már a végrehajtás közben, a saját életében megmutatkoznak. De az Illuminátusok esetében nem így történt. Igaz, remélték, hogy céljaikat *még életükben* megvalósítják, de - másként kifejtve, miszerint „az előadásnak folytatódnia kell” (the show must go on) - az Illuminátusok igencsak hosszú távú célokért dolgoztak. Vehetjük akár évek, vagy egyenesen évszázadok távlatait; - ők voltak a felkent utódok, hogy folytassák az összeesküvést, mindaddig, amíg remélhették, hogy összeesküvésük beteljesedik...

A végzetes visszautasításnak - amit a Bécsben tartott Kongresszus az orosz cártól kapott - nem volt különösebb romboló (meghiúsító) veszélye vagy jelentősége az Illuminátusok összeesküvésére nézve: pusztán kényszerítette őket egy új stratégia elfogadására. Belátva azt, hogy *az egyetlen-egységes világ ideája* pillanatnyilag 'áldozatul esett' (elbukott), az Illuminátusok elhatározták, hogy a hatalmuk meg-őrzése érdekében szorosabbra fonják a pénzügyi rendszer ellenőrzését az európai nemzetek felett.

A gazdasági ellenőrzés

Korábban a waterlooi ütközet következményeit meghamisították. A finanszírozók elterjesztettek egy sztorit, hogy Napóleon megnyerte a csatát, amiért pánik tört ki Anglia értékpapír-piacán. Az összes részvény árfolyama mélyre, gyakorlatilag a nullára zuhant. A nemzetközi bankárok (elsősorban a Rothschildok, innen eredt a közismert 'legenda', miszerint *a waterlooi csata előtti napon kockán döntötték volna el*, hogy Wellington herceg seregei nyerik meg az ütközetet - a fordító meg-jegyzése) ekkor - jelképes, 1 penny = dollár árfolyamon - felvásárolták az összes részvényt, ami tökéletes kontrollt biztosított számukra Nagy-Britannia gazdasága, és virtuálisan egész Európáé felett.

Közvetlenül a Bécsben tartott kongresszus után a nemzetközi bankárok 'rávették' Britanniát, hogy *új bankot alapíthassanak Angliában*, amelyet teljes mértékben ellenőriztek, és amelyet ellenőriznek mind a mai napig.

Weishaupt 1830-ban meghalt, de a halálát megelőzően készített *egy módosított verziót* az Illuminátusok 'élemedett' összeesküvésére, amely ugyan változó nevek alatt, de *az összes nemzetközi szervezetet és csoportot* szervezte,

finanszírozta, vezette és ellenőrizte ügynökei munkájával, a közigazgatás magas pozícióiban.

A forradalmi program

1848-ban Marx Károly az Illuminátusok egy csoportjának irányítása alatt megírta a 'Kommunista Kiáltvány'-t; - míg Karl Ritter, a Frankfurti Egyetem professzora megírta antitéziseit, az Illuminátusok egy másik csoportjának útmutatása szerint. A kiinduló eszmény alapján: mindazok számára, akik irányítják az átfogó össze-esküvést hasznos, hogy meg tudják különböztetni egymástól *azt a két úgynevezett ideológiát*, ami képessé teheti őket, hogy szembenálló táborokra osszák a meg-határozó lélekszámú, jelentősebb emberfajtákat, és ezáltal fel legyenek vertezve, hogy azután agymosással háborúra és pusztításra uszítsák őket egymás ellen. És, különösképpen, hogy leromboljanak minden politikai és egyházi intézményt.

Ezt a 'munkát' Ritter kezdte el, majd a halála után folytatta a német, úgynevezett filozófus, Friedrich Wilhelm Nietzsche. Segített „kifejleszteni” a rasszizmust, és azután a náciizmust, amely hozzájárult az I. és a II. világháború kirobbanásához.

1834-ben az olasz forradalom vezetője, Giuseppe Mazzini, akit az Illuminátusok választottak ki, hogy irányítsa az ő forradalmi programjuk kiterjesztését az egész világra. Ebbeli igyekezetében szolgált, egészen 1872-ben bekövetkezett haláláig. Ám néhány évvel a halála előtt Mazzini rávett egy amerikai tábornokot, bizonyos Albert Pike-ot, lépjen be az Illuminátusok közé. Pike-ot valósággal megigézte az egységes világkormány új ideája, és végül a luciferi összeesküvés vezetőjévé vált.

1859 és 1871 között Pike kidolgozta ***a katonai tervrajzát*** (tervrajz: vakoló 'szak-kifejezés'; például: *építési tervrajz = komplex koncepció a fennálló társadalmi rendszer diszkrét beavatkozással történő megváltoztatására - a fordító) három világháborúnak és különböző forradalmaknak* szerte a világon, melyek mindent összevéve előbbre vinnék az összeesküvést, a XX. század utolsó felvonásaként.

Három világháború

Az első világháború megvívása volt a harc, ami képessé tette az Illuminátusokat, hogy megdöntsék a cárizmust Oroszországban - mint erre a nemzetközi bankárok korábban megesküdtek, miután a cár megtorpedózta a Kongresszusuk megtartását Bécsben -, és arra, hogy Oroszországot az ateista kommunizmus

erődjévé tegyék. Az Illuminátusok ügynökei *felnagyították a nézeteltéréseket* Németország és a Brit Birodalom között, hogy ezt felhasználhassák a háború kirobbantására. Majd amikor a háború véget ért, felépítették a kommunizmust, hogy elpusztítsa a többi kormányzatot, és megszüntesse a cárizmust Oroszországban.

A második világháborút - amikor és amennyiben ez 'szükséges' volt -, *a fasizmus és a politikai cionizmus közötti* viták felszításával készítették elő. A háború alatt felépült a nemzetközi kommunizmus, mely ettől kezdve kiegyenlítette az egyesült kereszténység erejét (befolyását). Amikor túlhaladták a holtponzt, ez magában foglalta és előre vetítette a végső szociális kataklizma bekövetkezését is.

A harmadik világháború

A harmadik világháború kirobbantására használják az Illuminátusok úgynevezett 'vitázó ügynökeiket' (például: Pat Robertson, Francis Fukuyama, Samuel P. Huntington, Mike Evans, stb. - a fordító), hogy ellentéteket szítsanak a politikai cionizmus, illetve a muszlim világ vezetői között. Ezt a háborút az említett módszerrel vezénylik le, hogy az Iszlám egészét s a politikai cionizmust, Izraelt egymással pusztítsassák el; - ami ezzel egyidejűleg a fennmaradó nemzetek között megint csak viszályt szít a kérdésben, és önmagában is fokozza a háborús feszültséget a tökéletesen kimerült államban - fizikai, mentális, lelki és gazdasági vonatkozásban egyaránt. A hadszíntér tehát ekként rendeződik át az egységes világkormány létrehozása érdekében.

Az egységes világkormány

Az összeesküvés befejező szakaszában *az egységes világkormány egy diktátori személyiség révén áll majd össze*, akit az Egyesült Nemzetek (az ENSZ), a Külkapcsolatok Tanácsa (egy Illuminátus csoport az USA-ban), néhány milliárdos, a kommunisták és tudósok, akik bizonyították hűségüket a nagy összeesküvés iránt, fognak egyetértésben megválasztani (aki ezután mindezen szervezetek feje lesz). Mindenki mást *a monopolizált emberiség roppant hatalmas konglomerátumába* integrálnak (ez lehet-lesz a népek, mint 'egységes' jámbor juhnyáj közös karámja - a fordító megjegyzése), megvalósítva az összeesküvés totális rabszolgaságát.

Az Egyesült Államokban az Illuminátusok, közvetlenül az első világháború után állították fel a Külkapcsolatok Tanácsát, amit a köznyelvben CFR-nek neveznek. A CFR aktuálisan a mostani Illuminátusok; az USA-ban működik. Ez a hierarchia *a CFR mestertervi kontrollja*, igen nagy hatáskörrel (nagy

kiterjedésben); - ők az eredeti illuminátus összeesküvők leszármazottai (vérvonal, óh! - a fordító), sokan közülük egyenesen még a nevüket is megváltoztatták, hogy eltitkolják ezt a tényt.

Létezik egy *hasznos intézmény*, az *angliai illuminátusoké*, amely a *Nemzetközi Ügyek Brit Intézete* nevet viseli. Különböző nevek alatt hasonló titkos illuminátus szervezetek működnek még Franciaországban, Németországban és más nemzet-államokban is. Valamennyi ilyen szervezet, beleértve a CFR-t is, folytatja a *nagyszámú kisegítő vagy frontvonalbeli szervezet felépítését*, amelyek beszivárogtak minden egyes fázisban a különböző nemzetközi ügyek intézésébe. De ezeknek a szervezeteknek a működése mindenkor, minden esetben *az Illuminátusok mester-terve és ellenőrzése alatt* zajlott és zajlik, mind a mai napig.

Írta: Myron Fagan

Angolból magyarra fordította és stilizálta, kiegészítette: Czike László

A szakrális trónörökös

Szabadkőműves legenda

Orbán Viktorról beszélgettünk, nem sokkal az 1998-as választások után.

‘Neofita kispap’ ismerősöm szerint: bizonyos körökben tartja magát *a legenda*, hogy Orbán Viktor (aki az Ikrek jegyében született) **horoszkópja felemás, baljós jövőt ígér**. Orbánt *a beavatott írástudó* tanácsadói beviszik a sűrűbe; - mélyre, ahonnan elvileg már nincs visszaút. Elhitetik majd vele, hogy alapvetően minden rendben, sínen halad az ország; amit készséggel elfogad, hiszen nem természete az örökös háborúzás. Egyébként is **az egész Fidesz-kompanyia fixa ideája**, hogy elég csupán szorgalmasan dolgozni (plusz szellemes, szívhez szóló beszédekkel mondani!), és önmagától megteremtődik a polgári jólét, a demokrácia. Ártatlan gyermekiségét, és naív tisztaságát használják ki, hogy félrevezessék saját önző érdekében. Amikor Orbán Viktor végül is rádöbben, hogy rászedték; - **kilép a Skót Rendből** (ahol már 1998-ban a 30. garádicson állt), visszatér magyar népi gyökereihez: *valódi forradalmárrá, népvezérré válik*. Végül beteljesül a szokásos magyar tragédia..., - a legenda. Az ifjú herceg és a vadkan véletlen találkozása.

Téli éjszakákon a templomkert bokrai közt néha újra **felizzanak a hiúz szemei...**

A Polgár hite

Zelnik József írja ‘TESTAMEN’, Leonardo evangéliuma című, 2003-ban kiadott könyvében: **„A Polgár képes úgy hitetlen és ateista lenni, hogy a hatalma megőrzése érdekében hitre és vallásra szólít fel.”** A Magyar Értelmező Kéziszótár jelentésértelmezését alapul véve: ‘*Ateista = ateizmust valló, azt hirdető személy, aki a természetfölötti erők, Isten létét tagadja, esetleg vallásellenes mozgalom tagja.*’ Az ateista jelző jól hangsúlyozza, hogy *ez a mi Polgárunk nemcsak hogy nem híve Istennek, de kifejezetten istentagadó személyiség*, aki nem egyszerűen csak nem hisz a világ egyetlen természetfeletti urának, Istennek a létezésében, hanem még **meg is tagadja Isten szolgálatát, ellene is szegül**, ami lényegesen súlyosabb bűn, hiszen nem tudatlanságból, hanem Isten tudatos elutasításából táplálkozik, ami az ördöggel cimborálás gyanúját is megalapozhatja. Egy ilyen ember semmiképpen nem felelhet meg például **a szakrális uralkodóról** alkotott ideálképünknek, hatalma így nem eredhet Istentől, akit elutasít és meg is tagad. Akkor hát ki ez az ember, és kitől származik az említett hatalma?

A hamisság vádja

Zelnik József mondata nem kevesebbet állít, mint hogy a Polgár ‘illegitim lelki tömegszuggerációs eszközt’ használt hatalma megszerzése, megőrzése s visszaszerzése érdekében, vagyis szakrális királyként viselkedik, holott - hogy mást ne is mondjunk - nem is a Duna jégén választották meg. Más szóval: *nem beavatott királyként* folyamatosan okkult erőket mozgósít a hatalomért, **„hitre és**

vallásra szólít fel”, miközben a valóságban (maga-magán kívül másban) nem hisz, és nem is vallásos, mert „hitetlen és ateista”!

A szakrális fejedelem

Idézetek Kocsis Istvántól, aki a szakralitás legnagyobb szakértője: „A szakrális fejedelem képes kilépni az időből és legyőzi a teret. (...) Aki a teret legyőzte, **megpillanthatja a láthatatlant is**: benézhet az Ég kapuján. (...) A szakrális király győz a harctéren, - a harc kimenetelét is látja... Visszaforog, ha nem győzelem várja, vagy ha Isten nem kívánja a győzelmét. (...) A szakrális, a valódi király - nemcsak Isten akarata szerint uralkodik, hanem **Isten védettjeként** is. Sokan ezért nevezik Isten kiválasztottjának. (...) Emberi kézben lévő fegyver nem tudja megsemmisíteni. Ha megsemmisíthető, akkor a szakrális király nem igazi. (...) Ha a király igazi, és nem hamis, akkor az Élő Égi Igazság minden körülményben megvédelmezi őt. (...) A szakrális fejedelemjelöltnek komolyan kell vennie a **Hegyi Beszéd** legfontosabb beavatási intelmét: **be kell lépnie a Szűk Kapun, el kell indulnia a Keskeny Úton**. A szűk kapun csak az léphet be, aki az időt és a teret legyőzi. (...) Az Úr Jézus arra szólította fel az embert, hogy válassza az élet helyett az Életet. Válgják azzá, aki a bűnbeesés előtt volt, vagyis az eredeti ember szintjére emelkedjék fel. Azt juttassa diadalra önmagában, ami szellemi. Majd legyőzve önmagát, válgják igazi emberré. (...) **Akit a beavatás tesz azzá, aki, az a szakrális fejedelem**. (...) Az **Élő Égi Igazság az az égi lény**, akivel tarthatta a kapcsolatot a régi korok uralkodója, ha szakrális király volt. (...) Az Igazság **(az Ige!)** Isten Önvédő megnyilvánulása: Isten akaratát érvényesítő legnagyobb Erő, a legszilárdabb Hatalom. Büntető, vagy védelmező hatalom: igazságérvényesítő és szeretetotlalmazó. A világ meg is szűnne létezni, ha az Élő Égi Igazság nem érvényesítené mindig az igazságot. (...) Raffaellónak a Vatikán Héliodórosz-termében látható freskója (**Attila Róma falai előtt**, vagy másik címen **Leó pápa és Attila találkozása**) elmesél egy történetet, amelynek a központi hőse Attila: **Isten angyala felszólítja, hogy Rómát ne támadja meg. Attila engedelmeskedik**. (...) A szakrális király az Élő Égi Igazság akaratát meghallgatva kel hadra, vonul vissza, vagy köt békét ... Attila, Szent István, Szent László, Hunyadi Mátyás - a magyar küldetéstudat méltó beteljesítői. (...) **‘Az én világom nem evilágból való’** - mondta az Úr-Jézus. **‘Én a parancsot nem e világból kaptam’** - mondta Attila. (...) A szakrális királyság megszűnése után a szakrális fejedelem természetesen (ma is) rejtőzködik. **De vajon hol?**” És vajon meddig még?!

Magyar szakrális királyok

„A magyarság, a magyar küldetéstudat és áldozatvállalás, illetve a keresztény világ nagy kérdései összefüggenek és e szerves kapcsolatot három magyar király sorsában lehet jól szemléltetni. A magyar küldetéstudat központi gondolata **egy az egész emberiségnek szóló üzenet**, amely az Igazsággal van összefüggésben. Az Élő Égi Igazságról, a legyőzhetetlenről van szó, aki Isten önvédő Meg-

nyilatkozása: a legnagyobb Erő, a legszilárdabb Hatalom. A magyar küldetés-tudatban a magyarság különleges szerepe az Élő Égi Igazság méltó szolgálata. E küldetésstudat csak az egész emberiségre vonatkoztatva értelmezhető. Nem hun uralkodó, **Attila** dönti el, hogy 'Isten ostora' lesz, nem is **Szent István** dönti el, hogy megteremti egységes keresztény birodalmát (szakrális 'világkirálya' lesz a kereszténnyé váló, megigazuló emberiségnek) és nem **Hunyadi Mátyás** dönti el, hogy ő megtisztulásra kényszeríti a keresztény világot. Isten akarata teljesítői ők és ezért is indulnak el útfeljárón. Az út annak ellenére nem egyforma, hogy Szent István és Hunyadi Mátyás is tudatosan vállalja az atillai hagyomány folytatását. A három király közül most Mátyásról kívánunk részletesebben beszélni. Mátyás azoknak a törvényeknek a megalkotását kényszeríti ki, amelyek segítségével **a nemzet túlélheti az iszlám pusztító támadását**. Mátyás szinte felfoghatatlan cél-tudatossággal küzdött a királyi hatalom gyöngítéséért (!), és ha más alapján nem tehetnénk, akkor ennek alapján feltételezhetnénk, hogy Isten akaratát teljesítve készítette fel a nemzetet a nehéz jövőre. Kocsis István szerint **Mátyás utolsó szakrális királyként végrendelkezik a törvényalkotásával**. Rá is kérdez, hogy ő szakrális királyként **egy olyan uralkodó, aki nem győzhet?** Akivel közli az Ég, hogy Országát keresztre feszítik? Miféle összefüggés lehet e drámai helyzetben **küldetésstudat és közjog** között? Mert a magyar küldetésstudat az Attilától Mátyás királyig tartó időben átalakult. Megváltói (!) áldozatvállalássá, kiválasztottság-tudattá alakult át a közjogi változások eredményeként."

Az áldozati bárány

„Mátyás királlyal a magyar küldetésstudat változása felgyorsul, de még nagyobb a változás, amelyen **Trianon után** esik át. A 'kalapos király', vagyis **II. József német-római császár** (nem merte vállalni megkoronázását a Szent Koronával!), **aki magas rangú szabadkőműves is volt, - példátlan energiával látott hozzá a magyar nemzet felszámolásához, aminek a magyarság keményen és sikeresen ellenállt.** (...) Ám Trianonban valami rendkívüli dolog történt. Oly' nagy csapás érte a magyar nemzetet, hogy a magyarság az ellenfelet **valami földöntúli erővel** azonosítja. E meggyőződésének következménye a küldetésstudat újabb változása, minőségileg mássá válása. Trianonnal szembesülve mindenkinek, aki meg akart magyarnak maradni, immár arról kellett meggyőződnie, hogy **a magyar nemzet küldetése hasonló azon áldozati bárányhoz, amelyet Izrael népe is Jom Kippur idején, az engesztelés napján Izrael bűneit viselve feláldozott.** A magyarságot Trianonban nem mint valami 'föbűnöst', hanem mint legártatlanabbat büntették mindenki helyett - ellenfél és szövetséges helyett - egyaránt. Ez pedig **a magyar nép metafizikai dimenziójának bekapcsolása nélkül** - érthetetlen. Kocsis István meggyőző bennünket arról, hogy már Mátyás korában elkezdődik **a régi magyar küldetésstudat megváltói kiválasztottság-tudattá** válása."

Hűbéres nemesség

„A magyar állam, a magyar nemzet jogi személyiségének a neve: Szent Korona. A Szent Koronát illető felségjogok valójában **a magyar nemzet szuverenitását** fejezik ki. (...) **A királyt** (az államfőt) **is megilleti a nemesség** (vagy az elit) **és a nép hűsége, ha Isten akaratát közvetíti.** Ám ha a király nem szakrális uralkodó, úgy a hűség a Szent Koronának, a szakrális jogi személynek szól, - nem pedig a nem szakrális természetes személynek.” Mondjuk nem a privatizációt, az ország eladását, európai uniós belépést ‘levezenylő’ kollaboráns miniszterelnöknek. Ha a magyar politikai elit 1990-ben nem feledkezik meg (egy tál lencséért!) az igazi magyar alkotmányról, **a Szentkorona-tan jogfolytonosságáról**, - úgy ma Magyarországnak új alkotmánya lenne, nem lenne adóssága és rendelkezhetne a teljes nemzeti vagyonával (ami szinte maradéktalanul külföldi kézbe került); és nem kellett volna segélyekért, támogatásokért bekönyörögnie magát az Európai Unió ‘restaurált Nyugat-Római Császárságába’, amely szabadságkőműves politikai taktikája, éppúgy, akár csak az egykori Szovjetunió, vagy a mai egyeduralkodó világcsendőr, az Amerikai Egyesült Államok...

Többé nem hagyhatjuk figyelmen kívül, hogy **egy világállami integrációs tömb egyik provinciája (régiója) vagyunk csak**; nem ‘a nagyok’ (az alapítók) egyenrangú társa, hanem perifériális végvár - Bizánccal és a Balkánnal szemben. Ezek után **a nagy történelmi kérdés**, hogy újabb világháború nélkül olvadunk-e össze egyetlen közös világállammá az Amerikai Egyesült Államokkal, vagy előbb még megérhetjük **a ‘gigászok’: az Egyesült Európa és az Egyesült Államok** világ-háborúját, s csak **az (Armageddon) után** jön létre a végső fúzió...

„Nemesnek lenni annyit jelent, mint hűségesnek lenni, tehát: **a nemes a hűséges szinonimája.** A hűbérúrnak való hűség nem azonos viszont az Istent megillető hűséggel. (...) A történelmi új kor farizeus királyai (államfői, fekete nemessége, stb.) az állítják, hogy ‘Isten kegyelméből’ uralkodnak, ezért követnek el mindent **például a Priory of Sion révén**, hogy a származásukat, családfájukat egyenesen Jézustól (Meroving-dinasztia) vezessék le. Ez a Grál-legendának is a lényege...” Meroving-vér folyik pl. a Habsburg-Lotharingiai uralkodóház császáraiban is...

A Mária-napi bécsi beszéd

Orbán Viktor az első szakaszban ‘kis csodára’ és ‘nagy csodára’ emlékezik, ami szép, költői megfogalmazása, bemutatása annak, hogy a küldetésére kiválasztott ember személyes élete, sorsfordulói miként kapcsolódnak össze **a történelem fő sodrával**: **hogyan válik a ‘kis csoda’ a globális változások résztvevőjévé, majd a világméretű politikai korszakváltás egyik aktív, - hazájában pedig az átalakulás mértékadó, vezető személyiségévé.**

Történt egyszer, nagyon-nagyon régen, úgy 6-7 évvel ezelőtt, hogy magam is elgondolkoztam **némi hősi történelmi analógiákon, s a magyarság valós**

evilági küldetésén, és tettem ezt - a szakrális fejedelem problémakörére akkoriban még csak ráérezve - **Orbán 'királysága' idején**, némileg ironikus élel, nem is sejtve, hogy akkori gondolataim egyszer még *a déjà vu* érzését kelthetik...

Miről is van szó? A szakrális fejedelemről. Azokról a gondolatokról, melyek *azt az államférfit* foglalkoztatják, aki nemcsak abban érdekelt, hogy degeszre tömjé saját maga, és szűkebb lobby-társai zsebét, a földi mértékkel rendelkezésére álló rövid ciklus-ideje alatt... Az Európai Unióról van szó, amely ma már sok nemzet közös hazája, és ha még nem az, hát az lesz néhány évtized múltán, mert visszafelé többé már nem vezet út. Arról az Európai Unióról, mely **valamikor Nyugat-Római Császárság** volt, s területileg majdnem azonos a mai Unióval. Arról van szó, hogy Hunyadi János egykor nemcsak Magyarországért harcolt a török ellen, hanem *az egész óvilági keresztény kultúráért, amely most elenyészni látszik*. A Kocsis István csodálatos könyveiben (A szakrális király, A Szentkorona-tan és Magyarország Szent Koronája, stb.) történelmi alátámasztással megírtakról. Meg arról: *mi is lehet a magyarság küldetése azon a földön*, amely már az Unióhoz tartozik; - ha tetszik ez nekünk, ha nem...

A szakrális királyainkról beszélek, akik *már akkor is összeurópai mértékkel és méreteken gondolkodtak, amikor Európát épp kishitű, uralkodásra méltatlan királyok vezették a semmibe, és elveszni látszottak a keresztény hagyományok és gyökerek*. Szent István, Szent László és Hunyadi Mátyás királyainknak egyaránt voltak vívódásaik: Európa kétarcú Magyarország vonatkozásában. Amikor mi Európára, *mint a népek bölcsőjére* gondoltunk - ők mint újszülött kisdedit, martalékul vetettek *tatárnak, töröknek*. Mikor mi Európa szabadságáért ontottuk vérünket: oroszok verték szét *az osztrákkal szemben* kivívott függetlenségünket.

De később Trianonban meg is csonkították, majd később újabb büntetésül (?) a Szovjetunió gyarmatává engedték veszni Magyarországot... Amikor pedig **1956-ban az egész világ szabadsága, demokráciája** volt a tét: Európa csak hallgatott.

Most viszont az Unió teljes jogú tagjai vagyunk, és *a földünk immár a többé fel nem osztható Európai Unió földterületének szerves, elidegeníthetetlen része*. S jogos, indokolt a félelmünk, hogy afféle 'perifériális kerítésnek, majomfogónak' kellettünk csak, a várható modernkori (kelet-nyugati irányú) népvándorlás fel-és letartóztatására. Új védelmi sáncnak *az egykori tizenketek köré*, - miként a sötét középkorban. S hol van már Hunyadi, kinek bús hadát egykor „Bécsnek büszke vára” nyögte? De a legnagyobb szomorúságunk mégis az, hogy *miközben mi - akik a kereszténységet ezer évvel ezelőtt épp az Európába illeszkedés céljából vettük fel! - újból rendszert is váltottunk Európa kedvéért; lemondva földről, társadalmi tulajdonról, kivívott életszínvonalról, egyenlőségről a*

szabadságunk elnyeréséért, addig épp Európa, az őszanya veszítette el a saját önazonosságát. Mert ha Európa már nem keresztény; - úgy miért jöttünk mi ide? Mi megőriztük hitünket, vallásunkat, összetartozásunkat, közösségépítő családi kötelékeinket, - de mit ér a nemzetmegtartó erő a közös keresztény gyökerek nélkül?!

Küzdelem a kereszténységért

„Persze gyakran halljuk - talán hallják itt Bécsben, Önök is -, hogy elavult gondolkodás az ilyen, régimódi. Valaha, az ún. keresztény Európában talán szükségük lehetett arra a meggyőződésre a fejedelmeknek, hogy ők az Isten, a Gondviselés kegyelméből és rendeléséből kormányoznak, a hívőknek pedig arra, hogy sorsuk a Gondviselés kezében van, de ma már - mondhatják, s mondják is - fontosabb a képzettség, a tájékozottság, a tárgyalóképesség, a média-képesség, és még sokféle tudomány. Ne keverjük össze a mindennapi élet alakítását az egyházak elvárásaival! Válasszuk el a keresztény tanítást a politikától, a gazdaságtól, a tudománytól és az oktatástól, hiszen a vallás magánügy! Nem ismeretlen ez a hang, kedves barátaim, mert bizony, a mai magyar közéletben - és sajnos nemcsak ott, hanem egész Európában -, még mindig küzdelmes harc folyik a keresztény-keresztény értékek védelméért.”

A Sioni Rendház tervei

Kutatók úgy vélik: ***ma is a Sioni Rendház*** képviselheti a háttérhatalmi piramis csúcsát: ***fogékony és fiatal szabadkőműveseket hív a rózsakeresztesség révén a tagjai közé***, hogy azután a legtehetségesebbeket kiképezze és az egységes világ-állam szolgálatába állítsa, s eljuttassa őket az Illuminátusok Rendje által egészen a szabadkőműves rangfokozatok legmagasabbjára. A kibővített ***Európai Unió*** - akár volt eredetileg ilyen ‘templomos’ koncepció, akár nem - annak az egységes Európáról szóló elképzelésnek a pontos mása, amelyet az ***Új Világrend*** vezetői és ***a Sioni Rendház*** megálmodtak...

„Történt ugyanis még egy kísérlet a Német-Római Birodalom feltámasztására a XIX. század vége felé. A francia szerző, Jean-Luc Chaumeil szerint a Rennes-le-Chateau rejtély (ekkor és itt született meg a háttértemplomos Sioni Rendház, vagy legalábbis annak mára életre kelt legendája!) több szereplője a skót rítusú szabadkőművesség szupertitkos csoportja tagja volt, és (az Illuminátusokhoz igen hasonlóan) egy teozófián és gnoszticizmuson alapuló Európai Unió létrehozásán fáradozott. A társaság neve ‘Hieron du Val d’Or’ (Waldorf?! - Cz. L.) volt, a célja pedig a Külkapcsolatok Tanácsához és a Trilaterális Bizottsághoz hasonló: felépíteni egy világméretű, isteni renden alapuló (evilági, politikai) rendszert, „amelyben az országok csupán tartományok lennének, a vezetők pedig csupán egy globális okkult elitkormány helytartói.

A kutatók többségében ez egy korai 'Új Világrend' jövőképét idézi fel. Baigent, Leigh és Lincoln úgy véli: „A XIX. század során a Sioni Rendház a szabadkőművesség, a 'Hieron du Val d'Or' révén megpróbálta modernizált formában újjáéleszteni az egykori Nyugat-Római Birodalmat, vagyis létrehozni egy 'teokratikus' Európai Egyesült Államokat, amelyet a Habsburg-Lotaringiai Ház és a radikálisan megreformált katolikus egyház együttesen irányítana.” Ám ez a kísérlet, úgy látszik, a XX. századi események hatására megfeneklett.”

Addig is Habsburg Ottó, az 'örökös' osztrák-magyar trónörökös, a Páneurópai Mozgalom elnöke, Jeruzsálem Királya, legitimisták álomhercege **'csak Európa lézengő rittere'** marad, akinek a szél elfújta a kalapját (koronáját) s nem tud oly méltóságteljesen futni utána, hogy ne váljék nevetségessé.

(Deák Ferenc híres mondását - Ottóra - Sándor András kölcsönözte.)

László András előadása nyomán

„A Templomos Rend erősen elmozdult a gnosztikus és mágikus orientációk irányába, és valószínűleg volt egy olyan célja, amely cél a pápa, a császár és a lovagrend nagymesterének, vagy egy nagymester feletti főnek egy személyben való egyesítése volt: a császár legyen egyszerre pápa s a legfőbb személyisége a lovagrendnek, s ez a valaki a Ghibellin-dinasztiából kerüljön ki.” (A Ghibellin-dinasztia tulajdonképpen a Hohenstaufen-dinasztia volt, akik azt állították, hogy *a császár magasabb rangú a pápánál*, hiszen 'Vicarius Christi', vagyis Krisztus helytartója, míg a pápa 'csak' 'Vicarius Petri', azaz Péter helytartója...

Velük szemben álltak a Guelfek - a 'Guelphs'-ek; amely dinasztiából származik például II. Erzsébet, mai brit uralkodó is -, akik **a pápa császár feletti korlátlan fensőbbiségét** ismerték el, mondván: bármikor maga a pápa lehetne a császár, de ha nem, akkor is felette áll. Tarthatott ez a 'tarthatatlan hitálláspont' gondolom egészen addig, mígnem VIII. Henrik, angol uralkodó - hogy érvényteleníthesse szabályos házasságát - önkényesen 'ki nem vonta' Angliát a római pápa fennhatósága alól, **megetté önmagát a különvált anglikán egyház fejének**. Mert e lépésével ugyan nem 'a vén kontinens német-római császárat', de a mindenkori angol uralkodót, a királyt rangsorban feltétlenül **a római pápa 'fölé'** rendelte...

(Lásd még Heribert Illig: 'A kitalált középkor' című könyvének az 557. oldalán - *Welfek és Staufok* cím alatt) Folytatva most az idézetet: **„A lovagi tendenciák, elsősorban a Templárius Lovagrend legszorosabban kötődött a Hohenstaufen-Ghibellin törekvésekhez, annyira, hogy a középkor lovagi uralkodását döntő mértékben ez a Ghibellin-szellemiség határozta meg, szoros összefüggésben a Teuton Lovagrenddel és még inkább a Templárius Lovagrenddel, mindaddig, amíg ez utóbbi fennállt... Utána az egész ghibellin-világ összeomlott, az utolsó**

ghibellin-trónkövetelőt is lefejezték.” A római pápa vélhetőleg kevésbé vagyonszerzési, inkább *stratégiai megfontolásokból* dönthetett a Templomos Lovagrend megszüntetése mellett (1313). Nem akart ugyan nyugat-római császár sem lenni, de épp így azt sem akarta, hogy a Pápaság, a római pápa végül ‘alárendelődjék’ *egy evilági hatalomnak*, a templomos szellemiségben fogant összeurópai német-római (Stauf) császárságnak, illetve magának ‘a császárnak’...

Aki esetleg ***egykor a kibővített Európai Unió elnöke*** címre, rangra hallgat majd. A végidők közeledte nyilvánvaló jele lesz, amikor ***rég elfeledettnek és kihaltak hitt vérvonalak mentén*** új és új trónkövetelők lépnek fel, országok és nemzetek támadnak egymásra, hogy *a minden nép feletti egyeduralmat* megszerezzék.

És akkor majd felemelkedik ‘egy tiszteletre méltó férfiú’, az Antikrisztus...

A hepiend balladája

Trónörökös volt a Habsburg,
A Ferenc Ferdinánd -
Nyári éjen kedvese lett:
Sáríka, vadvirág...

Száll reád merénylet átka,
A mátká megfogant -
Méhében egy halott császár
Magjáért szól a lant.

Ah! lágyan kél az esti szél
Alcsútdoboz felé;
Szüzek siralma, özvegyek
Panasza nyög belé.

Ne szülj császárt, te szűz! anya
Ne szoptass csecsemőt!...,
Férjhez adták egy orsóshoz
A csinos roma nőt.

Elárul a járomcsontod,
A nemes halánték -
Nemzedékek titkát hordod:
Ferdinánd atyádét.

Európa egységes lesz,

Magyar reményt kínál -
Hogy végtére megment minket
A szakrális király.

Pápa, add hát áldásodat!
Ő megmenti trónod...
Antikrisztus nem fog rajta -
S így mindenki boldog.

Megmenekülhet a világ,
Róma és Izrael -
Armageddon tehát nem lesz:
A vész így illan el...

Halál helyett örömnép
Az Apokalipszis -
Jézus, s Márja békét hoznak,
Mert nem lesz több krízis.

Az Aranykor bőséggel jön,
Büszke Isten Fia -
Eredményes volt az újkor
Magyar áldozata.

Eggyé forrt az egész világ,
Minden népe testvér -
Megigazul minden ember,
A sok bűnös megtér.

Egynek engedetlensége
Majd' mindent tönkretett -
De egy engedelmessége
Irgalmat érdemelt.

Isten tehát megbocsátott:
Új a történelem! -
Mert leszállt Ferdinándra
Megszentelő kegyelem.

Orbán Viktor: A következő tíz év

a Népszabadságban 2005. január 24-én megjelent cikkének értékelő elemzése

"A következő tíz évről szólni bátor dolog. Néha a következő évet sem lehet előre látni, *hát még a következő tíz évet*. Mivel *a múlt folyamatosan változik, miként a jelen is, az egyetlen biztos pont a jövő*." Orbán Viktor, az 'Euromoney 10.'

Kelet-Középeurópai Fórumán elhangzott előadásának szerkesztett változata a hétfői Népszabadságban jelent meg." (És nem a Magyar Nemzetben - vajon miért? - Cz. L.)

„Emlékezhetünk a 2003-2004. táján felbukkant jelenségre, amikor az amerikai diplomácia úgy nyilatkozott, hogy az "új (kibővített) Európa", vagyis az újonnan csatlakozott országok kedvezőbben ítélik meg az Egyesült Államok törekvéseit, mint a "régi Európa". Most tegyük félre a tényt, hogy az "új európai országok" némelyike több mint ezeréves európai államisággal rendelkezik, s koncentráljunk csak arra, hogy Közép-Európa jövőjét nem vázolhatjuk fel anélkül, hogy tisztán látnánk Európa és az Egyesült Államok kapcsolatának a jövőjét.”

Azt gondolom, hogy ez egy igencsak vakmerő nyitó mondat. Aki a boszniai, szerb, afganisztáni és iraki háborúk után - sőt, inkább inkább még 'közben'! -, de mindenképpen a küszöbön álló iráni és egyéb arab háborúk előtt arra vállalkozik, hogy az e tárgyban erősen megosztott érdekű EU, valamint a NATO, illetve az angol-amerikai törekvések kapcsolatát, viszonyát, fejleményeit 10 évre előre extrapolálja, hozzá-véve az ENSZ janus-arcú viselkedését, az szinte már béljósolást készül elkövetni...

„A világot a következő évtizedekben is a globális (inkább: globalizációs) veszélyek és gondok kínozzák majd, elegendő a klímaváltozásra, a terrorizmusra, a tömeg-pusztító fegyverekre (melyekkel elsősorban az USA rendelkezik - Cz. L.) gondolni. Ezen kihívások kezelése (ugyanaz 'kezeli', aki 'kihívta'? - Cz. L.) jelentős részben az atlanti szövetség kohéziójától és befolyásától függ. Ezért az EU és az Egyesült Államok kapcsolata, pontosabban fogalmazva az atlanti szövetség erősítése uni-verzális érdek. (A mi előljáró érdekünk szerintem, hogy ne legyenek se kihívások, se kezelések, se bejövések - hanem legyen végre béke már az olajfák alatt. - Cz. L.) A második világháború, majd a rákövetkező (csak 'úgy': 'rákövetkezett'? - Cz. L.) kommunizmus világossá tette, hogy egyedül Európa nem képes legyőzni Amerika segítsége nélkül azokat az ősi démonokat és ösztönöket (ezek szerint hát Amerika tiszta ösztönű, démonmentes övezet, habár erről meg kellene kérdezni a lemészárolt indiánok és agyonkínzott rabszolgák százezreinek az éterben bitangoló holt lelkeit, meg a női soldierek - US Navy és Army - által

pórázon vezetgetett, majd bajtársaik által anélkül megerősített iraki foglyokat is! - Cz. L.), ***amelyek az értelem fog-ságából időnként kiszabadulnak, és vérontásokhoz vezetnek.*** (Ez oly ezoterikusan hangzik, akárcsak egy New Age 'prédikáció', exorcizmussal leöntve, fatális eleve elrendeltséggel kinyilatkoztatva. Mintha az európai és egyéb emberek démonoktól hemzsegő romlott lelki világát csak az amerikai értelem lenne képes féken és fogva tartani. A rézangyalát! A démonok időnként, periodikusan kimentenek, mint a Zrínyi, és nosza, már ontják is a vért, mígnem a hős amerikaiak megzabolázzák, és visszagyömöszölik őket a palackba. - Cz. L.) ***A hidegháború végével, a kommunizmus bukásával, a Szovjetunió szétesésével véget ért a XX. század.*** (Nem a század ért ezzel véget, mert az egy senki, hanem ezek a fatális és démoni dolgok - hogy, hogy nem, épp a XX. század végén történtek. - Cz. L.) ***Mi, európaiak azt gondolhatjuk, hogy többé már nincsen szükségünk Amerika segítségére, mert legyőztük rossz ösztöneinket, és az egyre egységesebb, gazdagabb és növekvő jólétben élő Európa már nem léphet újból hadi ösvényre*** (Már megint ez az indián dolog! Ugyanis ez a 'hadiösvényre lépés' kifejezetten irokéz és mohikán, vagy apacs és sziú - no jó, a Viktor kedvéért 'dakota' - hagyomány volt... Vagy valami fatális protestáns véletlen folytán az európaiakban a jenki által kiirtott indiánok szelleme reinkarnálódott volna? Kötve hiszem. Mint ahogy azt sem, hogy a rossz európai ösztönöket a jenki tisztaság fogja legyőzni. Már inkább a wellness, a Rockefeller-féle mediterrán diéta, vagy a reiki. Aztán az sem igaz, hogy Európa növekvő jólétben élne. Ha csak abból nem, amitől mi nettó befizetők lettünk és litvánunk. De az is egy téves nézet, hogy a démonok fogva tartásának sikere az anyagi jólét mértékétől és trendjétől függene. A kapzsiság és a kevélység démona például kifejezetten a tőke szabad rablásával és a tőlük jutalékos politikusokkal kvadrál, illetve barátkozik. - Cz.L.) ***Ha az európaiak egymást már nem fenyegetik, akkor a külső fenyegetés miatt lehetne szükségük Amerikára. De ha nincs külső fenyegetés sem, akkor miért lenne szükségünk az Egyesült Államokra?"*** (Hát azért, hogy fenyegeessen minket, meg másokat, sőt néha még saját magát is, nem? Pedig ez elég egyszerű! - Cz. L.)

„Vannak, akik visszaálmodják a XIX. századot, amikor Európa még az Egyesült Államok előtt járt, és azt gondolják, hogy a kontinens most is vállalkozhatna a globális vezető szerep megszerzésére. (Miért kell valakinek mindenképpen globális 'vezető' szerepben tetszelegnie önmaga, a tükör és a világ előtt? Csak nem a hadi-ösvény és a sok hadi-fősvény miatt, meg hogy legyenek hadiözvegyek és hadiárvak? De egyébként mért ne lehetne újra Európáé a vezető szerep, hacsak nem a démonok miatt van megtiltva a világ legszabadabb állama, az USA által? Ha már itt tartunk, - úgy tudom, hogy a démonok fizikai és metafizikai értelemben egyaránt Európából keveredtek át Amerikába. Érdekes, hogy az egyenes-ági leszármazottaik most mint szellemirtó angyalok térnek vissza egykori szülőföldjeikre. Mily' dialektikus is ez a

történelem! - Cz. L.) ***Európa sorsa, történelmi küldetése azonban az alkotás, a megújulás, az új felfedezése.*** (Végre sínen vagyunk, a telepesek - *a rangerek* - épp így fedezték fel egykor Amerikát. De Amerikában vajon *miért nem kell* alkotni és megújulni? Nekik miért elég kamatos kamattal, hamis/fedezetlen dollárért elvenni mindent, ami a másé? - Cz. L.) ***Ehhez szabadságra és biztonságra van szükség, és nem arra, hogy Európa legyen az új, globális superhatalom.*** (Tiszta sor: mert a globális superhatalom - jé, ez lenne az USA?! - még önmagától sincs szabadságban és biztonságban. - Cz. L.) ***Európa akkor tudhatja több mint 2000 éves küldetését*** (itt valami fatális tévedés lappang; Európa azonos lenne Jézus Krisztussal? - Cz. L.) ***teljesíteni, ha megtartja Amerika barátságát, ezzel megerősíti biztonságát és védi szabadságát. Úgy tűnik, Amerikának is szüksége van Európára*** (de miért is nem a barátságára? - Cz. L.), ***mert miként Európa, úgy bizony Amerika is engedhet rossz hajlamainak.*** (Na tessék, micsoda kontra-indikáció! Vak vezet világtalant! Akire rá akartuk volna bízni magunkat, a rossz hajlamaink 'kezelését', - arról kiderült, hogy úgyszintén démonokkal terhelt. - Cz. L.) ***Aki erősebb másoknál, az egy idő után védtelen lehet saját túlzásaival szemben. Tehát elsősorban együttműködésre van szükségünk. Bölcsességre, barátságra és belátásra. Ezért az atlanti szövetséget erősítenünk kell, s a szövetség középpontjába továbbra is a NATO-t kell állítani.***"

(Váratlan konzekvencia! Ezek szerint egymás démonai között és ellen a NATO az összekötő kapocs. A nem kívánt mellékhatások tekintetében kérdezze meg orvosát, gyógyszerészét. - Cz. L.)

„A következő tíz évben Európa várhatóan ráébred gazdaságának és világpolitikai befolyásának valóságos súlyára. (És mi a valóságos súlya? Az euro doppingmentes ezüstérme a világ-tolvaja dollár mögött? A hadsereg és külpolitika nélküli föderáció másodhegedűs szerepe a civilizációk háborújában? Életünket és vérünket a paranoid skizofrén amerikai császárért? Keresztény alkotmány nélkül, bal-liberális eszmékkel és ateista politikai felépítménnyel a keresztény gyökök - ellen? Anglikán és francia szabadkőművességgel a római pápával szemben? A súlytalanság állapotában? - Cz. L.) ***Sokan és sokszor éreztük úgy az utóbbi évtizedekben, hogy Európa túlzottan is elmerült Amerika csodálatában. Eljött hát az idő, hogy felébredjünk*** (mindig mondtam: ébresztő! - Cz. L.) ***ebből a bűvöletből, és tudatosítsuk magunkban, hogy Európa egyenrangú partnere lehet Amerikának. Az ide vezető első lépés az, hogy ezt elhiggyük és akarjuk. Ráadásul Amerikában a további gazdasági növekedés előtt komoly korlátok állnak.***" (Versenyezni kell; - szerencsétlen magyarok, miért nem értitek? Az életben nem lehet többé lazáslni! Ez nem a kommunizmus langyos vize, ez itt a szabad-versenyessé monopolkapitalizmus, ahol ti rohángasztok, mint pók a falon, a szupranacionális fináncoligarchák meg megtervezik a konkurencia-harcot az amerikai óriással szemben: *ez lesz a*

modernkori történelmünk leggrandiózusabb mamut-projektje! Amerika korlátai - a mi előnyeink. Túlerőben a teljesítmény! - Cz. L.)

„Az Európai Uniót létrehozó nemzetek azért (!) kötöttek szövetséget egymással a háború és a kommunizmus ellen, hogy erős és biztonságos Európát teremtsenek. Azt remélték, hogy így az egyes nemzetek (melyikék?) is erősebbé válhatnak. (!) A mögöttünk hagyott 15 év ezt a várakozást igazolta (vagyis hogy egyes nemzetek erősebbek lettek, mások meg gyengébbek, ami amúgy az egyenlőtlen fejlődés ismert törvénye; általában véve azonban, egyenként az összes nemzetállam meggyengült - Cz. L.), mert Európa egyik legsikeresebb korszaka volt. Sikerült tető alá hozni a maastrichti szerződést, az egységes piacot, sikerült az 1995-ös bővítés, az euró be-vezetése (nálunk: mikor? - Cz. L.), - és sikerült végrehajtani 2004-ben az Unió leg-nagyobb bővítését. A legnagyobb siker azonban az, hogy Németország az újra-egyesítést követően is érdekelt maradt az európai nemzetek uniójában (ezt tán inkább a német állampolgároktól kellene megkérdezni, hátha ők nem így gondolják. - Cz. L.). Figyeljünk a történelem leckéjére! A Bismarck teremtette Németország egyszerre volt túl kicsi és túl nagy. Túl kicsi volt ahhoz, hogy Európa ura legyen, s túl nagy ahhoz, hogy ne próbáljon meg azzá válni. Ahhoz is túl nagy volt, hogy ne nehezédjék rá kisebb szomszédaira, legalábbis ne hasson rájuk fenyegetően. A lecke ma is érvényes. Németország nélkül nincs Európa, - de az egységes Európa nélkül újra előállhatnak a túl nagy-túl kicsi helyzetből fakadó bizonytalanságok. Ezért történelmi jelentőségű a tény, hogy az újraegyesített Németország a többi tagállamhoz hasonlóan az Európai Unión keresztül érvényesíti az érdekeit. (Ha egyszer már a tagja, tudná-e még másképpen is érvényesíteni? Egyébként ebből az eszmefuttatásból a számomra leginkább az derül ki, hogy Németországon áll, vagy bukik az egész Európai Unió, mert amíg az angolok fanyalognak és külön utakon járnak, a franciák meg könnyed életet élnek, addig a németek dolgoznak, és nettó befizetnek. Analógiaként még arra is rájöttem, hogy az Amerikai Egyesült Államok abszolúte túl nagy, Magyarország pedig relatíve is túl kicsi. - Cz. L.) Ezért meg-kockáztathatjuk: az Európai Unió sikersizériája folytatódni fog.” (Holt biztos! - Cz. L.)

„Az Európai Unió jóval több energiát fordít politikai folyamatok elindítására és azok kezelésére, mint a gazdasági kérdésekre. Olyannyira, hogy néha a politikai folyamatok felül is kerekednek a gazdasági fejlődés kérdésein, vagy akár ki is szorítják azokat. Gondolok itt példaképpen az Európa határaitól szóló vitákra, vagy a Törökország csatlakozásáról folyó hosszas vitákra. Így egyáltalán nem meglepő, hogy a lisszaboni célokat lehetetlen elérni. Ma már mindenki számára világos, hogy a nagy cél, hogy Európát (2001-től számítva) 10 éven belül a világ legversenyképesebb térségévé fejlesszük, elérhetetlen. Ez súlyos hiba, melyből le kell vonni a tanulságokat.” (A legnagyobb hiba, amit

egy nemzeti politikus véthet, hogyha *a saját vágyálmait* vetíti a valóság helyébe. Az Európai Unió legfőképpen is azért foglalkozik - a gazdaságiak helyett - politikai kérdésekkel, mert ma már sokkal inkább politikai tömb, mintsem gazdasági. Mi elsősorban *az EU politikai súlyának megnövelése érdekében* kellettünk, meg végvárnak a kelet-nyugati népvándorlással szemben, s nem azért, hogy minket 'felzárkóztatva' egy új Éden részei legyünk. Ez a politikai realitás, a többi naiv álmodozás. No meg az is, hogy a személyes politikai sanszokat ugyan Brüsszelben osztják, a támogatásokat, a pályázati pénzeket viszont itt, az MSZP házipénztárában... - Cz. L.)

„Közép-Európa hagyományosan híres arról, hogy több történelmet állít elő, mint amennyit képes megemészteni. Ez, sajnos (miért sajnos? a „történelem-előállítás” netán bűn, és ha igen, *kinek a bűne?* Közép-Európáé? esetleg nem a háborúzó nagy-hatalmaké, vagy a mögöttük álló, őket pénzelő háttérhatalomé, amely például előre 'felépíti' a kiválasztott államférfiakat is? miért kell a történelmet „megemészteni”? Ez valami kötelezően előírt, kvázi-vegetatív folyamat? - Cz. L.), **a kontinens felénk eső részére egészen az 1990-es évek közepéig igaz volt (elég a '90-es évek eleji délszláv háborúkra gondolnunk). Ez a korszak a '90-es évek végével lezárult. A '90-es évek közepétől látjuk, hogy Közép-Európa stabil, kiszámítható gazdasági térségévé vált Európának.** (Ismét csak egy rendkívül merész állítás! Ha valamelyik térségből, országból stabilan és folyamatosan több érték, pénz, stb. áramlik ki, mint amennyi oda bármilyen formában bejön - magyarán ahonnan fokozatosan mindent kilopnak, ami mozgatható, sőt, a haza termőföldjét is *a szabad tőkemozgás tárgyává* degradálják; attól az a térség, *az az ország* gazdaságilag „kiszámíthatóvá, stabillá” válik? Csak aztán *ezt a fene-nagy stabilitást* nehogy egyszer csak újra felforgassa a korgó gyomrok, *az ötmillió koldus forradalma*, ha netán rájönnek, hogy mégiscsak „tetszenének csinálni” egyet. Mármint a történelemnek; meg hogy később megint legyen mit „megemészteni” a voluntarista nagyokosoknak. - Cz. L.) **Sőt a kontinens gazdasági dinamizmusa a közép-európai országok csatlakozására fog épülni az elkövetkezendő 10 évben. Erős és folyamatos gazdasági növekedés várható - egy igazi nyer-nyer játszma Európa számára.** (De itt már aztán csak felkiáltott a király: „Nem mondsz igazat, Te nyalka legény!” Nem lesz itt semmilyen erős és folyamatos növekedés, még a nagyoknak sem - ugyan miből, *a mi ellopható portfólióink* régen elfogyott?! -, így hát még „*a nyer-veszít játszma*” sima lefutása is kétséges... - Cz. L.) **A csatlakozás felgyorsítja a közép-európai államok gazdaságának fejlődését és felzárkózását. Az Unió cserében részesedik az új tagok által behozott jelentős gazdasági dinamizmusból.** („Lendületben az ország”, lendületben a régió, a térség - ergó: lendületben Európa! *Hamisítatlan hamis utópia.* - Cz. L.) **Valójában Közép-Európa gazdasági dinamizmusa teheti elérhetővé az Unió számára a lisszaboni célok új időkeretre alapozott megvalósítását.”** (Vagyis: egérhúsból nő az oroszlán. - Cz. L.)

„Az elmúlt 15 év hasznos tapasztalatokkal szolgált a piacgazdaságra való áttérés szempontjából. A piacgazdasági átmenet és a fogyasztás között aszimmetrikus az összefüggés. Az átmenet legintenzívebb éveiben a fogyasztás csökken, (mit jelent ez? vajon mely évek voltak ezek, csak nem az állami vagyon kampányszerű szét-lopásának az évei, úgy 1989. és 1996. között? csak nem csináltak kvázi akadémiai, tudományos diszciplinát már a munkahelyek tömeges megszüntetésének, az ország hirtelen kifosztásának baljós, az emberekre nézve katasztrofális következményeiből is? kis fogyasztáscsökkentés, mint az 'átmenet' tudományos velejárója! - gratulálok az ösztönös közgazdász-szeninek, az új rendszer apologétájának, ezért érdemes volt rendszert váltani! - Cz. L.) **míg a kiegyensúlyozottabb szakaszaiban egyre erősebb a fogyasztás-bővülés.** (Ez meg egyenesen nem igaz. Igaz, hogy 1996. óta lassabban csökken az életszínvonalunk, mint addig, - de kiegyensúlyozott szakasról, és pláne erősödő fogyasztás-bővülésről beszélni már több, mint egyszerű tévedés. - Cz. L.) **Amikor a kontinens** (az EU és az európai kontinens; két különböző fogalom! - Cz. L.) **következő 10 évről beszélünk, ne feledjük a tényt, hogy Közép-Európában az emberek még mindig szegények. Az átlagjövedelem Közép-Európában mindössze egynegyede a nyugat-európainak.**” (Na végre, helyben vagyunk! Miközben az egy főre jutó GDP Magyarországon, vagyis a teljesítményünk már eléri az európai átlag 65 %-át. Mitől, mikor fognak ezek az igazságtalan aránytalanságok kiegyenlítődni? Hiszen még mindig, sőt, egyre inkább az alacsony béreinkkel csalogatjuk a külföldi tőkét, hogy nálunk fektessen be, ne másutt! - Cz. L.)

„Nyilvánvaló, hogy Közép-Európában az emberek szegényebbek annál, mint ami országaik gazdasági fejlettségi szintjéből következne. Ez azt jelenti, hogy Közép-Európában az elkövetkező tíz év politikai témáinak középpontjában nem állhat más, mint a bérek, jövedelmek és a nyugdíjak emelésének kérdése. Ugyanakkor a közszféra infrastruktúrájában, kommunális ellátásban, az oktatásban, egészségügyben a befektetések súlyos hiánya tapasztalható. Az is világos, hogy a központi költségvetés önmagában nem képes finanszírozni a befektetések hiányából adódó lemaradásokat. E befektetéseket jobbra európai és hazai üzleti tőke bevonásával finanszírozzák. A következő 10 évben a most csatlakozott közép-európai országok növekedési üteme jelentősen felülmúlja majd a régi tagokét. Az új tagállamokban az egy főre jutó GDP és az egy főre jutó fogyasztás akár 2-4-szer gyorsabban növekedhet a régi tagállamokhoz képest.

A következő 10 év változást hoz majd a gazdasági növekedés szerkezetében is. A növekedés azon korszaka, amely a privatizáción és az éppoly olcsó, mint amilyen jól képzett munkaerő tőkevonzó erején alapul, már véget ért. Az úgynevezett adó-verseny kiéleződése az új és régi tagállamok között

elkerülhetetlen lesz. Lengyel-ország, Csehország, Szlovákia és Románia után a többi közép-európai országnak is jelentős adócsökkentést kell bevezetnie, hiszen az új tagállamok legfontosabb versenyképesség-növelő eszköze az adócsökkentés lehet. Ez nem új jelenség. A német kormány éppen úgy, mint a tartományi kormányzatok, már régóta a tőlük telhető legtöbbet megteszik azért, hogy a német vállalatok Németország területén őrizzék meg a munkahelyeiket és ipari kapacitásaikat.

Közép-Európa vonzereje növekedni fog, és ellenállhatatlan lesz. Nemcsak a főbb globális befektetők számára, hanem egyre növekvő mértékben a közepes ipari vállalkozások számára is. Ez befolyásolhatja majd a német ipari kapacitás jó 20-25%-át. Sőt, nemcsak Németországot. A folyamat nem elsősorban és kizárólag a német ipar hagyományos hátszágának visszaállítását jelenti Közép-Európában, mintegy megteremtve Mittel-Europa reneszánszát. A folyamat beszippanjtja majd Franciaország, Hollandia és Olaszország iparát is.” (Úgy legyen! - Cz. L.)

„Az európai gazdaság titkos motorja: a bizalom. Az egyik legfontosabb feltétele a közös európai jövőnknek az európai polgárok Únió iránti bizalma, ez úgy tűnik, fogyóban van. Az európai polgárok hite - hogy nemzetük erejét növeli az Únió - csekély, mert pontosan tudják, hogy az Úniónak kell szolgálnia a polgárokat, és nem megfordítva. Ha az Únió nem teljesíti ezt a küldetését, hatalmas, és az életre alkalmatlan szörnnyé növi ki magát, amely majd végül a különböző politikai nyomások hatására szétmállik. Amire szükségünk van: erős, stabil, dinamikus és biztonságos Európa. Azért, hogy az EU kiérdemelje az emberek bizalmát, néhány komoly és lényeges lépés megtétele szükséges.” (Igaz! De melyek ezek? - Cz. L.)

„Először: meg kell őriznünk bizalmunkat a közös pénzünkben. A közös európai gazdaság jövője szempontjából a legfontosabb a közös pénz. Az euróba vetett hit Európa legerősebb gazdasági fegyvere. (Legalábbis ‘a kétes értékű’ és fedezetlen világpénz-dollárba vetett vakbizalommal szemben. - Cz. L.) Ezért nemcsak az új tagok, hanem az egész Únió érdeke, hogy az új tagok is teljesítsék a maastrichti kritériumokat, és belépjenek az eurózónába. Minél hamarabb, annál jobb.

Másodszor: ha igaz, hogy az Európai Únió gazdasági dinamikája a Baltikumtól az Adriáig terjedő térség dinamizmusából kell fakadjon, akkor igaz az is, hogy az Únió érdeke az egész kontinens valódi újraegyesítésének felgyorsítása. Valóban, közös érdekünk, hogy felgyorsítsuk az egyesítő folyamatot a munkaerő területén ugyanúgy, mint a mezőgazdaságban. Másképp fogalmazva: hogy lerövidítsük az átmeneti időszakot.

Harmadszor: lehetetlen teljesíteni a lisszaboni célkitűzéseket, sőt, még a verseny-képességünk jelenlegi szintjének fenntartása is problémát okoz a közös költség-vetéshez történő 1,24% GDP-arányos hozzájárulás mellett. Az Únió mai, egyik legnagyobb kihívása, hogy nincsenek nagy, közös európai gazdasági projektek. Az ilyen projektek megvalósítása nagymértékben függ a nemzeti hozzájárulások magasabb szintjétől.

Negyedszer: Európa igazi Achilles-sarka saját demográfiai helyzete. A globális gazdasági versenyben ez az Únió legnagyobb hátránya. Ezért kell a figyelmet az Únión belül főleg a családok megerősítésére fordítani. Ázsiát ma inkább a túl-népesedés fenyegeti, - Észak-Amerika pedig sikeresen oldotta meg a nagyszámú bevándorló társadalmi integrációját. Nekünk a családok megerősítését kellene az európai politika középpontjába állítani.

Ötödször, és utolsósorban: az európai gazdaság esélyeit nemcsak a demográfiai trendek rontják, hanem az is, hogy még a munkaképes korosztály sem igen talál munkát. Az európai gazdaságnak a munkahelyteremtés (tehát beruházások, közös projektek - Cz. L.) irányába kell elmozdulnia, hogy megemelje a foglalkoztatás szintjét az egész kontinensen. Az Úniónak fel kellene tudnia venni a versenyt a foglalkoztatás, a munka hatékonysága, a termelékenység terén. Ezért lépéseket kellene tenni a munkaalapú gazdaság irányába.” (Természetesen ‘a spekulációs’, tőzsdecentrikus - az árfolyam-nyereségre, a kamatos kamatra, a pénz derivátumaira, a jövő gyors felélésére apelláló önkifosztó-önfelszámoló, öngyilkos amerikai típusú gazdasági és társadalmi berendezkedés helyett. - Cz. L.)

„A kontinens újraegyesítése (azért ez még ‘odébb’ van; nem is biztos, hogy valaha bekövetkezik: gondoljunk például csak arra, hogy az EU új alkotmánya ‘kitagadta’ ugyan a földrészt keresztény gyökereit, de azért a mohamedánok intézményes, nyílt ‘állami befogadása’ jelenleg még ‘kissé problémás’ - Cz. L.) **teljesen új helyzetet terem(ene) Európában. Az elkövetkező tíz év kilátásait kedvezőbb irányba tereli. Az Únió most új energiát, új dinamizmust, - és több tízmillió, az Únió fejlettebb részéhez felzárkózni kívánó embert kapott. A csatlakozás vélt kockázatai (eddig) nem váltak valóra. Ellenkezőleg: ma azt látjuk, hogy a bővítés új lehetőségeket nyitott az Únió számára a globális versenyben.”** (Kivel versenyez az Únió, milyen értelemben, téren? És miből látszanak ezek az új lehetőségek? Kiért, miért, kivel és mivel szemben? Nem arról van szó, hogy valamilyen célorientált akarat előzte meg minden esetben, így a bővítés esetében is a cselekvést? Kiknek az akarata volt ez és igazából milyen célok elérésére irányult? Honnan, mitől olyan biztos Orbán Viktor abban, hogy tételesen és kimerítően ismeri ezeket a célokat? Miből gondolja, hogy ezek a célok minden tekintetben elsősorban gazdaságiak; de akár gazdaságiak, akár politikaiak: mitől oly rendíthetetlenül biztos benne, hogy

megvalósításuk az eddig nem túl szerencsés magyar nép/nemzet javára válik? Kell is, hogy tudjon valamit, amit mi egyszerű halandók nem, mert a rózsaszínű jövőképét illetően olymértékben egyetért a szocialistákkal, hogy mindjárt be is tették írását a Népszabadságba, amely noha manapság leplezetten, de *még ma is csak az MSZ(M)P* hivatalos napilapja. E nézetemet lehet vitatni, de megcáfolni nehéz lenne. Az ember viselkedését, írásait *a valódi identitás* határozza meg, nem pedig a ‘függetlenség’ magára húzott hacukája. Meg kell nézni a szerkesztőség személyi összetételét, az írógárdát, a szponzorokat, a megjelenő írások eszmei mondanivalóját, hovatartozását, a reklámbevételeknek és személyi jövedelmeknek az ún. ‘jobboldali’ sajtótermékekéhez viszonyított arányát, és akkor azonnal kiderül az igazság. *Az írástudó ember írása mindig éppen abban a sajtóorgánumban jelenik meg, ahol a szöveg tartalmával legalább nagyjából, még inkább szó szerint egyetértenek.* Orbán és a lap egyetértenek, én nem. - Cz. L.)

„Közép-Európa a vén kontinens vitaminja. A vitaminok erősebbé tesznek minket. Ráadásul a C-vitamint Magyarországon fedezték fel. Minden valószínűsége megvan annak, hogy a közép-európai országok az Úniót erősítik, s hozzájárulnak az európai intézményekbe vetett hit (ezekben? és Krisztusban?) megerősödéséhez is.”

Mindez csak földi ‘valószínűség’. Nekünk bizonyosság kell - másfajta... ÉGI.